

ISSN 0125-0957

รัฐสภาสาร

ปีที่ ๗๑ ฉบับที่ ๕ เดือนกันยายน - ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

รัฐสภาสาร ฉบับพิเศษ

ในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต
ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

태국-대한민국 수교 65주년 기념 특집 국회보

สารจากประธานรัฐสภา
นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา
ประธานรัฐสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎร

ความสัมพันธ์ที่แนบแน่นยาวนานกว่าหกทศวรรษ ระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี นับตั้งแต่มีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการเมื่อปี ๒๕๐๑ ส่งผลให้มีการแลกเปลี่ยน การเยือนระหว่างกันในทุกระดับ ทั้งในระดับพระบรมวงศานุวงศ์ รัฐบาล รัฐสภา หน่วยงานราชการและเอกชน รวมทั้งระดับประชาชน โดยสาธารณรัฐเกาหลีถือเป็นหนึ่งในมิตรประเทศที่มีความผูกพันกันมาอย่างยาวนาน ของไทย ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์ฉันมิตรที่ราบรื่น และได้พัฒนาระดับเป็นหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ที่จะ สามารถเกื้อหนุนกันและกันในทุกด้าน ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อผลประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรมร่วมกัน

ในด้านนิติบัญญัตินั้น รัฐสภาทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์อันดีทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี โดยได้มีการจัดตั้งกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาระหว่างกัน ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกรัฐสภาของทั้งสองฝ่าย ไกลชิดกันมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังได้มีการสนับสนุนซึ่งกันและกันในเวทีระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การส่งคณะผู้แทนของตนเข้าร่วมการประชุม ในช่วงที่รัฐสภาของอีกฝ่ายหนึ่งเป็นเจ้าภาพจัดการประชุม อาทิ การประชุมประจำปีรัฐสภาภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิก (APPF) ครั้งที่ ๓๐ ณ กรุงเทพมหานคร การประชุม ASEAN-Korea Leaders Forum ภายใต้การประชุม Jeju Forum ๒๐๓๐ ณ เกาะเชจู รวมถึงการประชุม สมัชชาใหญ่สมาชิกรัฐสภาเอเชียและแปซิฟิกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (APPCED) ครั้งที่ ๒๐ ณ กรุงโซล เป็นต้น นับเป็นการแสดงถึงความร่วมมือและความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นระหว่างรัฐสภาไทยและรัฐสภา สาธารณรัฐเกาหลีได้เป็นอย่างดี

บัดนี้ ความสัมพันธ์และความร่วมมือของทั้งสองประเทศได้พัฒนามาเป็นลำดับจนกระทั่งปัจจุบัน เป็นเวลาถึง ๖๕ ปี ซึ่งหากเปรียบเทียบกับมนุษย์ก็นับเป็นรอบอายุขัยที่สำคัญ ผ่านการสั่งสมประสบการณ์ ในการสืบสานประวัติศาสตร์อันยาวนาน โดยเฉพาะความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐสภาและประเทศทั้งสอง ควรค่าแก่การกล่าวขานจดจำไว้ใน “รัฐสภาสาร ฉบับพิเศษในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖) การสถาปนา ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี” ผมขอแสดงความชื่นชมยินดีและ ขอขอบคุณคณะผู้จัดทำที่ให้ความสำคัญ โดยได้รวบรวมข้อมูลเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวไว้ในหนังสือที่ระลึกฉบับนี้ และขออวยพรให้ความสัมพันธ์ของประเทศทั้งสอง มีความเจริญรุ่งเรือง มั่นคงถาวร ตลอดจนมีความสุขสวัสดิ์ และพัฒนาการอย่างยั่งยืนร่วมกันตลอดไป

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎร

สารจากประธานวุฒิสภา
ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย
ประธานวุฒิสภา

ปี ๒๕๖๖ ถือเป็นปีที่สำคัญยิ่งสำหรับประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี เนื่องจากเป็นปีแห่งการครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกัน แม้ว่าการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการเริ่มขึ้นในปี ๒๕๐๑ แต่ทั้งสองประเทศได้มีความสัมพันธ์กันมายาวนานกว่านั้น โดยความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีเริ่มขึ้นจากความร่วมมือด้านการทหาร กล่าวคือ ในสมัยสงครามเกาหลี ระหว่างปี ๒๔๙๓-๒๔๙๖ ไทยได้ส่งทหารเข้าร่วมกองกำลังสหประชาชาติเพื่อรักษาสันติภาพในคาบสมุทรเกาหลี ทำให้ประชาชนของสองประเทศรู้สึกผูกพันใกล้ชิดกันมาจวบจนปัจจุบัน

ตลอดระยะเวลา ๖ ทศวรรษที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศดำเนินไปด้วยดี คนไทยและคนเกาหลีมีความใกล้ชิดกันมากขึ้นผ่านความร่วมมือด้านการศึกษา วัฒนธรรม อาหาร ดนตรี ละคร โทรทัศน์ และการเดินทางไปมาหาสู่ระหว่างกัน ทำให้มิตรภาพที่แน่นแฟ้นจากความร่วมมือด้านความมั่นคงได้เจริญงอกงามและพัฒนายกระดับเป็นหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ในปัจจุบัน

ที่ผ่านมา ผมมีโอกาสพบปะและต้อนรับบุคคลสำคัญของสาธารณรัฐเกาหลีหลายครั้ง เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๕ ผมได้พบปะหารือทวิภาคีกับนายพัก บยอง ซอก ประธานรัฐสภาสาธารณรัฐเกาหลี ระหว่างการเดินทางไปเข้าร่วมประชุมสมัชชาสหภาพรัฐสภา ครั้งที่ ๑๔๔ และเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ผมได้ให้การรับรองนายยุน โฮ จุง ประธานกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาสาธารณรัฐเกาหลี-ไทย ในโอกาสเยือนประเทศไทย นอกจากนี้ สมาชิกรัฐสภาของทั้งสองประเทศยังได้พบปะหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างสม่ำเสมอ โดยในระดับทวิภาคี ได้มีการจัดตั้งกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาระหว่างกัน ส่วนในระดับพหุภาคี รัฐสภาไทยและสาธารณรัฐเกาหลีต่างสนับสนุนซึ่งกันและกัน ในเวทีการประชุมระหว่างประเทศที่ทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีองค์กร อาทิ สหภาพรัฐสภา (IPU) การประชุมรัฐสภาภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิก (APPF) เป็นต้น วุฒิสภาไทยพร้อมร่วมมือกับรัฐสภาสาธารณรัฐเกาหลี ในการเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านนิติบัญญัติให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

ในวาระครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทย-สาธารณรัฐเกาหลี ผมในนามของวุฒิสภาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ทั้งสองฝ่ายจะได้เพิ่มพูนความสัมพันธ์ระหว่างกันในทุก ๆ ด้านจนก้าวหน้าไปสู่มิติใหม่ ๆ อย่างยั่งยืนและมั่นคง และเชื่อมั่นว่าทั้งสองประเทศจะเป็นพันธมิตรใกล้ชิดยิ่งขึ้น เพื่อธำรงสันติภาพ เสถียรภาพ และความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันอย่างยั่งยืนสืบไป

(ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย)

ประธานวุฒิสภา

สารจากรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง
นายปดิพัทธ์ สันติภาดา
รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง

ด้วยวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๖ เป็นวันครบรอบ ๖๕ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี กระผมในนามของรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง จึงขอร่วมแสดงความยินดีในโอกาสพิเศษนี้

สัมพันธ์ไมตรีระหว่างไทยและเกาหลีดำเนินไปอย่างแน่นแฟ้น และมีมาอย่างต่อเนื่องยาวนานครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว ตลอดจนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นับจากในช่วงแรกเริ่มของการสถาปนาความสัมพันธ์จวบจนปัจจุบัน ความสัมพันธ์ของสองประเทศได้พัฒนาก้าวไกลมาเป็นลำดับจนสามารถยกระดับขึ้นเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญของกันและกัน

ในมิติของฝ่ายบริหาร รัฐบาลไทยและสาธารณรัฐเกาหลีมีความร่วมมือระหว่างกันมาโดยตลอด โดยเมื่อปี ๒๕๖๒ รัฐบาลไทยได้มีโอกาสด้อนรับนายมุน แจ-อิน อดีตประธานาธิบดีสาธารณรัฐเกาหลี ในฐานะแขกของรัฐบาล ซึ่งทั้งสองฝ่ายได้บรรลุข้อตกลงและลงนามในบันทึกความเข้าใจและความตกลงระหว่างภาครัฐ จำนวน ๖ ฉบับ ซึ่งมีรายละเอียดที่ครอบคลุมหลายด้าน

ในมิติของภาคประชาชน ภายหลังวิกฤตการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาคลัสต์คลายลง พบว่าชาวไทยและชาวเกาหลีต่างเดินทางไปมาหาสู่ระหว่างกันเพิ่มมากขึ้น การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมผ่านซอฟต์แวร์ (Soft power) ระหว่างกัน อาทิ ดนตรี ละครโทรทัศน์ ศิลปิน ตลอดจนความร่วมมือด้านการศึกษา นักเรียนไทยศึกษาภาษาเกาหลีเพิ่มมากขึ้น และมีนักศึกษาชาวเกาหลีที่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นเช่นกัน

ในมิติของฝ่ายนิติบัญญัตินั้น ทั้งรัฐสภาไทยและรัฐสภาเกาหลีมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกันมาโดยตลอด ทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี โดยความร่วมมือด้านรัฐสภาทวิภาคีนั้น สมาชิกรัฐสภาทั้งสองประเทศได้ดำเนินกิจกรรมการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันด้วยความกระตือรือร้นอย่างสม่ำเสมอผ่านกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาของสองประเทศ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม และกระชับสัมพันธ์ไมตรีอันดีระหว่างประเทศ และระหว่างสมาชิกรัฐสภาของสองประเทศ นอกจากนี้ ความร่วมมือด้านพหุภาคีของรัฐสภานั้น รัฐสภาทั้งสองประเทศต่างได้ให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน ตลอดจนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในเวทีการประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศ ล่าสุดในการประชุมประจำปีรัฐสภาภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิก (APPF) ครั้งที่ ๓๐ ณ กรุงเทพมหานคร รัฐสภาสาธารณรัฐเกาหลีก็ส่งคณะผู้แทนเข้าร่วมการประชุมด้วยดีเสมอมา

ในโอกาสที่ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสองประเทศได้ดำเนินมาครบ ๖๕ ปี ในปีนี้ ผมในนามของรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนหนึ่ง ขอส่งความปรารถนาดีไปยังชาวเกาหลีทุกคน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐเกาหลีจะร่วมมือกันในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ฉันมิตรประเทศให้แนบแน่นยิ่งขึ้นในทุก ๆ ด้าน เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองประเทศสืบไป

(นายปดิพัทธ์ สันติภาดา)

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง

สารจากรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง
นายพิเชษฐ์ เชื้อเมืองพาน
รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง

ราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีเป็นมิตรประเทศที่มีความสัมพันธ์กันมาอย่างยาวนานจวบจนปัจจุบันในปีที่ครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกัน โดยทั้งสองประเทศได้พัฒนาความสัมพันธ์อันมีจุดเริ่มต้นจากการที่ไทยส่งความช่วยเหลือด้านการทหาร หน่วยแพทย์ และสิ่งของจำเป็นแก่สาธารณรัฐเกาหลี เพื่อปกป้องอธิปไตยในสมรภูมิเกาหลีเมื่อปี ๒๔๙๓ จนเกิดเป็นสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างประชาชนสองประเทศตราบจนปัจจุบัน จากความร่วมมือด้านความมั่นคงในครั้งนั้น ทั้งสองประเทศได้พัฒนาต่อยอดความสัมพันธ์ จนสามารถยกระดับสู่การเป็นหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ระหว่างกัน ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ จึงอาจกล่าวได้ว่า ตลอดระยะเวลา ๖๕ ปีที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและสาธารณรัฐเกาหลีดำเนินไปอย่างราบรื่นและรุดหน้าในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว สังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการท่องเที่ยว ชาวเกาหลีนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังประเทศไทยเป็นอันดับต้น ๆ และชื่นชอบอาหารไทยเป็นอย่างมาก ในขณะที่ชาวไทยก็นิยมเรียนภาษาเกาหลีอย่างแพร่หลาย โดยในปี ๒๕๖๖ มีจำนวนนักเรียนไทยที่เลือกเรียนภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่สองสำหรับการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมากเป็นลำดับที่สองรองจากภาษาจีน สิ่งเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงความผูกพันอันใกล้ชิดระหว่างประชาชนของทั้งสองประเทศ

ในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันนิติบัญญัตินั้น รัฐสภาไทยกับรัฐสภาสาธารณรัฐเกาหลีมีการดำเนินกิจกรรมเพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอทั้งในระดับของประธานรัฐสภา กลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาระหว่างประเทศ คณะกรรมาธิการ สมาชิกรัฐสภา ตลอดจนฝ่ายข้าราชการประจำของรัฐสภา ผ่านการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกัน การหารือในระดับทวิภาคีและพหุภาคี รวมถึงการแลกเปลี่ยนความร่วมมือด้านวิชาการ ฯลฯ

ผมในฐานะรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง ขอแสดงความยินดีในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี และขอขอบคุณสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ได้จัดทำวารสาร “รัฐสภาสาร ฉบับพิเศษในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖) การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี” อันจะเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างสองประเทศโดยเฉพาะในมิติด้านรัฐสภาให้เป็นที่ประจักษ์ยิ่งขึ้น สุดท้ายนี้ในวาระอันน่ายินดีนี้ ผมขออวยพรให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีเจริญงอกงามรุดหน้ายิ่งขึ้นไป

(นายพิเชษฐ์ เชื้อเมืองพาน)

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง

สาธารณคมประชาคมกลุ่มมิตรภาพ

พลเรือเอก อธิคมน์ นามรงค์

ประธานกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาไทย-เกาหลีใต้

ปี พ.ศ. ๒๕๖๒ นับเป็นปีที่มีความสำคัญถึงต่อประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี เพราะเป็นวาระของการเฉลิมฉลองครบรอบ ๒๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกัน ที่ได้เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นต้นมา ตลอดระยะเวลาอันยาวนานจวบจนถึงปัจจุบันความสัมพันธ์ทั้งสองประเทศได้มีอยู่คู่กันในทุกมิติและผูกพันกันมาอย่างใกล้ชิดและวิวัฒนาการ

มีอีกครั้งที่สาธารณรัฐเกาหลีต้องเผชิญกับภาวะสงคราม ประเทศไทยได้ลงนามหาญเข้ามาร่วมกันอย่างพร้อมเพรียงกับกองกำลังสหประชาชาติ แม้ในคราวที่ประเทศไทยประสบกับอุทกภัยครั้งใหญ่ สาธารณรัฐเกาหลีได้ให้ความช่วยเหลือประเทศไทยอย่างเต็มที่ หรือในช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีได้ให้การสนับสนุนวัคซีนแก่ประชาชนชาวไทยเช่นกัน

สำหรับความสัมพันธ์ของฝ่ายนิติบัญญัตินั้น สมาชิกวุฒิสภาของประเทศไทยซึ่งลงนามการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างสม่ำเสมอทั้งในแบบทวิภาคีและพหุภาคี โดยรัฐสภาไทยได้จัดตั้งคณะมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาไทย-เกาหลีใต้ขึ้น ทำให้เป็นโอกาสอันดีที่สมาชิกวุฒิสภาทั้งสองประเทศได้พบปะหารือในประเด็นสำคัญต่าง ๆ ร่วมกัน แม้ว่าจะมีการห่างหายไปบ้างในช่วงสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ อย่างไรก็ตาม เมื่อสถานการณ์ดังกล่าวคลี่คลายลง ความสัมพันธ์และความร่วมมือกันของฝ่ายนิติบัญญัติในมิติต่าง ๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม การท่องเที่ยว การค้า การลงทุน จึงได้กลับผงาดขึ้นและพัฒนามาอย่างก้าวหน้ายิ่งขึ้น อันในฐานะประธานกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาไทย-เกาหลีใต้ เชื่อมั่นว่าการแลกเปลี่ยนความร่วมมือในลักษณะต่าง ๆ ระหว่างกลุ่มมิตรภาพฯ จะเป็นส่วนช่วยส่งเสริมและกระชับความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐสภาของทั้งสองประเทศได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ การแลกเปลี่ยนความร่วมมือกันของหน่วยงานทั้งภาครัฐราชการ ภาคเอกชน และภาคประชาชน จะก่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกันทั้งระหว่างประชาชนของทั้งสองประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป

ในวาระที่ได้มีเกียรติให้ "รัฐสภาสาร ฉบับพิเศษในโอกาสครบรอบ ๒๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๒) การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี" ผมขอแสดงความชื่นชมยินดีและขอขอบคุณคณะผู้จัดทำที่มีความสำคัญในการมีส่วนร่วมรวบรวมข้อมูลเพื่อสืบสานและถ่ายทอดเรื่องราวให้ถูกจดจำไว้ โบราณสารที่ระลึกฉบับนี้ และขออวยพรให้ความสัมพันธ์สองประเทศทั้งสอง มีความเจริญรุ่งเรือง และในหนทางการอันจะเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ของรัฐสภาทั้งสองประเทศ ตลอดจนประชาชนให้สืบสันติสุขอันดีต่อกันอย่างยั่งยืนตลอดไป

พลเรือเอก

(อธิคมน์ นามรงค์)

ประธานกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาไทย-เกาหลีใต้

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

สารแสดงความยินดีของ นายมน ชิ่ง-ฮยอน

อดีตนายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐเกาหลี ประจำประเทศไทย

ในโอกาสครบ ๖๕ ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสาธารณรัฐเกาหลี – ราชอาณาจักรไทย

- ปี ๒๕๖๖ นี้ เป็นปีที่สาธารณรัฐเกาหลีและไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเป็นระยะเวลา ๖๕ ปี ประเทศไทยเป็นมิตรประเทศเก่าแก่ที่ให้การสนับสนุนทางการทหารในสมรภูมิเกาหลีเป็นลำดับที่สอง ถัดจากสหรัฐอเมริกา เป็นประเทศศูนย์กลางในภูมิภาคอาเซียน อีกทั้งยังเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือที่สำคัญ ตาม “ข้อริเริ่ม Korea – ASEAN Solidarity Initiative (KASI)”
- นับตั้งแต่ปี ๒๕๐๑ เป็นต้นมา ไทยและสาธารณรัฐเกาหลีได้พัฒนาความสัมพันธ์แบบ “หุ้นส่วนยุทธศาสตร์ (Strategic Partnership)” ในหลาย ๆ ด้าน อาทิ การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การศึกษา การท่องเที่ยว ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสัมพันธ์ทวิภาคีนั้นว่ามีความใกล้ชิดกันมากขึ้นผ่านการแลกเปลี่ยนระดับสูง อาทิ การเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการของนายฮัน ด็อก-ซู นายกรัฐมนตรีเกาหลี รวมถึง การประชุมสุดยอดสาธารณรัฐเกาหลี-ไทย ที่จัดขึ้น ณ กรุงพนมเปญ ราชอาณาจักรกัมพูชา และการประชุมผู้นำเขตเศรษฐกิจเอเปค ๒๐๒๒ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๕
- การค้าระหว่างสองประเทศมีมูลค่าถึง ๑๖.๕ พันล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๖๕ นับได้ว่ามีมูลค่าสูงสุดในรอบสองปี ติดต่อกัน และยังมี การแลกเปลี่ยนการเดินทางระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอ ประชาชนของทั้งสองประเทศ มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน สายสัมพันธ์ของสองประเทศผูกพันกันอย่างแน่นแฟ้นมากขึ้น โดยในปี ๒๕๖๒ ช่วงก่อนการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา พบว่าประชาชนทั้งสองประเทศเดินทางไปมาหาสู่กันมากถึง ๒.๔๓ ล้านคน ซึ่งผมคิดว่าขณะนี้ เป็นโอกาสที่ดีที่ทั้งสาธารณรัฐเกาหลีและไทยจะได้สร้างรากฐาน ในการส่งเสริมความร่วมมือเพื่อมุ่งสู่อนาคตไปด้วยกัน
- ในขณะที่ความร่วมมือและความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างสองประเทศดำเนินไปได้ด้วยดีนั้น ในมิติของ ฝ่ายนิติบัญญัติเองก็มีการแลกเปลี่ยนและความร่วมมือระหว่างกันอย่างต่อเนื่องผ่านกลุ่มมิตรภาพสมาชิก รัฐสภาของทั้งสองประเทศ
- ผมเชื่อว่าความร่วมมือระหว่างรัฐสภาในการปรับปรุงแก้ไขระบบและข้อกฎหมายเป็นสิ่งสำคัญมาก เนื่องจาก เป็นรากฐานในการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ ดังนั้น ในปีนี้ ผมจึงเห็นว่าเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสม และมีความหมายเป็นอย่างมาก ที่สภาผู้แทนราษฎรของประเทศไทยจะได้มองย้อนกลับไปดูประวัติศาสตร์ ความร่วมมือด้านรัฐสภาระหว่างสองประเทศ และพิจารณาแผนความร่วมมือในอนาคตผ่านการจัดทำหนังสือ ที่ระลึกเนื่องในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสาธารณรัฐเกาหลี-ไทย

- สุดท้ายนี้ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าภายหลังจากที่รัฐบาลชุดใหม่ของคุณเศรษฐา ทวีสิน เข้ามาบริหารประเทศแล้ว จะดำเนินการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสาธารณรัฐเกาหลีกับไทยให้ทวีความเข้มแข็งมากขึ้น และผมขอแสดงความขอบคุณผู้บริหารของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และคุณสติจิตร ไตรพิบูลย์สุร รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร รวมทั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ทำงานอย่างขยันขันแข็ง เพื่อจัดพิมพ์วารสารรัฐสภา ฉบับพิเศษนี้ขึ้น ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าความสัมพันธ์ระหว่างสาธารณรัฐเกาหลีกับไทยจะพัฒนารุดหน้าต่อไปในอนาคตข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ขอขอบคุณครับ

문승현 前 주태국대사 한-태 수교 65주년 축하메시지

주태국대사관, 2023.08.30.(수)

- 2023년은 한국과 태국 두 나라가 수교 관계를 맺은 지 65주년이 되는 해입니다. 태국은 한국 전쟁 시 미국에 이어 두 번째로 전투 병력을 파병한 전통적 우방국이며, 아세안 지역의 중심국가이자 우리 한-아세안 연대구상(KASI)의 주요 협력 대상국입니다.
- 1958년 수교 이래 양국은 정무, 경제, 문화, 교육, 관광 등 여러 분야에서 “전략적 동반자(Strategic Partnership)” 관계를 내실 있게 발전시켜 왔습니다. 특히 양국 관계는 2022년 11월 캄보디아 프놈펜에서 개최된 한-태 정상회의 및 2022 APEC 정상회의 계기 한덕수 총리 방태 등 고위급 교류를 통해 더욱 긴밀해져 왔습니다.
- 양국 간 교역은 작년 기준 165억불로 2년 연속 역대 최대 교역액을 기록 하였습니다. 인적 교류도 매우 활발하여 코로나 팬데믹 이전인 2019년 기준 243만명의 양국 국민들이 상호 방문하는 등 양국 국민간 상호 이해가 증진 되고 정서적 유대가 높아지고 있습니다. 이제 한-태 양국은 미래 지향적인 협력을 추진하기 위한 토대 구축에 나서야 할 때라고 생각합니다.
- 이처럼 양국간 우호협력 관계가 증진되고 있는 가운데, 입법 기관 차원에서는 양국의 의원 친선협회를 중심으로 교류와 협력이 흔들림 없이 이루어져 왔습니다.
- 법과 제도를 정비하는 의회간 협력은 국가간 협력 관계 강화의 밑거름이 되는 만큼, 그 중요성이 매우 크다고 생각합니다. 따라서 태국 하원에서 금년 한-태 수교 65주년이라는 크나큰 계기를 맞이하여 기념 책자 발간을 통해 양국 의회 협력의 역사를 돌아보고 미래 발전 방안을 고민해 보는 것은 그만큼 시의적절하고 뜻 깊은 일이라고 평가합니다.
- 끝으로 세타 타위신 신정부 출범 이후 한국과 태국간 협력 강화를 기원합니다. 이번 수교 기념 책자의 발간을 위해 노력해 주신 Steejit Taipiboonsuk 사무 차장님 이하 관계자들께 감사 인사를 드리며, 미래 한-태 관계의 무궁한 발전을 기원합니다. 감사합니다. 끝.

นางพรพิศ เพชรเจริญ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีเริ่มต้นในปี ๒๕๐๑ แต่ก่อนหน้านั้น ในช่วงระหว่างปี ๒๔๙๓-๒๔๙๖ ประเทศไทยได้ส่งทหารเข้าร่วมกองกำลังสหประชาชาติเพื่อรักษาสันติภาพ ในคาบสมุทรเกาหลี การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางการทูตครั้งนั้นได้เปลี่ยนเป็นการร่วมมือในด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลให้ทั้งสองประเทศมีความร่วมมือและความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การทูต การศึกษา และวัฒนธรรม จึงเห็นว่าตลอดระยะเวลาอันยาวนานถึง ๖๕ ปี ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีได้สืบสาน รักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์ทางการทูตให้อยู่ในระดับดีเสมอมา ชาวไทยต่างรับทราบเป็นอย่างดีว่าสาธารณรัฐเกาหลี เป็นประเทศที่ได้ผูกสัมพันธ์ใกล้ชิดกับไทยมายาวนาน เราต่างมีความสัมพันธ์ทั้งในระดับรัฐบาล และระดับ ประชาชนกันมาอย่างแน่นแฟ้น มีการไปมาหาสู่ระหว่างกันและเกิดความร่วมมือในมิติต่างต่าง ๆ อย่างก้าวหน้า และมีพัฒนาการที่ดีมาตามลำดับ

หากกล่าวถึงความสัมพันธ์ด้านนิติบัญญัติของสองประเทศนั้น เราได้มีการแลกเปลี่ยนการเยือน ในหลายโอกาส ทั้งในระดับประธานรัฐสภา และสมาชิกรัฐสภา ตลอดจนการแลกเปลี่ยนศึกษาเรียนรู้ประสบการณ์ ทำงานร่วมกันระหว่างบุคลากรทั้งสองหน่วยงานทำให้ช่วยสร้างองค์ความรู้ที่มีประโยชน์สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานของรัฐสภาอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรมได้ รวมถึงการเข้าร่วมประชุมทางวิชาการ ระหว่างประเทศเพื่อทำงานวิจัยร่วมกันระหว่างหน่วยงานด้านวิชาการของรัฐสภาและสำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎรอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรยังได้ส่งบุคลากรไปสนับสนุน การประชุมสมัชชาใหญ่สหภาพลูกเสือรัฐสภาโลก ครั้งที่ ๑๐ (The 10th General Assembly of World Scout Parliamentary Union) ณ เมืองซอนจู สาธารณรัฐเกาหลี อีกด้วย

การที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้จัดทำ “รัฐสภาสาร ฉบับพิเศษในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖) การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี” ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างสองประเทศ ทำให้สามารถถ่ายทอดเรื่องราว ภารกิจ และบทบาทด้านต่างประเทศของสมาชิกรัฐสภา ตลอดจนเผยแพร่ข้อมูลความรู้เชิงวิชาการที่เกี่ยวข้องกับ ภารกิจด้านต่างประเทศของรัฐสภา อันก่อให้เกิดประโยชน์และช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์อันดีของรัฐสภาต่อ สาธารณชนให้เป็นที่ประจักษ์ยิ่งขึ้น ในนามสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ดิฉันมุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ความสัมพันธ์อันมิตรอันมั่นคงระหว่างไทยและสาธารณรัฐเกาหลี จะเจริญรุ่งเรืองและมีพัฒนาการก้าวหน้า อย่างยั่งยืน เพื่อเสริมสร้างประโยชน์สุขแก่ประชาชนและประเทศชาติของทั้งสองฝ่ายตราบนานเท่านาน

(นางพรพิศ เพชรเจริญ)

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ว่าที่ร้อยตรีจตุรนต์ อารีพัทธ์ สุขะนันท์
รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จักรการสภาแทน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีมีความสัมพันธ์อันดีมาอย่างยาวนาน ตั้งแต่ก่อนสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ โดยในช่วงสมัยสงครามเกาหลี ระหว่างปี ๒๔๙๓-๒๕๑๖ ประเทศไทยได้ส่งทหารเข้าร่วมกองกำลังสหประชาชาติเพื่อปกป้องอิสรภาพและประชาธิปไตยในคาบสมุทรเกาหลี ซึ่งเกาหลีใต้และสาธารณรัฐเกาหลี ได้ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กัน ส่งผลให้วีรกรรมอันยิ่งใหญ่ครั้งนั้น ได้เนรมิตเป็นตำนานแห่งการเชื่อมโยงความสัมพันธ์และความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ระหว่างกัน ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง การทูต การศึกษา และวัฒนธรรม ทำให้ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดที่ตราตรึงถึงปัจจุบัน

ตลอดระยะเวลาอันยาวนานถึง ๖๕ ปี ประชาชนทั้งสองประเทศหากรับทราบกันเป็นอย่างดีว่า ความใกล้ชิดระหว่างไทยและสาธารณรัฐเกาหลีมีความสัมพันธ์กันมาโดยตลอดในทุกระดับ ทั้งในระดับ รัฐบาล รัฐสภา และประชาชน ทั้งสองฝ่ายต่างมีท่าทีปรองมอดระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอ และมีความร่วมมืออันมีวิสัยทัศน์ต่าง ๆ อย่างก้าวหน้ามาตลอด นับเป็นรากฐานสำคัญในการเสริมสร้างและกระชับความร่วมมือระหว่างกัน ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสภานั้น ทั้งสองประเทศได้มีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกัน ในหลายโอกาส ทั้งในระดับประธานรัฐสภา สมาชิกรัฐสภา รวมถึงการแลกเปลี่ยนเชิงวิชาการและวิชาชีพ การร่วมทำงานร่วมกันระหว่างเลขาธิการรัฐสภา ทั้งสองอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการเข้าร่วมประชุมวิชาการระหว่างประเทศร่วมกับหน่วยงานทางด้านวิชาการของรัฐสภาสาธารณรัฐเกาหลี อันนำมาซึ่งองค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานของรัฐสภาได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

ในโอกาสที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้จัดทำ "รัฐสภาสาร ฉบับพิเศษในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖) การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี" ขึ้น เพื่อถ่ายทอดเรื่องราว การศึกษา และบทบาทที่ต่างประเทศของสมาชิกรัฐสภา ตลอดจนเผยแพร่ข้อมูลความรู้ที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาด้านต่างประเทศของรัฐสภา จึงนับว่าเป็นการริเริ่มข้อมูลเชิงวิชาการที่มีคุณค่าและน่าชื่นชม สันถกให้เกิดการรับรู้แก่สาธารณชน และช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศชาติและประชาชนของทั้งสองฝ่ายให้มั่นคงยิ่งขึ้น

เมื่อบริษัทของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี จะสานต่อและสร้างความสัมพันธ์อันดีมิตรนี้ให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น เพื่อเสริมสร้างสันติภาพ เสถียรภาพ และความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันอย่างทั่วถึงตลอดไป

ว่าที่ร้อยตรีจตุรนต์ อารีพัทธ์ สุขะนันท์
(จตุรนต์ อารีพัทธ์ สุขะนันท์)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จักรการสภาแทน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

อยากให้ช่วยเล่าประสบการณ์ทั้งในเรื่องชีวิตส่วนตัวและการทำงานที่มีบทบาทในการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

โดยส่วนตัวผมได้ไปเกาหลีครั้งแรกสมัยที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ปี ๒๕๒๔ ซึ่งเป็นปีที่ผมได้เข้าพบประธานาธิบดีชอน ดูฮวาน เพื่อขอขายสินค้าจากประเทศ คือ ข้าว ยางพารา มันสำปะหลัง และอื่น ๆ ให้แก่เกาหลี ซึ่งประธานาธิบดีเขามีความรู้สึกที่ดีกับเรามาก เพราะเขาถือว่าเราส่งทหารไปช่วยเขา ดังนั้น เขาก็ส่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ โดยบอกว่า “การที่รัฐมนตรีพาณิชย์ของไทยมาในครั้งนี้นี้ก็ขอให้ทางกระทรวงพาณิชย์ของเกาหลีช่วยเหลือ และรับข้อเสนอทั้งหมด” ถือเป็นกาเปิดตลาดครั้งแรก แต่ผมเสียดายว่าต่อมารัฐมนตรีพาณิชย์ท่านนี้ได้เสียชีวิตที่พม่า ผมขอแทรกเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเพิ่มเติมว่า ในระหว่างอยู่ที่เกาหลีเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๒๔ จำได้เพราะตรงกับวันเกิดผม ซึ่งกระทรวงการคลังก็ได้ประกาศปรับระบบภาษีส่งออกยางพารา ลดลง ๒ บาท ที่จำแนมเพราะว่าตรงกับวันเกิดผม แล้วก็อยู่ที่โน่นมีคนแจ้งมาว่าทางกระทรวงการคลังได้ประกาศ เพราะผมได้ขอไปในระหว่างที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งยางพาราเป็นพืชเพียงชนิดเดียวที่มีการเก็บภาษีส่งออกในขณะนั้น ผมเลยขอให้ประกาศลดให้ ก็ดีใจ ในครั้งแรกที่ไปเกาหลีก็ได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานด้วยเช่นกัน ผมได้ไปดูงานโครงการ “แซมอึล อุนดง” ซึ่งก็มีการพูดกันว่าทางเกาหลีได้นำระบบलगแลกเปลี่ยนของบ้านเราไปใช้ จากนั้นในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ก็ได้ไปดูตลาด ซึ่งต้องยอมรับว่าในขณะนั้นสินค้าของเกาหลีก็เหมือนกับของไทย คือ เป็นสินค้าเกษตรทั่วไป ในตลาดก็มีเนื้อหมู เนื้อสุนัซ ที่มีราคาค่อนข้างแพง การไปเกาหลีครั้งแรกในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ผมก็พบว่าเกาหลีก็ไม่ต่างอะไรกับบ้านเมืองเรามากมายนักในแง่ทั่วไปในเรื่องของการขายสินค้าเกษตร แล้วก็ฐานะของเจ้าบ้านก็ยังมีภาระเข้ากินค่าอยู่ ในส่วนของการพัฒนาบ้านเมืองของเขาคำว่า “แซมอึล อุนดง” เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งผมก็ได้ไปถามคนเกาหลี บางคนก็บอกว่าได้นำเอาระบบलगแลกเปลี่ยนของบ้านเราไปใช้

โครงการแซมอึล อุนดง (Saemaul Undong) เป็นโครงการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งของเกาหลีที่สามารถพลิกโฉมเป็นประเทศอุตสาหกรรมได้สำเร็จ

ต่อมาเกาหลีก็พัฒนาไปในทางที่ยกสถานะเป็นประเทศอุตสาหกรรม ซึ่งเราเห็นได้ชัดว่า จะมีการหาเสียงเข้าไปอยู่ในองค์กรต่าง ๆ ได้มาก ผมเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ไปประชุมที่ฝรั่งเศสก็จะเห็นว่าในหลาย ๆ ครั้งผู้แทนของเกาหลีจะขอเสียงสนับสนุนจากประเทศต่าง ๆ เพื่อให้ตัวแทนของประเทศเขาได้เข้าไปอยู่ในองค์กรต่าง ๆ และต่อมาบัน คี มุน เป็นเลขาธิการ UN

อีกเรื่องหนึ่งก็คือ เกี่ยวกับข้อเรียกร้องที่ให้ญี่ปุ่นช่วยเหลือด้านอุตสาหกรรม ซึ่งต่อมา ญี่ปุ่นก็ได้ให้ความช่วยเหลือด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม ผมคิดว่าสิ่งนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ เกาหลีมีการพัฒนาอุตสาหกรรมรถยนต์ และอื่น ๆ ขึ้นมา จนกระทั่งบางเรื่องก็พัฒนาได้ไกลกว่า ญี่ปุ่นเสียอีก เช่น โทรศัพท์ ฯลฯ ผมเคยถามไปทางญี่ปุ่นด้วยซ้ำว่าประเทศท่านเป็นต้นตำรับด้าน เทคโนโลยี แต่ทำไมไม่มีโทรศัพท์ญี่ปุ่นเหมือนกับของเกาหลี ซึ่งทางญี่ปุ่นก็อ้างว่าอาจจะเพราะ ปัญหาภายใน แต่ว่าในที่สุดเกาหลีก็พัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ ถ้าเราจะดูข้อมูลอีกอันหนึ่งเราจะดูจาก การที่ครั้งหนึ่งไทยกับเกาหลีเรามีแชมป์โลกมวยสากลพอ ๆ กัน นั่นสื่อความได้ว่า คนเกาหลี ก็มีความอดทน มีเลือดนักสู้ แล้วก็ทำให้ได้แชมป์โลกด้านมวยสากลเหมือนประเทศไทยของเรา แต่เมื่อประเทศพัฒนาไปไกล อาชีพนี้ก็ค่อย ๆ หายไป จนเดี๋ยวนี้ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจว่ามีแชมป์โลก มวยสากลเกาหลีสักคนหรือเปล่า ซึ่งไทยเราก็กังพอมืออยู่ อันนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่อยู่นอกเหนือ ข้อสังเกตของคนทั่วไป แต่ผมจะคอยสังเกตในสิ่งที่คนอื่นมักจะมองไม่เห็นว่ามันทำไม่ไทย เกาหลี ฟิลิปปีนส์ ถึงมีแชมป์มวยสากลติดอันดับโลกตลอด ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ ไม่ค่อยมี

กิมจิ
อาหารขึ้นชื่อของเกาหลี

การที่เขาพัฒนามาได้โดยลำดับได้ ทำให้สิ่งที่เกาหลีคิดว่าเป็นปมด้อยกลับกลายเป็นปมเด่นอย่างที่เราทราบกันดี โดยผมขอยกตัวอย่างว่าเมื่อผมไปเกาหลีเวลาประธานาธิบดีคิม แด-จุง เลี้ยงอาหารค่ำผม ซึ่งถ้าให้เราเลือก ผมก็จะขอเลือกเลี้ยงแบบอาหารพื้นเมือง แต่เขาไม่ได้เลี้ยงอาหารพื้นเมือง อาจเป็นเพราะกิมจิ หรือผักดอง เป็นปมด้อย ทั้งที่จริงแล้วในปัจจุบันกิมจิ ได้กลายเป็นสินค้าส่งออกของเกาหลีไปแล้ว ตอนนั้นผมจำได้แม่นเลยว่าขอให้เขาเลี้ยงแบบอาหารเกาหลีได้ไหม แต่เขาเลี้ยงอาหารแบบตะวันตกแทน โดยเขาก็ให้เหตุผลว่าในสมัยนั้นกิมจียังไม่ได้เป็นอาหารส่งออก แต่ยังเป็นอาหารพื้นเมืองที่คนยากจนใช้ประทังชีวิต ก็คล้าย ๆ กับน้ำพริกปลาหูของเราในสมัยก่อน ซึ่งที่จริงเดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่อาหารสำหรับคนจนแล้วนะครับ นั่นคือสิ่งที่เราเห็นความเปลี่ยนแปลงจนเกาหลีได้พัฒนามาเป็นประเทศอุตสาหกรรม ผมคิดว่าสิ่งที่เขาก้าวล้ำหน้าประเทศอื่นไป คือ เขาเป็นประเทศอุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ จากเดิมที่ไม่มีอะไรเลยกลายเป็นบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ แล้วก็เป็นผู้ผลิตโทรศัพท์ และอื่น ๆ อีกมากมาย ต่อมาก็มีพวกซอฟท์ พาวเวอร์ (Soft Power) ที่มาทีหลัง ซึ่งในช่วงหลังเกาหลีก็ได้พัฒนาเรื่องของเครื่องสำอาง ตลอดจนการผ่าตัดศัลยกรรม เกาหลีก็ได้พัฒนาอย่างเป็นลำดับจนเป็นที่นิยมกันทั่วไปแม้กระทั่งกับคนไทย แต่ว่าในส่วนของอิทธิพลด้านอื่น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันก็ยังไม่ได้มากเท่าไรหรอก แม้กระทั่งในเรื่องของ “ภาษา” มหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนภาษาเกาหลีก็คงน่าจะเป็นมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มหาวิทยาลัยอื่นก็มีเหมือนกัน แต่ที่ผมจำที่นี้ได้เพราะผมเป็นกรรมการมหาวิทยาลัย ซึ่งที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ฯ ก็ได้เปิดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีตั้งแต่สมัยที่ภาษาเกาฬียังไม่เป็นที่นิยม สิ่งที่ผมคิดว่าเกาหลีได้เปลี่ยนแปลงนอกจากด้านอุตสาหกรรม และซอฟท์ พาวเวอร์ แล้ว เกาหลีเขาก็ไม่ได้หยุดพัฒนาอยู่เพียงแค่นั้น แต่เขาได้พยายามแสวงหาตำแหน่ง

“

สิ่งที่ผมคิดว่าเกาหลีได้เปลี่ยนแปลงนอกจาก
ด้านอุตสาหกรรม และซอฟต์แวร์แล้วเกาหลีเขาก็ไม่ได้หยุด
พัฒนาอยู่เพียงแค่นั้น แต่เขาได้พยายามแสวงหาตำแหน่งสำคัญ
ในเวทีโลกให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขามีศักยภาพ

”

สำคัญในเวทีโลกให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขามีศักยภาพ ดังนั้น จึงอย่าแปลกใจว่าวันหนึ่ง
เลขาธิการองค์การสหประชาชาติจะเป็นคนเกาหลี ก็คือ นายบัน คี-มุน ซึ่งมีไม่กี่ชาติที่ทำแบบนี้ได้
ฉะนั้น เกาหลีจึงสามารถพัฒนาไปได้ทุกด้าน เหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกาหลีสามารถพัฒนาได้ถึงจุดนี้
คือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของรัฐธรรมนูญ มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญหลายครั้ง จริงจิงในเรื่อง
การปราบทุจริตคอร์รัปชัน ถ้าเราลองมองย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อนจะเห็นว่าไม่มีประเทศไหน
ในโลกนี้ที่ประท้วงบ่อยเท่ากับเกาหลี มีขบวนการชุมนุมประท้วงบ่อยครั้งมาก แต่ในที่สุดเกาหลี
ก็มีการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นเป็นลำดับ มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้มีการ
เลือกประธานาธิบดีโดยตรง และก็อยู่ในวาระได้เพียงสมัยเดียว คือ ๕ ปี แล้วก็มีการติดตาม ควบคุม
เรื่องการทุจริตคอร์รัปชันอย่างเข้มงวดกวาดล้างจนกระทั่งประธานาธิบดีต้องถูกปลดออกเช่นที่เรา
เห็นกันอยู่ ซึ่งเราไม่ค่อยเห็นแบบนี้ในประเทศอื่น แม้กระทั่งระบบการถอดถอน หรือ Impeachment
ของสหรัฐอเมริกา ก็ยังไม่ได้ผลเลย นี่คือการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

ความประทับใจที่มีต่อประเทศเกาหลี คิดว่ามีสิ่งใดที่ประเทศไทยสามารถเรียนรู้ได้จากเกาหลีบ้าง

ผมคิดว่าถ้าเรามองในเชิงของสภาพวัฒนธรรม ธรรมชาติของบ้านเมือง เกาหลีก็เคย
เป็นเมืองหนาวที่ยากลำบากประเทศหนึ่ง ฉะนั้น ทุกอย่างจึงต้องสร้างขึ้นมาจากภูเขามากกว่าที่จะไปดูอะไรรอบนอกจากภูเขาที่มีการปลูกต้นไม้
เพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาสร้างขึ้นมาก็ได้กลายเป็นแหล่งที่อนุรักษ์ เป็นที่ท่องเที่ยวของเขาไป
แต่ของประเทศไทยเราใช้ธรรมชาติล้วน ๆ ทะเลของเราก็เกือบไม่มีอะไรตกแต่งเลย ซึ่งเขาไม่มีอย่างเรา
แต่เกาหลีเขาสรางสิ่งใหม่ ๆ เช่น สร้างสถานที่แปลกใหม่ สร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ รวมทั้งกรณีที่เขา
มีนักร้องวัยรุ่น มีวงดนตรี แม้กระทั่งลิซ่าของเรานั้นเป็นไปได้อย่างไรที่เด็กคนหนึ่งที่เขาสร้างได้ติด
อันดับโลกขึ้นมาได้อย่างนี้ ได้ใช้ความมุมานะ พยายามอย่างหนัก ซึ่งก็ต้องชื่นชมว่าที่เป็นได้อย่างนี้
เป็นเพราะระบบที่เขาสร้างขึ้นมา ผมก็รู้สึกเหลือเชื่อมากที่วงดนตรีของวัยรุ่นเกาหลีได้ติดอันดับโลก
รู้จักกันไปทั่วโลก แม้จะไม่น่าเชื่อว่าเป็นไปได้แต่มันก็เป็นไปได้จริง เพราะความรับผิดชอบ การเอาใจ
เอาจิง ซึ่งผมคิดว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ

ในส่วนของความประทับใจเกี่ยวกับเกาหลี มีเรื่องหนึ่งที่ผมอยากจะพูดถึงก็คือผมได้มี
โอกาสไปสร้างศาลาอนุสรณ์ของทหารไทยไว้ตอนสมัยที่ผมดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงกลาโหมด้วยงบประมาณก้อนหนึ่ง โดยสร้างศาลาไทยไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์ที่ทหารไทย
เคยมีส่วนช่วยเกาหลี เชื่อว่าชาวเกาหลีในรุ่นปัจจุบันนี้น่าจะลืมหมดแล้ว เวลาเราเจอผู้นำเกาหลี
เขาจะไม่พูดถึงเรื่องเหล่านี้อีกแล้ว ซึ่งไม่เหมือนกับวันแรกที่เราได้พบกับประธานาธิบดีชอน ดูฮวาน

ศาลาไทยที่ตั้งอยู่ในบริเวณอนุสรณ์สถานทหารผ่านศึก ณ เมืองโพเชอน สาธารณรัฐเกาหลี
ที่มา: <https://th.tripadvisor.com>

และเจอผู้นำเกาหลีในยุคหลัง ๆ ยุคปัจจุบันเขาน่าจะลืมหมดแล้ว ลืมสิ่งที่เราไปช่วยเขาหมดแล้ว ไม่มีใครพูดถึงจนเราต้องหยิบยกประเด็นเหล่านี้ขึ้นมาเอง ต่างไปจากในอดีตมาก แต่ว่าวัฒนธรรมของความที่เราไปช่วยเขานั้น หากลองคิดดูแล้วจะพบว่า มีเพลงไทยกับเกาหลีหลายเพลง นิทาน นิยาย ภาพยนตร์ ที่มีเนื้อหาระหว่างหนุ่มไทยกับสาวเกาหลี ผมยังไม่เห็นหนุ่มเกาหลีกับสาวไทย มีหลายเรื่องเลยที่แสดงให้เห็นถึงความผูกพันในช่วงที่ทหารไทยไปอยู่ที่นั่น

ท่านคิดว่าไทยกับเกาหลีมีพัฒนาการทางด้านใดบ้างในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสองประเทศ มีสิ่งใดบ้างที่จะมุ่งเน้นเป็นพิเศษ

ในสายการบริหารผมคิดว่าเราควรเรียนรู้จากเขามาก ๆ เกาหลีพัฒนาด้านอุตสาหกรรมมาได้อย่างรวดเร็ว ผมดูจากรถที่ผมเคยใช้ยี่ห้อฮอนด้า ราคาไม่แพง คุณภาพก็สู้กับรถญี่ปุ่นได้ แต่ราคาถูกกว่า ซึ่งเกาหลีน่าจะใช้วิธีการนี้คือขายสินค้าในราคาที่ถูกกว่า ผู้ประกอบการ ผู้ใช้ อาทิ ตามโรงแรม ก็ย่อมต้องใช้ของที่มียี่ห้อถูกกว่า แล้วจึงค่อย ๆ พัฒนาคุณภาพขึ้นมาจนกระทั่งตอนนี้ราคาก็ใกล้เคียงกับของญี่ปุ่นแล้ว เมื่อตอนเริ่มต้นรุ่นเด็ก ๆ ผมไม่รู้ละ แต่รุ่นของผมคำว่า “เมด อิน เจแปน” (Made in Japan) หมายถึง ของไม่แท้ แต่ปัจจุบัน Made in Japan คือ คุณภาพที่เชื่อถือได้ว่าดี ซึ่งเกาหลีเขาก็พัฒนามาเป็นลำดับจนวันหนึ่งสามารถส่งสินค้าที่เดิมราคาถูกมาขายได้ในราคาที่แพงได้ด้วยคุณภาพที่เปลี่ยนแปลงไป ผมคิดว่าเกาหลีเขามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้บางเรื่องเกาหลีก็เลยค่อนข้างล้ำหน้าไปกว่าประเทศอื่น ๆ อย่างที่ผมเคยเล่าให้ฟังว่าทำไมพวกเราถึงได้ใช้โทรศัพท์ของเกาหลีกันมาก นี่ก็คือพัฒนาการที่เห็นได้ชัดที่พัฒนามาจนถึงปัจจุบันในแง่ของความสัมพันธ์ด้านการลงทุน การบริหารต่าง ๆ ผมมองว่าเกาหลีเขาก็มีความพร้อมที่จะขยายการลงทุนเพิ่มเติมขึ้น

ในส่วนของโครงสร้างพื้นฐานนั้น ผมคิดว่าไทยไม่ด้อยกว่าประเทศอื่น แต่ปัญหาใหญ่คือ มีการคอร์รัปชันสูง ฉะนั้น ที่สภาเราได้ทำ “โครงการบ้านเมืองสุจริต” ก็หวังว่าจะเป็นการปลุกฝังเยาวชนรุ่นใหม่ให้เชื่อเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งผมคิดว่าประเทศเกาหลีเอาจริงเอาจังกับเรื่องนี้มาก

ในฐานะที่ท่านมีประสบการณ์ทั้งการเป็นผู้นำของฝ่ายบริหารและผู้นำของฝ่ายนิติบัญญัติของไทย ในปีซึ่งเป็นปีแห่งการครบรอบ ๖๕ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยและเกาหลี ซึ่งไทยและเกาหลีได้พัฒนาความสัมพันธ์จนยกระดับเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ระหว่างกัน ท่านคิดว่าในอีก ๖๕ ปีข้างหน้า รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศทั้งในส่วนของฝ่ายบริหารและในส่วนของฝ่ายนิติบัญญัติจะมีทิศทางเป็นเช่นใด

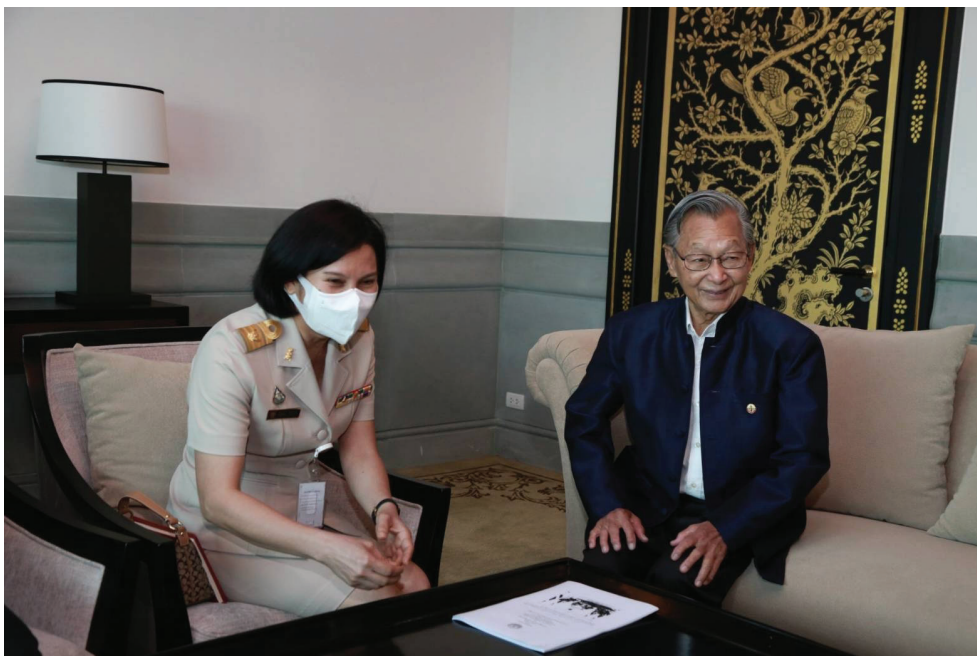
เกาหลีใต้เขามีแนวความเชื่อในเรื่องของ “ประชาธิปไตย” เช่นเดียวกับของไทย เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ในด้านของฝ่ายบริหาร ผมว่าก็คงจะเป็นไปตามปกติของประเทศที่เชื่อในเรื่องประชาธิปไตยด้วยกัน ความสัมพันธ์ของประเทศเหล่านี้ก็คงจะคล้าย ๆ กัน ส่วนปัญหาของเกาหลีผมคิดว่าก็คงจะเป็นเรื่องของเกาหลีเหนือซึ่งไทยอาจจะเข้าไปเกี่ยวข้อง รัฐบาลไทย ช่วยหาทางออก เพื่อสันติภาพและความสงบบนคาบสมุทรเกาหลี ในส่วนของความสัมพันธ์ด้านอื่นนั้น ผมว่าฝ่ายบริหารเขาก็คงจะดำเนินไปตามปกติ แต่เราในฐานะฝ่ายนิติบัญญัติ ผมคิดว่าสิ่งที่เรามีความสัมพันธ์กันระหว่างรัฐสภาทั้งสองก็จะต้องดำเนินต่อไป ซึ่งที่ผ่านมาก็เป็นไปได้ด้วยดี มีความร่วมมือในการประชุมระหว่างกันและกันผ่านระบบซูม (zoom) และสุดท้ายที่ไทยเราจัดการประชุม APPF ครั้งที่ ๓๐ ที่รัฐสภาไทย โดยได้เชิญเกาหลีและอีกหลาย ๆ ประเทศเข้ามาร่วมประชุม ก็ได้รับการชื่นชมจากทุกประเทศ ซึ่งผมก็ต้องให้เกียรติกับเจ้าหน้าที่ของเราทุกคนและสถานที่ที่เราใช้ในการจัดประชุมที่เอื้อประโยชน์ให้กับการประชุมมาก

ส่วนในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกรัฐสภา ผมคิดว่าก็เป็นเรื่องสำคัญ เช่นเดียวกันที่ “กลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภา” ของทั้งสองประเทศจะต้องทำต่อเนื่องไปแล้วก็มี การแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ซึ่งการแลกเปลี่ยนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการไปกลับ ๆ เสมอไป เทคโนโลยีสมัยใหม่สามารถเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนระหว่างกันได้เช่นกัน โดยไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณแผ่นดินมากเกินไป เพราะเมื่อพูดถึงเรื่องนี้แล้วมักจะมีปัญหาเนื่องจากงบประมาณรายจ่ายค่อนข้างสูง ฉะนั้นเราก็ใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ สามารถคุยกันได้ทุกวัน แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ผมคิดว่านี่เป็นสิ่งที่ต้องทำต่อไป **ผมขอสนับสนุนว่ากลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาระหว่างสองประเทศจะต้องเชื่อมต่อกันอยู่ตลอด** หลังจากเลือกตั้งเสร็จในครั้งนี้อันแล้ว กลุ่มมิตรภาพฯ ที่ตั้งขึ้นใหม่ก็จะต้องดำเนินการต่อ โดยศึกษาจากเดิมว่ากลุ่มมิตรภาพฯ ชุดเดิมเขาทำอะไรไปแล้ว แล้วสานต่อในสิ่งที่ควรจะทำ ในขณะที่เดียวกันในส่วนของการประชุมประจำปีเองก็ต้องศึกษาแนวปฏิบัติของสภาด้วย สำนักงานเลขาธิการสภาของทั้งสองสภาก็ควรจะศึกษาดูว่ารัฐสภาของเกาหลีเขามีแนวบริหารกันอย่างไร มีอะไรที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับรัฐสภาไทยได้ อีกส่วนหนึ่งผมคิดว่าความดูแลห่วงใยซึ่งกันและกันดังเช่นกรณีที่เกิดการแพร่ระบาดของโควิด-๑๙ ในเกาหลี ผมในฐานะประธานรัฐสภาก็ได้มีสารแสดงความห่วงใยกันและกันส่งถึงรัฐสภาเกาหลี หรือกรณีที่ผ่านมาที่นักกีฬาเหรียญทองจากรยานชาวเกาหลีที่เดินทางมาเก็บตัวแล้วเสียชีวิตที่เชียงใหม่ ผมก็ได้ทำหนังสือไปถึงเอกอัครราชทูตเกาหลีขอแสดงความเสียใจในนามของคนไทย ซึ่งก็ถือเป็นบทเรียนหนึ่งที่เรานำมาทบทวนประเทศเราเองว่าประเทศเราเป็นเหมือนสุสานของนักบิน เพราะวินัยเราไม่ดีก็ต้องยอมรับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ซึ่งวิธีการแบบนี้ผมคิดว่าคงยังไม่มีใครเคยทำในฐานะที่เป็นประธานรัฐสภา ผมคิดว่าแม้ว่าเราจะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติก็ตาม แต่เราสามารถแสดงความผูกพันกับฝ่ายบริหารได้ด้วยวิธีการดังเช่นตัวอย่างที่ผมได้ทำเอาไว้ เหมือนกับตอนช่วงโควิด-๑๙ ฝ่ายนิติบัญญัติก็เป็นฝ่ายที่ช่วยเหลือจากกระทรวงการต่างประเทศให้นักธุรกิจญี่ปุ่นที่อยู่ในเมืองไทยได้รับการดูแลสามารถตรวจหาเชื้อโควิด-๑๙ เหมือนกับคนไทย

ในตลอดระยะเวลา ๔ ปีที่ดำรงตำแหน่งเป็นประธานรัฐสภาซึ่งเป็นประมุขของฝ่ายนิติบัญญัติ เห็นได้ชัดเจนว่าท่านได้ดำเนินนโยบายต่าง ๆ ที่เป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีมาโดยตลอด ในโอกาสนี้จึงอยากให้ท่านช่วยฝากฝังถึงสภาชุดใหม่ในการที่จะสานต่อถึงสิ่งที่ได้ทำไว้ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

ผมคิดว่าก็คงขึ้นอยู่กับประธานรัฐสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎรคนต่อไป สิ่งที่จะต้องดำรงไว้ให้มีอยู่ต่อไป คือ กลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภา ซึ่งจะสามารถเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศได้ต่อไป

อยากให้ท่านช่วยฝากคำอวยพรเพื่อฉลอง ๖๕ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยกับเกาหลีในปี ๒๕๖๖

ผมก็ขอแสดงความชื่นชม และยินดีกับความสัมพันธ์ที่มั่นคง ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน โดยไม่มีข้อขัดแย้งใด ๆ ขึ้นมาระหว่างสองประเทศ แล้วก็ขอตั้งความหวังว่าอนาคตของสองประเทศนี้ก็จะยังคงความสัมพันธ์ที่ดีตลอดไป ในส่วนของฝ่ายนิติบัญญัติระหว่างสองประเทศนั้น ผมเชื่อว่ากลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาทั้งสองประเทศจะยังคงมีอยู่ต่อไปและได้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้ตัวแทนของทั้งสองสภาได้ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น ทางด้านฝ่ายบริหารนั้นเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์กับเกาหลีแต่เพียงในเรื่องของการเมืองเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีความสัมพันธ์อันดีในด้านเศรษฐกิจด้วย ซึ่งผมก็เชื่อว่าเกาหลีคงจะได้มาลงทุนในประเทศไทยมากขึ้นโดยลำดับ แล้วก็ใช้ไทยเป็นศูนย์กลางการลงทุนเพื่อที่จะผลิตสินค้าเกาหลีที่มีคุณภาพ เพราะฝีมือแรงงานไทยก็เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้ว แต่ทั้งนี้ก็คงอยู่ที่ประเทศไทยเราเองว่าจะรักษาแรงดึงดูดเหล่านี้ไว้ได้เพียงใด เช่น ปัญหาค่าแรง ซึ่งปัญหาเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ต้องคอยดูกันต่อไปว่าจะทำอย่างไรให้เกิดความพอดี ยุติธรรมต่อผู้ใช้แรงงานไทย และต้องไม่ถึงขนาดปฏิเสธจนเป็นเหตุให้นักลงทุนต่างชาติย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่น ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก

นอกจากนี้ เราก็ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมซึ่งกันและกันด้วย หลาย ๆ อย่างเราก็สามารถเรียนรู้จากเขาได้ อาทิ กรณีวัฒนธรรมที่เกาหลีได้ใช้เป็นเครื่องมือทางเศรษฐกิจในตอนนั้น ผมคิดว่าไทยควรจะศึกษาเอาไว้ เพราะเรามีอะไรหลาย ๆ อย่างที่ทำได้ดีเช่นกัน สุดท้ายอะไรที่เป็นเอกลักษณ์อันงดงามของเราก็อนุรักษ์ไว้ เพราะนี่คือของดีที่ไม่มี ใด ประเทศอื่น

ภาพถ่ายที่ระลึกในโอกาสสัมภาษณ์นายชวน หลีกภัย อดีตรัฐมนตรีและประธานสภาผู้แทนราษฎร ณ ห้องทำงานชั้น ๑๐ อาคารรัฐสภา เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๖

หน้าว่าง

A portrait of Pholok Wattana Srirapanich, an elderly man with short dark hair, wearing a dark blue suit, a white shirt, and a yellow striped tie. He is standing in front of a modern building with a wooden facade and large windows. He has a small red circular pin on his left lapel and a white circular badge on his right lapel. A yellow identification card is hanging from his neck. The background is slightly blurred, showing the architectural details of the building.

พลเอก วัฒนา สรรพานิช

สมาชิกวุฒิสภาและที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการการทหาร
อดีตทหารกล้าแห่งกองพันพยุหคิษิน้อย
ผู้เข้าร่วมสมรภูมिरบสงครามเกาหลี

ในฐานะที่ท่านเป็นนายทหารที่เคยผ่านสมรภูมิเกาหลี ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าทหารไทยได้รับความชื่นชมจากชาวเกาหลีมากมาจากการเข้าไปสนับสนุนยุทธการที่เซาพอร์คขอปในฐานะ “พยัคฆ์น้อย” (Little Tiger) อยากให้ท่านช่วยเล่าประสบการณ์สมัยที่ไปร่วมรบที่เกาหลี

สงครามเกาหลีเป็นสงครามระหว่างสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) กับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ) โดยเกาหลีใต้ได้รับการสนับสนุนจากสหประชาชาติภายหลังทหารเกาหลีเหนือส่งกำลังเข้าจู่โจมมุ่งที่จะยึดครองเกาหลีใต้ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๔๙๓ เหตุการณ์ครั้งนั้นส่งผลทำให้เกิดความตระหนกตกใจไปทั่วโลก ทำให้ชาติต่าง ๆ ได้รับความกระทบกระเทือนต่อความสงบสุขและความร่มเย็นเป็นสุข ภายหลังเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดไป สหประชาชาติได้มีมติเรียกร้องให้ยุติการรบทันที โดยให้เกาหลีเหนือถอนกำลังกลับไป แต่เกาหลีเหนือไม่ยอมปฏิบัติตาม และยังคงรุกคืบต่อไปจนทำให้สถานการณ์ได้แผ่ขยายลุกลามบานปลาย กลายเป็นสงครามยืดเยื้อ ซึ่งเกาหลีเหนือได้รับการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียต ในขณะที่เกาหลีใต้มีกองกำลังน้อยกว่าและยังขาดอาวุธที่มีประสิทธิภาพจึงตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ในขั้นต้น สหประชาชาติจึงได้มอบให้สหรัฐฯ เป็นฝ่ายจัดเป็นกองบัญชาการสหประชาชาติขึ้น โดยจัดเป็นกองทัพอากาศไปปฏิบัติการในเกาหลี และขอความร่วมมือทางทหารไปยังประเทศสมาชิก สหประชาชาติ ทั้งนี้ มีประเทศสมาชิก ที่สมัครใจไปร่วมรบในสงครามเกาหลี จำนวน ๑๖ ประเทศ ประกอบด้วย ออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร นิวซีแลนด์ แคนาดา โคลัมเบีย เอธิโอเปีย ฝรั่งเศส กรีซ อินเดีย เนเธอร์แลนด์ ฟิลิปปินส์ ตุรกี สหภาพแอฟริกาใต้ รวมทั้งประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยได้เข้าร่วมในสงครามเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๔๙๓ หลังจากที่ ได้รับโทรเลขจากเลขาธิการสหประชาชาติในฐานะประเทศสมาชิก จึงนับเป็นประเทศแรกในภูมิภาคเอเชีย ที่แสดงเจตจำนงส่งกำลังทหารเข้าร่วมในสงคราม จำนวน ๑ กรมผสม มีกำลังพลประมาณ ๔,๐๐๐ คน ไปปฏิบัติการร่วมกับกองกำลังสหประชาชาติ ทั้งนี้ การเข้าร่วมรบในสงครามเกาหลีของทหารไทยได้ผ่านมติที่ประชุมของรัฐสภา จึงมีการจัดส่งกำลังรบทั้งทหารบก ทหารเรือ และทหารอากาศไปปฏิบัติการดังกล่าว

ต่อมาเมื่อรัฐบาลไทยได้จัดส่งกองกำลังไปร่วมรบในสงครามเกาหลี กระทรวงกลาโหม จึงได้จัดตั้งคณะทูตทหารขึ้นเป็นผู้แทนรัฐบาลเพื่อไปทำหน้าที่เจรจาติดต่อและประสานงานกับ กองบัญชาการสหประชาชาติ แต่สมัยนั้นเนื่องจากประสบปัญหาด้านพิธีการทูตและการต่างประเทศ คณะทูตทหารดังกล่าวจึงถูกยกเลิกไป และเปลี่ยนเป็นการจัดตั้งคณะผู้สำรวจการทหารฝ่ายไทย ไปติดต่อกรณีส่งทหารไปร่วมรบกับสหประชาชาติ โดยมีพลตรี หม่อมเจ้าพิสิฐดิศพงษ์ ดิศกุล เป็นหัวหน้าคณะและผู้บัญชาการทหารไทยประจำกองบัญชาการสหประชาชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๔๙๓ เป็นต้นมา

ที่มา <https://www.facebook.com/KODETAHARN>

พลโท หม่อมเจ้า พิสิษฐดิศพงษ์ ดิศกุล (พ.ศ. ๒๔๔๘-๒๕๐๙)
ขณะดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารไทย ในกองกำลัง
สหประชาชาติในสงครามเกาหลี
ที่มา : <https://www.facebook.com/KODETAHARN>

เพิ่มความแข็งแรงให้กับที่มั่นตั้งรับโดยใช้ลวดหนาม ทุ่นระเบิด กับระเบิด และมีกองหนุนเคลื่อนที่
เร็วจัดตั้งศูนย์ประสานการยิงช่วยในระดับกองพัน โดยใช้ปืนใหญ่ของกองพลทหารราบที่ ๒ สหรัฐฯ
จำนวน ๔ กองพัน วางฉากการยิงโดยรอบเป็นลักษณะวงแหวนหลายชั้นรอบแนวตั้งรับและจัดให้
มีการประสานความปลอดภัยระหว่างหน่วยเหนือและหน่วยข้างเคียงเป็นอย่างดี

ข้าศึกได้เข้าตีเขาพอร์คชอปถึง ๓ ครั้ง แต่ทุกครั้งได้ใช้กำลังทหารและยุทธวิธีเข้าตี
แต่ทุกครั้งเป็นระลอก การเข้าตีในระยะแรกเริ่มจะใช้กำลังแต่น้อยเพื่อให้ทราบกำลังและการวาง
กำลังของฝ่ายเรา ต่อมาจะเพิ่มกำลังในระลอกที่ ๒ แต่การเข้าตีทุกครั้งของข้าศึกจะถูกกองกำลัง
ฝ่ายเราต้านทานไว้ด้วยการยิงวิถีโค้ง และให้ปืนใหญ่ยิงคุ้มครองเป็นรูปวงแหวนโดยรอบที่มั่น
เขาพอร์คชอป เรียกว่า “วงแหวนเหล็ก” ครอบคลุมพื้นที่การตั้งรับหน้า

*ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองซอลวอน ซึ่งเป็นเมืองสำคัญทางยุทธศาสตร์เมืองหนึ่ง
ของเกาหลี ลักษณะเป็นสันเขาโดดเดี่ยว ล้อมรอบด้วยหุบเขาสลับซับซ้อน เป็นชัยภูมิที่ทั้งสองฝ่ายต้องการ
ยึดเอาไว้เพื่อความได้เปรียบทางยุทธวิธี

สำหรับการรบที่ “เขาพอร์คชอป”
(Pork Chop Hill)* เป็นการรบครั้งสำคัญ
ที่กองพันทหารไทย ผลัดที่ ๓ โดยมีพันตรี
เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ยศในขณะนั้น
เป็นผู้บังคับกองพัน ในการรบครั้งนี้ทหารไทย
ได้รับคำสั่งให้วางกำลังตั้งรับในแนวหน้า
เนินเขาพอร์คชอป ซึ่งปัจจุบันอยู่ในดินแดน
ของประเทศเกาหลีเหนือ เป็นเส้นทางหลัก
ที่ข้าศึกจะเข้าถึงเมืองซอลวอน ซึ่งเป็นเมือง
ที่สำคัญทางยุทธศาสตร์ นอกจากนี้ พื้นที่
บริเวณเขาพอร์คชอปได้ถูกยึดครอง
โดยฝ่ายข้าศึกและกองกำลังสหประชาชาติ
สลับเปลี่ยนกันไปมาหลายครั้ง โดยครั้งสุดท้าย
ได้ตกเป็นของฝ่ายกองกำลังสหประชาชาติ

การวางกำลังตั้งรับของกองพัน
ทหารไทยได้วางกำลังตั้งรับอย่างเข้มแข็ง
โดยวางกำลัง ๓ กองร้อยในแนวหน้าและ

การเข้าตีของข้าศึก ครั้งที่ ๑

ในคืนวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๔๙๕ บนสันเขาสูงเด่นที่ชื่อว่า “เขาพอร์คชอป” ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางหุบเขาสลับซับซ้อน เป็นที่มั่นของเหล่าทหารกล้าชาวไทย *สัญญาตญาณและจิตใจที่กล้าแกร่งได้ปลุกให้ทุกคนบนเขาแห่งนี้ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา* แม้ว่าจะเข้าสู่ความมืดของราตรีกาลแล้ว แต่เมื่อฝ่ายการข่าวแจ้งเหตุร้ายว่าพบรถถังและกำลังพลของข้าศึกจำนวนมากที่เบื้องล่างของสันเขา ทหารไทยทุกนายจึงหิบบอาวุธประจำกายเข้าประจำที่ด้วยความกล้าหาญ และในไม่ช้าข้าศึกได้ยกกำลังเข้าตีทางด้านทิศตะวันออกของเขาพอร์คชอป ศูนย์ประสานการยิงได้ช่วยทำการยิงคุ้มครองจนข้าศึกต้องถอนตัว ข้าศึกเสียชีวิตและทิ้งศพไว้ ๑๐ ศพ ต่อมาเมื่อเข้าสู่ช่วงเย็นของวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ ข้าศึกได้จู่โจมเป็นระลอกที่ ๒ ด้วยยุทธวิธีการเข้าตีในเวลากลางวัน ด้วยมุ่งหมายที่จะเข้าประชิดทหารไทยที่ยืนหยัดในการปกป้องเขาพอร์คชอปตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ทหารไทยได้ต่อสู้ด้วยความกล้าหาญโดยเฉพาะทางด้านกองร้อยที่ ๑ ซึ่งได้ถูกกำลังข้าศึกระดมยิงด้วยอาวุธวิถีราบและวิถีโค้งด้วยปืนใหญ่และเครื่องยิงลูกระเบิด ข้าศึกมีกำลังประมาณ ๑ กองพัน เข้าตี ๒ ทิศทาง ด้านการวางกำลังตั้งรับกองร้อยที่ ๑ ถูกข้าศึกรุกถึงขอบหน้าที่มั่น แต่ถูกการยิงของอาวุธวิถีโค้ง ได้แก่ เครื่องยิงลูกระเบิดและปืนใหญ่ดำบลกระสุนตกเป็นแบบรูปแบบวงแหวนเหล็ก ทำให้ข้าศึกเสียชีวิตประมาณ ๕๐ คน ฝ่ายเราเสียชีวิต ๘ คน บาดเจ็บ ๑๗ คน

ในวันรุ่งขึ้นผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๒ สหรัฐฯ ได้มาเยี่ยมกองพันทหารไทย ได้แสดงความชื่นชมที่ทหารไทยทำการรบอย่างกล้าหาญ และได้มีหนังสือยกย่องชมเชย

การเข้าตีของข้าศึก ครั้งที่ ๒

การเข้าตีของข้าศึกในครั้งที่ ๒ นี้ เกิดขึ้นในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ ข้าศึกได้เข้าตีกองพันทหารไทยที่วางกำลังตั้งรับที่เขาพอร์คชอป ๒ ระลอก

ระลอกแรก ข้าศึกได้เริ่มเข้าตีเมื่อกลางดึก เวลาประมาณ ๐๑.๐๐ นาฬิกา ด้วยกำลังทหารประมาณ ๑ กองร้อย สนับสนุนด้วยการยิงของปืนใหญ่ด้านทิศตะวันตก ทั้งยังระดมยิงด้วยอาวุธประจำกายประมาณ ๑ ชั่วโมง จึงหยุดการเข้าตี แต่ยังคงยิงด้วยอาวุธกระสุนวิถีโค้ง

ระลอกที่สอง เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา ข้าศึกใช้กำลังทหารประมาณ ๒ หมวด เข้าตีทางด้านทิศตะวันตก และสนับสนุนด้วยการยิงอาวุธวิถีโค้ง และนำกำลังเข้าตีที่ฝั่งการณ โดยที่ฝั่งการณได้รับคำสั่งให้ถอนตัวกลับเข้าที่มั่น ข้าศึกได้ไล่ติดตามจนถึงขอบหน้าที่มั่น ผู้บังคับกองร้อยจึงขออนุมัติยิงฉกวงแหวนเหล็ก ทำให้ข้าศึกได้รับความเสียหายอย่างหนักในพื้นที่การณ ข่าศึกจึงได้ถอนตัวกลับไป บทเรียนที่ทหารไทยได้รับจากการเข้าตีระลอกที่ ๒ คือ ฝ่ายข้าศึกทราบแนวการวางกำลังตั้งรับของกองพันทหารไทย จึงใช้ยุทธวิธีไล่ติดตาม เกาะกำลังที่ฝั่งการณภายใต้ความมืดมิด แต่ถูกฝ่ายทหารไทยร้องขอการสนับสนุนจากปืนใหญ่ให้ยิงพลุส่องสว่างอย่างต่อเนื่อง ทำให้ฝ่ายเราได้ตรวจการณไปข้างหน้าแนวตั้งรับได้เป็นอย่างดี

การเข้าตีของข้าศึก ครั้งที่ ๓

หลังจากการเข้าตีครั้งที่ ๒ ของข้าศึก กองพันทหารไทยได้เพิ่มความแข็งแกร่งให้กับที่มั่นเพิ่มเติม โดยปรับปรุงเครื่องกีดขวางหน้าที่มั่นตั้งรับ ตลอดจนการเพิ่มเติมทุ่นระเบิด กับระเบิด และปรับปรุงซักซ้อมแผนการระวังป้องกันที่มั่น ให้มีความปลอดภัยและแข็งแกร่งมากขึ้นกว่าเดิม เพิ่มขีดความสามารถในการยิงต่อสู้กับข้าศึก ปรับปรุงเส้นทางเคลื่อนที่ของกำลังพลที่ฟังการณในการถอนตัวเข้าสู่แนวด้านที่มั่นด้านทานหลัก

ก่อนวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ ข้าศึกได้ทำการยิงรบกวन्दด้วยอาวุธหนักชนิดต่าง ๆ รวมทั้งอาวุธวิถีโค้ง ทั้งกลางวันและกลางคืนเป็นเวลา ๒-๓ วัน ข้าศึกได้ทำการเข้าตีหลวงแสดงว่าจะเข้าตีกองพันทหารสหรัฐฯ ที่ตั้งรับอยู่ทางด้านทิศใต้ของภูเขาทีโบน จากนั้นในเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ข้าศึกได้ส่งกำลังส่วนหนึ่งเข้าตีกองพันทหารราบที่ ๓ ของสหรัฐฯ ที่อยู่ทางด้านเขาโอลบอดีเพื่อลวงให้กองพันทหารไทยที่ยึดพื้นที่อยู่ทางตอนเหนือของภูเขาทีโบนเข้าใจว่ามุ่งหมายจะเข้าตีพื้นที่ดังกล่าว เสียงระเบิดและเสียงปืนที่ตั้งกักกองอย่างต่อเนื่อง หลังจากนั้นข้าศึกได้ใช้กำลังประมาณ ๑ กองพันเพิ่มเติมกำลังเข้าตีเขาพอร์คชอป ในการเข้าตีครั้งนี้ข้าศึกได้ส่งกำลังเข้าตีตลอดทั้งคืน แบ่งห้วงระยะเวลาเป็น ๓ ระลอก

ระลอกที่ ๑ เข้าตีเวลาประมาณ ๒๔.๐๐ นาฬิกา ข้าศึกใช้กำลัง ๒ กองร้อย เข้าตีกองพันทหารไทยทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ด้วยวิธีจู่โจม ไม่ทำการยิงเตรียมด้วยอาวุธปืนใหญ่และอาวุธวิถีโค้ง กำลังทหารจากที่ฟังการณได้รายงานขออนุญาตถอนตัวเข้าที่ตั้งรับ หลังจากฟังการณเข้าที่มั่นทุกจุดแล้ว ฝ่ายเราได้ยิงอาวุธหนักทุกชนิดเพื่อป้องกันที่มั่น พร้อมทั้งยิงพลุส่องสว่างจากกองร้อยอาวุธหนักของทหารไทย และทิ้งระเบิดทำลายตามเส้นทางการรุกของข้าศึก อย่างไรก็ตามข้าศึกส่วนหนึ่งได้แทรกซึมเข้ามาถึงขอบหน้าที่มั่น และติดอยู่ที่เครื่องกีดขวางของทหารไทยที่วางไว้ บางส่วนรุกเข้ามาผ่านเครื่องกีดขวางถึงตัวทหารไทย การต่อสู้ถึงขั้นตะลุมบอนกับทหารไทยในแนวตั้งรับ ทหารไทยหลบเข้าที่กำบังที่เป็นสนามเพลาะและมีแผ่นเหล็กปิด ในขณะที่เดียวกันได้ร้องขอการยิงปืนใหญ่ทำลายข้าศึกบริเวณแนวตั้งรับ โดยเฉพาะทางด้านขวาของแนวตั้งรับด้วยกระสุนปืนใหญ่แตกอากาศ หลังจากนั้นกำลังที่กองพันจัดไว้เป็นหน่วยจู่โจมรบพิเศษได้เข้าทำลายข้าศึกหลังจากกระสุนปืนใหญ่แตกอากาศเลื่อนฉากการยิงในรูปวงแหวนเหล็กออกไปข้างหน้าแนวตั้งรับ กองกำลังทหารไทย กองร้อยที่ ๑ ซึ่งมีร้อยเอก จวน วรรณรัตน์ เป็นผู้บังคับกองร้อยได้ทำการรบด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่งยวด ทำให้ข้าศึกถอยกลับไปและได้รับความสูญเสียเป็นอันมาก

ระลอกที่ ๒ เมื่อเวลาประมาณ ๐๑.๐๐ นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น ข้าศึกใช้กำลังประมาณ ๑ กองพัน เข้าตีที่มั่นเขาพอร์คชอป ๓ ทิศทาง ได้แก่ ทิศเหนือ ทิศตะวันตก และทิศตะวันตกเฉียงใต้ ฝ่ายเราได้ใช้ปืนใหญ่ และเครื่องยิงลูกระเบิดด้วยระบบวงแหวนเหล็ก ข้าศึกจึงถอนตัวเมื่อเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา

ระลอกที่ ๓ ฝ่ายข้าศึกได้ส่งกำลังเข้าตีที่มั่นเขาพอร์คชอปสองทิศทางด้วยกำลัง ๑ กองร้อยเพิ่มเติมกำลัง เข้าตีทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และอีก ๑ กองร้อยเพิ่มเติมกำลังทางด้าน ทิศตะวันตก ทหารไทยได้ร้องขอหน่วยเหนือส่งเครื่องบินทิ้งระเบิดในเส้นทางเคลื่อนที่ของกองหนุน ข้าศึก การรบในขอบหน้าที่ยึดได้มีข้าศึกส่วนหนึ่งหลบหลีกเครื่องกีดขวางเข้าไปประชิดขอบหน้าที่ยึด และเครื่องกีดขวางบางส่วนได้ถูกทำลายด้วยอาวุธวิถีโค้งของทั้งฝ่ายข้าศึกและฝ่ายเรา เป็นเหตุให้ข้าศึกสามารถเข้ามาถึงแนวขอบหน้าที่ยึด หลังจากนั้น กำลังฝ่ายเราได้ใช้ระบบการยิงอาวุธวิถีโค้งและอาวุธประจำหน่วย ทำให้ข้าศึกได้รับการสูญเสียอย่างหนัก

ผลการสู้รบครั้งนี้ ทหารไทยเสียชีวิต ๒๓ นาย บาดเจ็บ ๗๖ นาย พบศพฝ่ายข้าศึก ๓๒๒ ศพ

ในวันรุ่งขึ้นผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๒ ของสหรัฐฯ ได้เยี่ยมหน่วยทหารไทยและได้ยกย่องชมเชยทหารไทยในการสู้รบด้วยความกล้าหาญ เสียสละ โดยกล่าวกับพันตรี เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ผู้บังคับการกองพันว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีอะไรสงสัยในจิตใจแห่งการต่อสู้ของทหารไทยอีกแล้ว”^๒

ในการรบครั้งนี้ กองพันทหารไทยได้รับสมญานามจาก พลเอก แวน ฟ्लीท (General James Van Fleet) แม่ทัพกองทัพที่ ๘ สหรัฐฯ ว่า **“Little Tiger” (พยัคฆ์น้อย)** เพื่อเชิดชูวีรกรรมอันดีเด่นของทหารไทยในการรบที่สมรภูมิเกาหลี^๓

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ จอมพล ป. พิบูลสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมในขณะนั้น ได้มีหนังสือชมเชยการปฏิบัติภารกิจของกองพันทหารไทยที่เขาพอร์คชอป และต่อมากองทัพที่ ๘ สหรัฐฯ ได้มอบเกียรติบัตรและมอบเหรียญตราของประธานาธิบดีสหรัฐฯ เพื่อเชิดชูวีรกรรมอันดีเด่น และเป็นเกียรติประวัติแก่กำลังพลในกองพันทหารไทยผลัดที่ ๓ จำนวน ๒๙ คน เป็นเหรียญเลียเยนออฟเมอริท ดีกรีเลออนเนอร์ ๑ คน คือ พันโท เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เหรียญซิลเวอร์สตาร์ ๙ คน เหรียญบรอนซ์สตาร์ประดับอักษรวี ๑๕ คน เหรียญบรอนซ์สตาร์ ๔ คน

^๒จากหนังสือ **“พยัคฆ์น้อยแห่งสงครามเกาหลี”** ของคณะกรรมการธิการทหารและความมั่นคงของรัฐ วุฒิสภา มอบให้เนื่องในวันกองทัพไทย ๑๘ มกราคม ๒๕๖๖

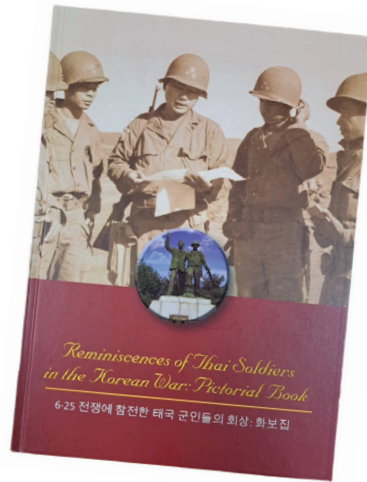
^๓พันเอก จวน วรณรัตน์ : เล่าเรื่อง การรบของทหารไทย ผลัดที่ ๓ ในสงครามเกาหลี “การรบของทหารไทยที่เขาพอร์คชอป” ให้คณะนายทหารไทย สังกัดกองร้อยอิสระ ผลัดที่ ๑๕ (๒๓ ก.ค. ๖๖ – ๒๗ ก.ค. ๖๗) ขณะท่านดำรงตำแหน่งผู้ช่วยทูตทหารไทย ประจำประเทศเกาหลี

อนุสาวรีย์ทหารไทยที่ร่วมรบในสงครามเกาหลี (Thai Soldier Monument)
ตั้งอยู่ ณ เมืองโปซอน เขตด้านเหนือของจังหวัดคยองกี เกาหลีใต้
ที่มา : <http://th.trpaddvior.com>

เหตุผลที่ท่านตัดสินใจสมัครไปราชการสงครามเกาหลี

ภายหลังสำเร็จจากโรงเรียนนายร้อย กองทัพบกได้ประกาศรับสมัครกำลังพลเพื่อไปราชการสงคราม ณ ประเทศเกาหลี จึงได้สมัครเข้าร่วมสงครามด้วยมีแรงจูงใจในการตัดสินใจที่มุ่งมั่นและมีความต้องการที่จะไปรบเพื่อแสวงหาประสบการณ์ในการประกอบอาชีพทหารทำหน้าที่ควบคุมบังคับบัญชา โดยได้รับการคัดเลือกจากนายทหารสังกัดกองทัพบที่ ๑ (ปัจจุบันคือกองทัพอากาศที่ ๑) เพื่อไปปฏิบัติราชการสงคราม สังกัดกองร้อยทหารไทยอิสระ ผลัดที่ ๑๕ ระหว่างวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๐๖ - ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๗ จึงทำให้รู้สึกมีความภาคภูมิใจกับอาชีพทหารในการทำหน้าที่ป้องกันประเทศและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศเพื่อทำให้ประชาชนมีความสุข อีกทั้งอาชีพทหารจำเป็นต้องมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ สามารถใช้อาวุธปืนประจำกายได้อย่างเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ในการควบคุมบังคับบัญชาทหาร เพราะทหารแต่ละคนจำเป็นต้องจากบ้านมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานและต้องอยู่ในสภาพภูมิอากาศที่หนาวจัด จึงนับเป็นการฝึกทั้งทางร่างกายและจิตใจ ฝึกความอดทนและควบคุมทหารผู้ใต้บังคับบัญชา อันแสดงความเป็นผู้นำ ทำให้เกิดการเรียนรู้และสร้างประสบการณ์ในครั้งนั้นได้เป็นอย่างดี

ร้อยตรี วัฒนา สรรพานิช (ยศในขณะนั้น) ขณะปฏิบัติภารกิจราชการสงคราม ณ สาธารณรัฐเกาหลี ระหว่างวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๐๖ – ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๗

สำหรับภารกิจหลักของทหารไทยในผลัดที่ ๑๕ มีพื้นที่รับผิดชอบของกองร้อยทหารไทย ในขอบเขตของกรมทหารราบยานยนต์สหรัฐฯ ที่ ๑๗ และทำการฝึกกำลังพลเพื่อให้เกิดความพร้อมรบตลอดเวลา โดยมีผู้บังคับหน่วยทหารสหรัฐฯ มาตรวจเยี่ยมกองร้อยทหารไทยเป็นประจำโดยไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้า อีกทั้งกองร้อยทหารไทยยังได้ปฏิบัติภารกิจช่วยเหลือประชาชนชาวเกาหลีในพื้นที่ใกล้เคียงที่ตั้งหน่วยกองร้อยทหารไทย พร้อมทั้งจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อเผยแพร่ศิลปะมวยไทย การตีกระบี่กระบอง และการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับมิตรประเทศต่าง ๆ ที่ส่งทหารไปเข้าร่วมสงคราม

**ช่วยถอดบทเรียนที่ได้จากการเข้าร่วมสมรภูมิเกาหลีของท่านในครั้งนั้น เหตุการณ์ความประทับใจ
ในราชการสงครามเกาหลี**

ความประทับใจที่ได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษาอบรมร่วมกับหน่วยบังคับบัญชาของทหาร
สหรัฐฯ คือ หลักสูตรแม่นปืน (MARKSMANSHIP) ซึ่งเป็นอาวุธประจำกายของทหาร จนกระทั่ง
สำเร็จการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ผู้เชี่ยวชาญ (Expert Pistol and Carbine) จากกองทัพสหรัฐฯ
ณ ประเทศเกาหลี และได้รับประกาศนียบัตรหลักสูตรแม่นปืน ตลอดจนมีการฝึกและศึกษาต่อ
เพื่อเพิ่มความรู้ความสามารถในการยิงปืนให้มีความเชี่ยวชาญ สามารถนำทักษะไว้ปกป้องอธิปไตย
ของชาติ โดยได้รับการแนะนำและฝึกสอนจากครู ซึ่งเป็นทหารสหรัฐฯ และใช้เวลาว่างจากการ
ปฏิบัติงานทำการฝึกยิงเกือบทุกวันในสนามฝึกซ้อม ทำให้สามารถยิงเป้าเป็นจุดและลักษณะต่าง ๆ
ได้อย่างแม่นยำ ทั้งนี้ ขอฝากข้อคิดถึงทหารรุ่นใหม่ว่า **“ทหารต้องมีความรอบรู้ ต้องเรียนรู้
จนขวนขวายหาความรู้ และต้องมีประสบการณ์ในการรบ”**

“สมาคมทหารผ่านศึกเกาหลีในพระบรมราชูปถัมภ์นี้ มีความผูกพันกับองค์กรต่าง ๆ ของสาธารณรัฐเกาหลี โดยมีการประสานการปฏิบัติซึ่งกันและกันในการให้ความช่วยเหลือทหารผ่านศึกของทหารไทยที่ไปปฏิบัติราชการสงคราม ณ ประเทศเกาหลีใต้ **”**

การที่ไทยส่งทหารเข้าร่วมกับสหประชาชาติไปร่วมรบในสงครามเกาหลีถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างไทยและเกาหลี ท่านเห็นว่าในฐานะทหารนายหนึ่งเราสามารถต่อยอดได้อย่างไรเพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศแน่นแฟ้นมากขึ้น

บทเรียนที่ได้จากการไปร่วมรบในสงครามเกาหลีร่วมกับกองบัญชาการสหประชาชาติทำให้ประเทศไทยได้รับบทเรียนหลายประการ โดยเฉพาะในเรื่องการทหาร การใช้กำลังทหารและยุทธวิธีการเข้าตี การปฏิบัติทางการรบ การรับมือกับข้าศึกในสมรภูมิสงคราม เพราะอาชีพทหารจะให้ได้เป็นถึงระดับปริญญาเอกหรือด็อกเตอร์ทางทหารนั้นคงไม่มี นอกจากไปร่วมรบในสงครามเท่านั้น การทหารจึงต้องมีประสบการณ์ เพราะการเรียนในโรงเรียนจะได้ความรู้เฉพาะทฤษฎี

นอกจากท่านจะเป็นนายทหารแล้วยังมีอีกบทบาทหนึ่งคือ สมาชิกวุฒิสภา ที่ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการการทหารและความมั่นคงของรัฐกับบทบาทของการเป็นสมาชิกวุฒิสภา ท่านมองว่าเราจะสามารถขยายความร่วมมือในด้านนิติบัญญัติกับรัฐสภาเกาหลีได้อย่างไร

ผมขอเรียนให้ทราบถึงสมาคมทหารผ่านศึกเกาหลี ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความผูกพันใกล้ชิดกับประชาชนชาวเกาหลีตลอดจนรัฐบาล หน่วยงานของรัฐบาล เช่น กระทรวงกลาโหม เจ้าหน้าที่เอกอัครราชทูตเกาหลีประจำประเทศไทย ผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารเกาหลีประจำประเทศไทย กระทรวงกลาโหมสาธารณรัฐเกาหลี รวมไปถึงกระทรวงรักชาติและกิจการทหารผ่านศึกสาธารณรัฐเกาหลี เนื่องจากสมาคมทหารผ่านศึกเกาหลี ในพระบรมราชูปถัมภ์นี้ มีความผูกพันกับองค์กรต่าง ๆ ของสาธารณรัฐเกาหลี โดยมีการประสานการปฏิบัติซึ่งกันและกันในการให้ความช่วยเหลือทหารผ่านศึกของทหารไทยที่ไปปฏิบัติราชการสงคราม ณ ประเทศเกาหลีใต้ ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

๑. จัดโครงการเยือนสาธารณรัฐเกาหลีในสถานที่ที่ทหารผ่านศึกเกาหลีไทยเคยไปปฏิบัติภารกิจในอดีต (โครงการ Revisit) ปีละประมาณ ๓-๔ ครอบครัว โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ยกเว้นค่าตัวเครื่องบินเดินทาง

๒. จัดมอบทุนการศึกษาโดยสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐเกาหลีประจำประเทศไทยให้แก่ทายาทของทหารผ่านศึกเกาหลีในรุ่นที่ ๑ ถึงรุ่นที่ ๖ (รุ่นบพหนัก) ปีละประมาณ ๒๐๐ ทุน เฉลี่ยทุนละประมาณ ๖,๐๐๐ บาท

๓. จัดโครงการให้แก่ทายาทของทหารผ่านศึกเกาหลีในรุ่นที่ ๑ ถึงรุ่นที่ ๖ ให้ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ณ มหาวิทยาลัยฮันุกุก ปีละประมาณ ๒ ทุน

นอกจากนี้ สมาคมทหารผ่านศึกเกาหลี ในพระบรมราชูปถัมภ์ยังได้รับความอนุเคราะห์จากหน่วยงานเอกชนของสาธารณรัฐเกาหลี อันได้แก่ สมาคมชาวเกาหลีในประเทศไทย สมาคมทหารผ่านศึกชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย บริษัทซัมซุง บริษัทเครื่องสำอางเกาหลี ATOMY ทั้งสองบริษัทนี้ได้มอบเงินให้แก่สมาคมทหารผ่านศึกเกาหลี ในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นประจำทุกปี ปีละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท และ ๓๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๕ ปีมาแล้ว เพื่อสนับสนุนการศึกษาแก่ทายาททหารผ่านศึกเกาหลี

จากที่ผมได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ เพื่อแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ว่าความผูกพันและความเอื้ออาทร รวมทั้งความปรารถนาของภาครัฐและภาคประชาชนชาวเกาหลีที่สำนึกถึงการเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อ ตลอดจนความยากลำบากยากเข็ญทุกอย่างที่ประเทศไทย โดยทหารผ่านศึกของประเทศไทยได้ทำให้แก่สาธารณรัฐเกาหลีและประชาชนในอดีต ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่ผมได้กล่าวมานี้ เห็นควรเผยแพร่ให้สมาชิกรัฐสภาและประชาชนชาวไทยได้รับทราบ เพื่อเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสนับสนุนและขยายความร่วมมือในด้านนิติบัญญัติกับรัฐสภาสาธารณรัฐเกาหลี

ประการที่สำคัญที่รัฐสภาไทยควรที่จะศึกษาการพัฒนาการเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี โดยเฉพาะอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ตลอดจนสถาบันพัฒนาการศึกษาเพื่อสร้างพลเมือง (Korean Civil Education Institute for Democracy) หรือสถาบัน KOCEI ซึ่งตั้งขึ้นโดยประธานาธิบดีคิม ยองซัม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ สถาบัน KOCEI ได้พัฒนาแนวทางประชาธิปไตยของประเทศเกาหลีใต้จนกระทั่งเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ พร้อมกับเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองให้เป็นวัฒนธรรมทางสังคมของประเทศ ในขณะที่สถาบันพระปกเกล้าของประเทศไทยเป็นสถาบันที่ให้ความรู้แก่ประชาชนและการพัฒนาประชาธิปไตยโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วม ซึ่งการพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองให้เป็นวัฒนธรรมทางสังคมเป็นเรื่องที่ควรจะศึกษา เพื่อให้ประเทศไทยเกิดการพัฒนาด้านการเมืองและการมี

ส่วนร่วมของประชาชนอย่างยั่งยืนภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์
เป็นพระประมุขตลอดไป

**ในโอกาสที่ปีนี้ครบรอบ ๖๕ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยกับเกาหลี
อยากให้ท่านฝากคำอวยพรเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศ**

ในโอกาสที่ปีนี้ครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่าง
ราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี ในฐานะสมาชิกรัฐสภาคนหนึ่งของประเทศไทย มีความ
ภาคภูมิใจในเกียรติของทหารไทยและทหารสาธารณรัฐเกาหลีได้ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กัน
เพื่อรักษาสันติภาพและอิสรภาพบนคาบสมุทรเกาหลี ทำให้เกิดมิตรภาพอันดีระหว่างทั้งสองประเทศ
ดังนั้น จึงต้องเพิ่มพูนความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะมิติด้านความมั่นคง
ของประเทศและการทหาร เพื่อให้บรรลุศักยภาพความร่วมมือที่มีระหว่างกันให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้
ยังมีความร่วมมือด้านการศึกษาและวัฒนธรรม ตลอดจนความร่วมมือในด้านอื่น ๆ ที่จะเป็นการ
เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้กับภูมิภาคนี้ ซึ่งความสัมพันธ์อันดีของไทยและเกาหลีจะเป็นรากฐาน
สำคัญของความร่วมมือด้านอื่น ๆ ระหว่างสองประเทศต่อไปในอนาคต

ภาพถ่ายที่ระลึกในโอกาสเข้าสัมภาษณ์พลเอก วัฒนา สรรพพานิช สมาชิกวุฒิสภาและอดีตนายทหาร
ที่เข้าร่วมในสมรภูมิเกาหลี

ณ ห้องทำงานสมาชิกวุฒิสภา อาคารรัฐสภา เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๖

หน้าว่าง

ชอง แฮมุน (CHUNG HAE-MOON)

อดีตเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐเกาหลีประจำประเทศไทย
และเลขาธิการศูนย์อาเซียน-เกาหลี

ASEAN-KOREA CENTRE

**ท่านเข้ารับตำแหน่งเอกอัครราชทูตเกาหลีสมัยที่ประเทศไทยอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของ
ความวุ่นวายทางการเมือง อยากให้ช่วยเล่าประสบการณ์การทำงานในขณะดำรงตำแหน่งสมัยนั้น**

ในปี ๒๕๕๒ เป็นปีที่ประเทศไทยรับหน้าที่เป็นประธานอาเซียน ปีนั้นจึงมีการกำหนดจัดประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนบวกสาม (ASEAN+3)/การประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก (East Asia Summit – EAS) ขึ้นที่พญาในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๒ ในขณะที่ตลอดทั้งคืนมีกลุ่มผู้ชุมนุมประท้วงที่เดินทางลงมาจากกรุงเทพฯ ทำการปิดล้อมรอบโรงแรมที่พักของผู้นำแต่ละประเทศ บางส่วนบุกเข้าไปในห้องประชุมสุดยอดและล้มการประชุม ในส่วนของประธานาธิบดีอี มย็อง-บัก นั้นได้เดินทางมาถึงพญาในหนึ่งวันก่อนหน้า จึงสามารถประชุมสุดยอดกับนายอภิสิตธีเวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ในตอนบ่ายของวันที่เดินทางมาถึงได้ และประธานาธิบดีอี มย็อง-บักเดินทางกลับเกาหลีในช่วงบ่ายของวันรุ่งขึ้นทันที เนื่องจากการประชุมสุดยอดอาเซียนได้ถูกล้มเลิกแล้ว ทุกขณะที่ผมเดินทางไปส่งประธานาธิบดีกลับเกาหลี ผมไม่สามารถลบเลือนความรู้สึกขมขื่นใจได้เลยแม้จะกลับไปยังสถานทูตก็ตาม ทำให้เกิดความรู้สึกผิดและเสียใจที่ไม่สามารถรักษาเวลาอันมีค่าของประธานาธิบดีที่ต้องเสียไปได้ซึ่งความทรงจำเหล่านี้ได้สอดแทรกเข้ามาอยู่ในหัวความคิดอยู่ชั่วขณะหนึ่ง

ในเดือนสิงหาคม ๒๕๕๑ ท่าอากาศยานนานาชาติถูกเกิดประกาศปิดทำการบิน เนื่องจากกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเข้ายึดพื้นที่ ในเวลาต่อมาท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิก็ประกาศปิดทำการบินในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน – ๕ ธันวาคม ปีเดียวกัน ท่ามกลางสถานการณ์ที่เกิดความสับสนวุ่นวายต่อเนื่อง ในขณะที่สถานทูตเกาหลีเปิดใช้งานระบบติดต่อช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน รัฐบาลไทยและอุตสาหกรรมการบินต่างให้ความสำคัญกับการเตรียมแผนการเดินทางกลับประเทศอย่างเร่งด่วนแก่นักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเกาหลีจึงได้รับการเจรจาให้สามารถเดินทางกลับเกาหลีได้อย่างรวดเร็ว ก่อนอื่นจึงต้องไปที่สนามบินสุวรรณภูมิเพื่อประเมินสถานการณ์ที่ประสบอยู่ของพลเมืองเกาหลีซึ่งกำลังตั้งตารอ และพาพวกเขาไปพักยังโรงแรมในกรุงเทพฯ เพื่อหลีกเลี่ยงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ในเวลาเดียวกันรัฐบาลทั้งสองประเทศได้หารือกับหน่วยงานท่าอากาศยานอุตะเถาและสายการบินเกาหลี โดยจัดเตรียมเครื่องบินเที่ยวพิเศษของเกาหลีไว้ที่สนามบินอุตะเถาซึ่งเป็นสนามบินชั่วคราว เพื่อหาวิธีเดินทางกลับเกาหลีอย่างปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวเกาหลีที่ติดค้างอยู่ เนื่องจากขณะนั้นสนามบินสุวรรณภูมิถูกปิด ในที่สุดเที่ยวบินพิเศษทั้งหมดจำนวน ๒๐ ลำก็สามารถขนส่งนักท่องเที่ยวเกาหลีประมาณ ๔,๐๐๐ คน เดินทางกลับประเทศได้อย่างปลอดภัย ซึ่งในขณะนั้นผมและเจ้าหน้าที่สถานทูตเกาหลีได้เดินทางไปยังสนามบิน

อยู่ตะเภาเพื่อสนับสนุนขั้นตอนการเดินทางออกนอกราชอาณาจักรของพลเมืองเกาหลี กระทั่งทุกวันนี้ ผมยังคงมีความทรงจำเกี่ยวกับประสบการณ์นั้นได้ดี

ในการประเมินขนาดหรือระดับความเสียหายของการชุมนุมประท้วงต่อต้านรัฐบาลไทย ที่เกิดขึ้นระหว่างวันที่ ๑๒ มีนาคม – ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ นั้น ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่ทำได้อย่างมาก มีการจัดตั้งทีมปฏิบัติการฉุกเฉินของสถานทูตทำหน้าที่ประสานงานระหว่างรัฐบาลไทยกับสมาคมชาวเกาหลี มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างใกล้ชิดเพื่อประเมินแนวโน้มสถานการณ์ชุมนุม เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เกิดความเสียหายทั้งต่อประชาชนและภาคส่วนธุรกิจเกาหลี โดยเฉพาะข้อความแจ้งเตือนแก่ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในบริเวณพื้นที่เสี่ยงให้สามารถอพยพเคลื่อนย้ายออกจากพื้นที่เสี่ยง นอกจากนี้ ยังมีการเรียกร้องการจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายจากรัฐบาลไทยให้แก่บริษัทเกาหลีที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการประท้วงต่อต้านรัฐบาลในครั้งนั้น

นอกจากประสบการณ์ความตื่นเต็นจากเหตุการณ์ทางการเมืองในประเทศไทยช่วงดำรงตำแหน่งแล้ว อยากให้ช่วยเล่าความประทับใจในสมัยนั้น

ตั้งแต่ปี ๒๕๑๐ ที่อาเซียนได้ถือกำเนิดขึ้น ไทยกับเกาหลีใต้ได้พัฒนาความร่วมมือและความเป็นหุ้นส่วนระหว่างกันอย่างใกล้ชิดโดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับอาเซียน ในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๒ เกาหลีใต้ได้จัดการประชุมสุดยอดอาเซียน-สาธารณรัฐเกาหลี สมัยพิเศษครั้งแรกที่เกาะเชจู เกาหลีใต้ เพื่อฉลองครบรอบ ๒๐ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์กับอาเซียนในฐานะคู่เจรจาเฉพาะด้าน ในโอกาสดังกล่าวนายกรัฐมนตรีไทยในฐานะประธานอาเซียนและประธานาธิบดีเกาหลีใต้ทำหน้าที่เป็นประธานการประชุมร่วมกัน ในการประชุมสุดยอดสมัยพิเศษครั้งนี้มีการหารือกันถึงแนวคิดริเริ่มเอเชียใหม่ (New Asia Initiative) การเติบโตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Growth) และแนวทางส่งเสริมความร่วมมือระหว่างเกาหลี-อาเซียน ซึ่งผมพยายามอย่างเต็มที่ในการประสานงานในวาระการประชุมและพิธีการอย่างใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐบาลไทยในกรุงเทพฯ เพื่อให้สอดคล้องกับชื่อการประชุมสุดยอด “พิเศษ” และเมื่อผมเดินทางไปเข้าร่วมประชุมที่เกาะเชจู ซึ่งเป็นสถานที่จัดประชุมสุดยอดแล้วได้เห็นข้อความตัวอักษรปรากฏอยู่บนฉากหลังของสถานที่จัดการประชุม จึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกภาคภูมิใจ

แม้การประชุมสุดยอดที่เกี่ยวข้องกับอาเซียนได้ถูกยกเลิกเนื่องจากเกิดการบุกกรุกสถานที่จัดประชุมของผู้ประท้วงในเดือนเมษายน ๒๕๕๒ แต่ในปีเดียวกันก็ได้จัดประชุมขึ้นที่หัวหินระหว่างวันที่ ๒๓-๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๒ จึงได้เริ่มเตรียมการต้อนรับการเยือนของประธานาธิบดี

ผมจึงหวังว่าเหตุการณ์เช่นเดือนเมษายนจะไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก เมื่อเครื่องบินประจำตำแหน่ง ประธานาธิบดีพร้อมคณะลงจอดที่ท่าอากาศยานดอนเมือง กรุงเทพฯ จากนั้นได้เปลี่ยนเป็น เครื่องบินโดยสารขนาดเล็กที่รัฐบาลไทยจัดเตรียมไว้ให้สำหรับเดินทางมาถึงท่าอากาศยานหัวหิน ประธานาธิบดีมี ย็อง-บัก เคยเป็นพนักงานบริษัทก่อสร้างบริษัทฮุนไดมาก่อน ทำงานสร้างถนน ในพื้นที่ภาคใต้ของไทยจึงมีความสนใจประเทศไทยเป็นอย่างมาก และเป็นที่ยู่อักกันดีในฐานะที่เป็น ผู้ชื่นชอบอาหารไทย เราจึงได้เตรียมส่วนประกอบอาหารที่ทราบมาว่าเป็นอาหารที่ชื่นชอบของ ประธานาธิบดีไปจากกรุงเทพฯ และทดลองก่อนล่วงหน้า โดยการนำวัตถุดิบต่าง ๆ มาปรุงอาหาร ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งในหัวหินเพื่อลองชิมรสชาติก่อน เพราะร้านอาหารที่หัวหินไม่สามารถหา วัตถุดิบเช่นเดียวกับกรุงเทพฯ ได้ จึงกล่าวได้ว่า “หากทุ่มเทเต็มที่必将ได้ผลลัพธ์ที่ดีกลับมา” ผมได้ รายงานต่อประธานาธิบดีถึงการเตรียมอาหารเย็นซึ่งท่านบอกว่าให้เตรียมตามนั้น เนื่องจากเป็น อาหารที่ประธานาธิบดีชื่นชอบอยู่แล้วทำให้เจ้าหน้าที่ระดับสูงที่ร่วมโต๊ะด้วยกันต่างกล่าวชื่นชม อาหารไทยเป็นเสียงเดียวกัน ตารางงานวันแรกดำเนินไปอย่างราบรื่นสมกับคำกล่าวที่ว่า “เริ่มต้น ดีมีชัยไปกว่าครึ่ง” ผมจึงหวังว่าจะผ่านไปได้อย่างดี ซึ่งก็เป็นดั่งที่คาดหวังไว้ว่าประธานาธิบดีประสบ ความสำเร็จในการเข้าร่วมประชุมสุดยอดอาเซียนและเดินทางกลับเกาหลีโดยสวัสดิภาพ ผมจึงรู้สึก เป็นเกียรติในการดูแลต้อนรับประธานาธิบดีที่มาเยือนประเทศไทยถึงสองครั้งและมีส่วนช่วยทำให้ การประชุมสำเร็จลุล่วง ทำให้รู้สึกคลายความกังวลทั้งหมดที่ผ่านมา และขอชื่นชมผลงานเหล่านี้ ไปยังเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่มีส่วนร่วมกับการปฏิบัติงานครั้งนั้น

ในส่วนของอาเซียนนั้น เกาหลีกับไทยมีความสัมพันธ์ระหว่างกันที่ค่อนข้างพิเศษ การประชุมสุดยอดอาเซียน-เกาหลี สมัยพิเศษ ครั้งที่ ๓ ได้จัดขึ้นที่ปูซาน เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ ถือเป็นการประชุมสุดยอดเพื่อฉลองโอกาสครบรอบ ๓๐ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ ระหว่างเกาหลีกับอาเซียนในฐานะคู่เจรจา เช่นเดียวกับการประชุมสุดยอดสมัยพิเศษ ครั้งแรก เมื่อ ๑๐ ปีก่อน โดยในการประชุมสุดยอดสมัยพิเศษครั้งนี้ ประธานอาเซียนคือประเทศไทย ผมในฐานะที่เป็นพลเมืองได้เข้าร่วมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ล่วงหน้าสำหรับการประชุมสุดยอดครั้งนี้ พร้อมกับตัวแทนหลายฝ่ายเพื่อส่งเสริมการตระหนักรู้ถึงความสำคัญของอาเซียนแก่ประชาชนเกาหลี ให้รับทราบอย่างแพร่หลาย ซึ่งผมค่อนข้างคาดหวังว่ากิจกรรมเหล่านี้จะมีส่วนช่วยส่งเสริมการพัฒนา ความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลี-อาเซียน

เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตน ราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (ขณะนั้นมีพระราชอิสริยยศเป็นสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี) เสด็จไปยังสุขุมวิทพลาซ่า (Korean town) กรุงเทพฯ นับเป็นพระราช

กรณีศึกษาสำคัญอันมีความหมายและเป็นประวัติศาสตร์อย่างมาก โดยสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงเป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ ได้เสด็จมายัง โครเรียนทาวน์พร้อมกับนักศึกษาและอาจารย์จากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าฯ การเสด็จเยือนโครเรียนทาวน์เป็นเหตุการณ์ที่ช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลี-ไทย มีการจัดกิจกรรมหลายอย่างที่สอดคล้องกับยุคสมัยในเวลานั้น ในบรรดากิจกรรมที่จัดแสดงทั้งหมดแน่นอนว่ามีการบรรยายพิเศษโดยผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อ กระแสนิยมเกาหลี (K-Wave) ในประเทศไทย และกระแสนิยมไทย (Thai Wave) ในเกาหลี ซึ่งพระองค์ทรงสนพระทัยละครเกาหลีอย่างมาก หลังจากนั้น ทรงเสด็จเสวยพระกระยาหารกลางวันในร้านอาหารเกาหลี พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถรอบรู้เกี่ยวกับละครเกาหลีอย่างดีสอดคล้องกับบริบทกระแสนิยมของผู้ชมในเวลานั้น มีละครเรื่องหนึ่งชื่อว่า “ซอนด็อก มหาราชินีสามแผ่นดิน” แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นแฟนละครเกาหลีด้วยของเรื่องนี้เพราะทรงวิจารณ์ได้เป็นอย่างดี การเสด็จพระราชดำเนินเยือนโครเรียนทาวน์ของ กรมสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ นับเป็นการเสด็จครั้งแรกอย่างเป็นทางการและเป็นโอกาสสำคัญในการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีกับไทย รวมทั้งเป็นโอกาสสำคัญในการเสริมสร้างสถานะ สิทธิและผลประโยชน์ของชุมชนชาวเกาหลีในประเทศไทย

อีกเรื่องหนึ่งที่ไม่อาจลืมได้เลยขณะดำรงตำแหน่งในประเทศไทย คือ การได้มีโอกาส พบปะและพูดคุยกับพี่น้องร่วมแผ่นดินที่ข้ามเส้นเขตแดนมาจากทางตอนเหนือเพื่อมุ่งแสวงหา อิสรภาพ นับเป็นอีกความภาคภูมิใจที่ได้ทำงานช่วยเหลือพวกเขา แม้จะเป็นเพียงฟันเฟืองตัวเล็ก ๆ ก็ตาม ผมขอขอบคุณชาวไทยทุกคนอย่างสุดซึ้งซึ่งทำให้การดูแลช่วยเหลือพี่น้องชาวเกาหลีเหนือตั้งแต่เดินทางถึงจนกระทั่งเดินทางออกจากประเทศไทย ผมขอยกย่องและเทิดทูนความมีใจรักในเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน จิตวิญญาณอันสูงยิ่งในการคุ้มครองเสรีภาพ ประชาธิปไตย และสิทธิมนุษยชนของชาวไทย ประเทศไทยเป็นโลกเสรีแห่งแรกของพี่น้องชาวเกาหลีเหนือซึ่งได้มอบความประทับใจอย่างไม่รู้ลืมไว้ให้กับพวกเขา ผมขอแบ่งปันคำขอบคุณแก่เพื่อน ๆ ชาวไทยว่า ความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จของชาวเกาหลีเหนือที่นั่นแข็งแกร่งกว่าชาวเกาหลีใต้มากนัก หากพวกเขาได้รับอิสรภาพกลับคืนมาและประสบความสำเร็จ ประเทศไทยจะเป็นประเทศแรกที่พวกเขาจะกลับมาเยือน การเปิดใจกว้างและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่พบได้จากคนไทยทุกคนเป็นสิ่งที่มีความหมาย พวกเขาต้องเรียนรู้และปฏิบัติตามต่อไป

การได้มีโอกาสพบปะกับทหารผ่านศึกเกาหลีหลาย ๆ ท่านทำให้ผมรู้สึกประทับใจอยู่เสมอ พวกเขา มักจะทักทายด้วยรอยยิ้มและใบหน้าอันสดใส ถ้าได้เห็นท่าทางที่แข็งแกร่งของทหารผ่านศึกเหล่านี้ที่ต้องพิชิตอากาศอันหนาวเย็นในช่วงฤดูหนาวทั้งที่เดินทางมาจากเมืองไทย

อันเป็นเขตเมืองร้อน จะทำให้รู้สึกถึงความน่าเกรงขามและหัวใจที่พองโต ทุกวันนี้ทหารผ่านศึกรุ่นแรกในสงครามเกาหลีกำลังอยู่ในวัยชราจึงกำลังส่งต่อความผูกพันกับเกาหลีไปยังลูกหลานของพวกเขา และพวกเราชาวเกาหลีจะดูแลลูกหลานทหารผ่านศึกเหล่านี้ต่อไป ซึ่งในสมัยที่ผมดำรงตำแหน่งอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้มีพิธีมอบทุนการศึกษาแก่ลูกหลานทหารผ่านศึก ผมได้พูดคุยเพื่อสนับสนุนให้เด็ก ๆ พัฒนาความใฝ่ฝันของพวกเขา ดวงตาอันเปล่งประกายของพวกเขาเป็นเสมือนสัญญาณที่ส่องสว่างให้เห็นอนาคตของความสัมพันธ์เกาหลี-ไทย อันสดใส โดยที่บริษัทบูยอง (Booyoung Group) ของเกาหลีใต้ได้บริจาคเปียโนดิจิทัล จำนวน ๖,๓๐๐ หลัง ให้แก่โรงเรียนประถมศึกษาหลายแห่งผ่านกระทรวงศึกษาธิการของไทยเพื่อฉลองครบรอบ ๖๐ ปีของสงครามเกาหลี ซึ่งตัวเลข ๖,๓๐๐ เป็นจำนวนเดียวกันกับที่รัฐบาลไทยส่งทหารไปร่วมรบในสงครามเกาหลี โดยในพิธีมอบสิ่งของในครั้งนั้นจัดขึ้น ณ สถานเอกอัครราชทูตฯ มีการเชิญทหารผ่านศึกกว่า ๑๐๐ คน เพื่อแสดงความขอบคุณพร้อมมอบทุนการศึกษาแก่ลูกหลานทหารผ่านศึกจำนวน ๒๐๐ คน ไม่เพียงแต่รัฐบาลเกาหลีเท่านั้น แต่ภาคเอกชน รวมถึงนักธุรกิจก็ยังคงรักษาและส่งเสริมความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับเกาหลีต่อไปผ่านการเสียดสของทหารผ่านศึกจากรุ่นสู่รุ่น

นายชอง แฮมุน ครึ่งดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐเกาหลีประจำประเทศไทย เป็นประธานจัดพิธีวางพวงมาลาเนื่องในวันครบรอบ ๖๑ ปี สงครามเกาหลี เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๔ ณ กรมทหารราบที่ ๒๑ รักษาพระองค์ จังหวัดชลบุรี
ที่มา: <https://n.news.naver.com/mnews/article/001/0005130322>

จากเหตุการณ์การแพร่ระบาดของโควิด ๑๙ ที่ผ่านมาก คิดว่าทิศทางการดำเนินความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทย-เกาหลี แตกต่างจากช่วงก่อนการแพร่ระบาดหรือไม่ ซึ่งทิศทางหรือสิ่งสำคัญที่รัฐสภาไทยและเกาหลีควรให้ความสำคัญในการพัฒนาความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นยิ่งประกอบด้วยอะไรบ้าง

ในช่วงระยะเวลา ๓ ปีที่ผ่านมาเนื่องจากเกิดการแพร่ระบาดของโควิด ๑๙ ทำให้การแลกเปลี่ยนและความร่วมมือระหว่างเกาหลีกับไทยอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ ทำให้ความร่วมมือในภาคการท่องเที่ยวได้รับผลกระทบตามมาอย่างหนัก การแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจ ตลอดจนการแลกเปลี่ยนด้านศิลปวัฒนธรรมเองก็ได้รับผลกระทบอย่างหนักจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาเช่นกัน ดังนั้น ผมเห็นว่าเราควรให้การส่งเสริมในด้านเศรษฐกิจและด้านศิลปวัฒนธรรมด้วย ในขณะเดียวกันความร่วมมือระหว่างเกาหลี-อาเซียน และความร่วมมือระหว่างประเทศลุ่มน้ำโขง-เกาหลีก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน ขณะนี้เรากำลังเข้าสู่ยุคหลังโควิด จึงถึงเวลาแล้วที่จะฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลี-อาเซียน และเกาหลี-ประเทศลุ่มน้ำโขง ให้กลับมามีชีวิตชีวาขึ้นผ่านการเสริมสร้างความสัมพันธ์เกาหลี-ไทย โดยทั้งสองประเทศตกลงที่จะยกระดับความสัมพันธ์ระหว่างกันเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์เมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่แล้ว และตกลงที่จะดำเนินโครงการในด้านต่าง ๆ ให้อย่างเป็นรูปธรรมที่สอดคล้องกับการยกระดับความสัมพันธ์เพื่อประโยชน์แก่ประชาชนทั้งสองประเทศเป็นสำคัญ บัดนี้นับเป็นช่วงเวลาที่ต้องถลกแขนเสื้อขึ้น หุ่เมเทศมองระดมความคิด โดยมุ่งเน้นไปที่การเสาะหาโครงการต่าง ๆ เหล่านี้

รัฐสภาเกาหลีกับรัฐสภาไทยจำเป็นต้องร่วมมือกันให้สอดคล้องกับความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ระหว่างสองประเทศ และผมเชื่อว่ายังมีช่องว่างอีกมากที่รอการเติมเต็มความร่วมมือเหล่านั้น ทั้งหมดนี้เป็นเพราะการขยายตัวของขอบเขตทางการทูตและการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการทูตที่มีมากขึ้น ไม่เพียงแต่ความร่วมมือในระดับทวิภาคีระหว่างรัฐสภาเกาหลี-ไทย เท่านั้น แต่ยังรวมถึงความร่วมมือในหลากหลายมิติและหลายแง่มุม อาทิ ความร่วมมือระหว่างรัฐสภาเกาหลีกับประเทศลุ่มน้ำโขง การประชุมสมัชชารัฐสภาอาเซียน (AIPA) - เกาหลี และการประชุมสมัชชาสหภาพรัฐสภา (IPU) - เกาหลี ผมจึงคิดว่าเราจำเป็นต้องมุ่งมั่นในการกระชับความร่วมมือต่าง ๆ เหล่านี้ให้แน่นแฟ้นมากขึ้น นอกจากมิตรภาพและความร่วมมือในมิติด้านต่าง ๆ ที่หยั่งรากลึกมาแต่เดิม ยังมีความจำเป็นต้องจัดการกับประเด็นในอนาคตและความท้าทายด้านความมั่นคงรูปแบบใหม่ที่ต่างให้ความสนใจร่วมกันภายในภูมิภาค เช่น ยุทธศาสตร์อินโดแปซิฟิกของเกาหลีกับอาเซียน การปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ ๔ ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาชญากรรมข้ามชาติ การค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ สถานการณ์ในเมียนมา และปัญหาทะเลจีนใต้

โดยทั่วไปหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่ดูแลความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คือ กระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งเป็นผู้ดำเนินความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างนานาประเทศ แต่ปัจจุบันรัฐสภาไทยมีการพยายามเน้นบทบาททางด้านต่างประเทศที่เรียกว่า “การทูตรัฐสภา” โดยใช้ช่องทางของรัฐสภาในการส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการทูตให้มากขึ้น ท่านมีมุมมองอย่างไรกับเรื่องนี้

ผมเห็นด้วยกับจุดยืนที่เน้น “การทูตรัฐสภา” ของรัฐสภาไทย สำหรับในเกาหลี ความสำคัญของ “การทูตรัฐสภา” ก็ได้รับความสนใจในเกาหลีเช่นกัน ประเด็นของการแสดงบทบาทการทูตของสมาชิกรัฐสภาได้รับการกล่าวถึงบ่อยครั้ง ประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของเกาหลีและไทยได้ย้ำเตือนเราว่าการทูตมีความสำคัญต่อการดำรงไว้ซึ่งเอกราชของชาติและบูรณภาพแห่งดินแดน เราทั้งสองประเทศมีระบบเศรษฐกิจแบบเปิดและเลือกใช้วิธีการจัดการทางเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นไปที่ความหลากหลายทางการค้าและความสัมพันธ์เชิงเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจและความเจริญรุ่งเรืองอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนและมีส่วนสำคัญอย่างมากในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ในช่วงที่ผ่านมาเกาหลีและไทยต่างก็ได้พัฒนากิจกรรมทางการทูตเชิงเศรษฐกิจกันอย่างคึกคัก ตอนนี้เรากำลังเข้าสู่ยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ ๔ ซึ่งการทูตด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนับเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อขับเคลื่อนยุคของการปฏิวัติสารสนเทศและข้อมูลข่าวสารซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของการเปลี่ยนแปลงดิจิทัลและ Chat GPT ยิ่งไปกว่านั้น ในศตวรรษที่ ๒๑ ขอบเขตการทูตไม่เพียงมีความหลากหลายและซับซ้อน แต่ยังรวมถึงความร่วมมือทางการแพทย์ในการส่งเสริมสุขภาพอนามัยภายหลังผ่านพ้นวิกฤติไวรัสโคโรนา การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งจำเป็นต้องแสวงหาแนวทางแก้ไขและองค์ความรู้ใหม่ ๆ ในประเด็นความท้าทายต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้น กล่าวโดยสรุปคือ การทูตในศตวรรษที่ ๒๑ ต้องการความเชี่ยวชาญระดับสูงที่อาศัยความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ ๔

เกาหลีกับไทยได้ประกาศแผนปฏิบัติการเพื่อดำเนินความสัมพันธ์ร่วมกันในการเสริมสร้างความสัมพันธ์หุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ผ่านการประชุมสุดยอดทวิภาคีในช่วงการประชุมสุดยอดอาเซียนที่จัดขึ้น ณ กรุงพนมเปญ ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๕ ทั้งสองฝ่ายได้เสนอ ๖ สาขาความร่วมมือหลัก ได้แก่ ๑) การเมืองและความมั่นคง ๒) การแลกเปลี่ยนทรัพยากรมนุษย์และวัฒนธรรม ๓) สาธารณสุข ๔) อุตสาหกรรมในอนาคตและการค้า ๕) เศรษฐกิจสีเขียว และ ๖) การพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นแผนปฏิบัติการแรกเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์ระหว่างช่วงปี ๒๕๖๕-๒๕๗๐ นับเป็นการริเริ่มที่ทันท่วงทีมากเพื่อฉลองครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต และครบรอบ ๗๐ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่าง

“รัฐสภาเกาหลีกับรัฐสภาไทยจึงควรยกระดับวิธีการทำงานร่วมกันให้ก้าวหน้าไปอีกขั้นในการตอบสนองต่อความท้าทายใหม่และความร่วมมือกันอย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องจัดตั้ง “สภาที่ปรึกษาการทูตรัฐสภาเกาหลี-ไทย” เพื่อส่งเสริมให้การทำงานอย่างเป็นระบบมากขึ้นและพัฒนาเป็นองค์กรที่มุ่งไปยังอนาคตผ่านการปรึกษาหารือ เชิงลึกที่เน้นประเด็นสำคัญสอดคล้องตามยุคสมัยเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการทูตของ ฝ่ายบริหารให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ถือเป็นการตอกย้ำจุดเด่นในการเสริมสร้างความสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์ระหว่างเกาหลีกับไทยให้แน่นแฟ้นขึ้น”

สองประเทศไปพร้อมกัน จึงหวังว่าจะนำไปสู่การริเริ่มสร้างสรรค์นวัตกรรมและสร้างแรงบันดาลใจไปสู่ธุรกิจอย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

เพื่อตอบสนองความต้องการของการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยและวิถีทางการทูตแบบใหม่ที่ได้กล่าวมาในข้างต้น รัฐสภาเกาหลีกับรัฐสภาไทยจึงควรยกระดับวิธีการทำงานร่วมกันให้ก้าวหน้าไปอีกขั้นในการตอบสนองต่อความท้าทายใหม่และความร่วมมือกันอย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องจัดตั้ง “สภาที่ปรึกษาการทูตรัฐสภาเกาหลี-ไทย” เพื่อส่งเสริมให้การทำงานอย่างเป็นระบบมากขึ้นและพัฒนาเป็นองค์กรที่มุ่งไปยังอนาคตผ่านการปรึกษาหารือ เชิงลึกที่เน้นประเด็นสำคัญสอดคล้องตามยุคสมัยเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการทูตของ ฝ่ายบริหารให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ถือเป็นการตอกย้ำจุดเด่นในการเสริมสร้างความสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์ระหว่างเกาหลีกับไทยให้แน่นแฟ้นขึ้น

กล่าวได้ว่า “เส้นทางลัดที่มุ่งไปยังพื้นที่ลุ่มน้ำโขงและอาเซียน คือ จำเป็นต้องผ่านประเทศไทย” ไทยจึงนับเป็นประเทศสำคัญในภูมิภาคลุ่มน้ำโขงและภูมิภาคอาเซียน เราได้สร้างเครือข่ายสังคมมนุษย์อย่างกว้างขวางในสองอาณาเขตแห่งนี้ และสร้างความเชี่ยวชาญเพิ่มขึ้นไปพร้อมกัน ความร่วมมือที่เกิดขึ้นระหว่างเกาหลี-ไทย จะเป็นพื้นที่แสดงศักยภาพที่เห็นถึงความสำเร็จใหม่ ๆ ในอนาคต นับเป็นภูมิภาคที่ได้รับความสนใจว่าจะมีความเจริญเติบโตของโลกหลังผ่านพ้นสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อโคโรนา รวมถึงวิกฤติการณ์ที่ยังคงดำเนินต่อไป หลังเกิดรัฐประหารในเมียนมา เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ทำให้เกิดสงครามกลางเมือง

ในฐานะที่ผมเคยดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตเกาหลีประจำประเทศไทยจึงคิดว่า ได้สร้างเสริมความสัมพันธ์กับรัฐสภาไทยมากเป็นพิเศษ ได้มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างประธานรัฐสภาของเราทั้งสองประเทศในปี ๒๕๕๓ ประธานให้เปิด การสอนภาษาเกาหลีสำหรับแรงงานใน ๕ จังหวัด ได้แก่ บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ หนองคายและ สกลนคร ตามการร้องขอจากนายชัย ชิดชอบ ประธานรัฐสภา ส่งผลทำให้แรงงานจำนวนมากผ่าน การทดสอบภาษาเกาหลีและมีโอกาสได้รับการจ้างงานในเกาหลีภายใต้ระบบอนุญาตจ้างแรงงาน ต่างชาติ และภายหลังการเดินทางเยือนเกาหลีอย่างเป็นทางการของประธานชัย ชิดชอบ ในเดือน ตุลาคม ๒๕๕๓ ท่านได้เชิญเอกอัครราชทูตเกาหลีพร้อมภริยาเพียงคู่เดียวเข้าร่วมงานประเพณี แข่งเรือยาว จังหวัดสุรินทร์ จึงขอขอบคุณอย่างสุดซึ้งในความร่วมมือแก่เอกอัครราชทูตพร้อมภริยา ที่เกี่ยวข้องในการประสานงานจัดทำกำหนดการเยือนเกาหลี ทำให้คนงานไทยจำนวนมากได้ตอบ สนองต่อข้อเรียกร้องให้มีการเปิดหลักสูตรสอนภาษาเกาหลีเพื่อสนับสนุนให้พวกเขาสามารถหางาน ในเกาหลีได้ ภายหลังประธานชัยฯ ได้มอบความกรุณาแก่ผมเป็นอย่างมาก วันหนึ่งหลังเสร็จสิ้น การเยี่ยมคารวะท่าน และกำลังจะลุกขึ้นออกไปเพื่อเดินทางกลับ ท่านได้บอกว่าให้อยู่ทานอาหารกลางวัน ด้วยกันก่อน แล้วจึงนำไปที่โต๊ะรับประทานอาหารภายในห้องรับรองพิเศษ ทำให้วันนั้นผมได้ทาน อาหารกลางวันถึงสองมื้อ การดำเนินชีวิตในกรุงเทพฯ เป็นไปอย่างราบรื่น ผมรู้สึกซาบซึ้งด้วยความ เอาใจใส่และห่วงใยเป็นพิเศษที่มอบให้ของประธานชัยฯ แม้ได้ทราบข่าวว่าท่านได้ถึงแก่กรรมที่จังหวัดบุรีรัมย์ซึ่งเป็นบ้านเกิดของท่านไปเมื่อไม่กี่ปีก่อน ผมจึงขอตั้งจิตอธิษฐานแก่ดวงวิญญาณ ท่านให้ไปสู่สุคติ

ภาพเมื่อครั้งที่ นายชัย ชิดชอบ ประธานคณะกรรมการกิจการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร ให้การรับรอง นายชอง แฮมุน (CHUNG HEA-MOON) อดีตเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐเกาหลีประจำประเทศไทย และคณะ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา ณ ห้องรับรอง ชั้น ๒ อาคารรัฐสภา ๑

ปัจจุบันธุรกิจของเกาหลีสนใจลงทุนในประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มากขึ้น โดยเฉพาะในเวียดนาม ท่านมีคำแนะนำต่อรัฐบาลไทยอย่างไร

เป็นที่น่าเสียดายมากที่การลงทุนของบริษัทเกาหลีในประเทศไทยไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างคาดไว้ กล่าวโดยสรุปคือ ผมคิดว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จในการดึงดูดการเข้ามาลงทุนเป็นคำถามที่ว่ารัฐบาลและภาคอุตสาหกรรมสามารถโน้มน้าวจิตใจเชิงธุรกิจชนชั้นกลางทุนได้มากน้อยเพียงใด แต่หากมองไปที่ประเทศอื่น ๆ ที่สามารถดึงดูดการลงทุนขนาดใหญ่ของบริษัทเกาหลี จะเห็นว่าผู้นำสูงสุดของรัฐบาลในประเทศนั้นจะทุ่มเทสุดกำลังในหลายกรณีเพื่อมุ่งไปที่การดึงดูดการลงทุนอย่างเต็มที่และขจัดความกังวลของนักลงทุน

เนื่องจากประเทศไทยมีเงื่อนไขที่มีสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศคู่แข่งต่าง ๆ จึงอาจมองได้ว่าไทยมีความพยายามในการโน้มน้าวจิตใจนักลงทุนอย่างกระตือรือร้นในระดับหนึ่ง ทศคนดิษฐ์ได้สะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นที่จะพยายามเต็มที่ จนถึงที่สุด นับเป็นปัจจัยสำคัญเช่นกัน ผมจึงอยากกล่าวถึงคำสุภาษิตที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น” นั่นคือ ต้องมุ่งมั่นและทุ่มเทอย่างกระตือรือร้น ต้องพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ความพยายามกลายเป็นความจริง

จนถึงขณะนี้ยังไม่มีการลงทุนในข้อตกลงเขตการค้าเสรี (FTA) ระหว่างเกาหลีกับไทย แม้เกาหลีได้ลงนามในข้อตกลงเขตการค้าเสรีทวิภาคีกับ ๕ ประเทศสมาชิกอาเซียนไปแล้ว ยังมี FTA เกาหลี-อาเซียน และความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (RCEP) แต่ยังไม่มีการลงนามความตกลงเขตการค้าเสรีทวิภาคีกับไทย จึงหวังว่าจะมีการพิจารณาถึงปัญหาการลงทุน FTA ทั้งสองฝ่ายอย่างจริงจัง เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุน

ในโอกาสครบรอบความสัมพันธ์ไทย-เกาหลี ครบรอบ ๖๕ ปี อยากให้กล่าวถึงความรู้สึกหรือมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อเป็นส่งเสริมความสัมพันธ์ให้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนถึงความสัมพันธของทั้งสองประเทศ

ผมได้เสริมสร้างภาพลักษณ์ของเกาหลีในประเทศไทยและสร้างรากฐานความร่วมมือระหว่างสองประเทศด้วยการจัดงานวิชาการ วัฒนธรรมและศิลปะต่าง ๆ ในประเทศไทยตลอดทั้งปี เพื่อฉลองครบรอบ ๕๐ ปี ของความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างเกาหลี-ไทย ในปี ๒๕๕๑ นับเป็นประสบการณ์อันมีค่าอย่างยิ่ง ความพยายามที่จะมองย้อนกลับไปในช่วง ๕๐ ปีที่ผ่านมาและมองวิสัยทัศน์ใหม่ ๆ ในอีก ๕๐ ปีข้างหน้าต้องใช้จินตนาการใหม่ ๆ อยู่เสมอ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถสะสมและปล่อยแรงบันดาลใจได้อย่างกระตือรือร้น โอกาสเหล่านี้จึงสามารถทำให้เกิดการขับเคลื่อนสำคัญทางประวัติศาสตร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศ นับเป็นหลักการสำคัญในการธำรงรักษาและบริหารจัดการทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้สะสมเพิ่มพูนไว้ในกระบวนการทำงานทั้งหมด ตั้งแต่

การวางแผนงานเฉลิมฉลองความสัมพันธ์ทางการทูตไปจนถึงการดำเนินงานจริง ความสัมพันธ์ทางการทูตครบรอบ ๖๕ ปี ย่อมมีความสำคัญยิ่งกว่า ๕๐ ปี ดังนั้น จึงนับเป็นโอกาสในการเตรียมงานเฉลิมฉลองจะได้รับการตอบรับมากขึ้นหากมีการวางแผนในระยะยาวและขยายการรับรู้ที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มไปสู่ภาคธุรกิจเพื่อตอบสนองกับยุคของการปฏิวัติทางดิจิทัลใหม่ ๆ

ไทยและเกาหลีใต้ยกระดับความสัมพันธ์ทวิภาคีในฐานะหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์เมื่อกว่าทศวรรษที่แล้ว และได้ขยายกรอบความร่วมมือในหลายมิติ หลายด้าน และหลายระดับ พร้อมกับมีการสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือร่วมกัน โดยไทยได้กลายเป็นพันธมิตรเชิงกลยุทธ์ของเกาหลีในระดับทวิภาคี ความร่วมมือลุ่มแม่น้ำโขง ระดับอาเซียน และระดับโลก ยิ่งไปกว่านั้นในฐานะที่เป็นหุ้นส่วนสำคัญทางยุทธศาสตร์อินโด-แปซิฟิกของเกาหลี และโครงการความร่วมมือระหว่างเกาหลี-อาเซียน เรากำลังก้าวเดินเข้าสู่ยุคใหม่ไปด้วยกัน ยุคใหม่ของหุ้นส่วนเกาหลี-ไทยเรียกร้องให้มีการยกระดับและก้าวกระโดดของความสัมพันธ์ของเราทั้งสองไปอีกขั้นเพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว **ผมจึงขอเสนอความสัมพันธ์เกาหลี-ไทย ให้กับรัฐบาลของเราทั้งสองเพื่อทบทวนความสัมพันธ์อย่างจริงจังเกี่ยวกับการยกระดับความสัมพันธ์ความเป็นหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์เป็นพิเศษหรือความเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือเชิงยุทธศาสตร์รอบด้าน ยิ่งไปกว่านั้น ปีหน้าเป็นปีแห่งการครบรอบ ๓๕ ปี ของการก่อตั้งความสัมพันธ์เกาหลี-อาเซียน ด้วยเหตุนี้ จึงหวังว่าจะยกระดับความเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือเชิงยุทธศาสตร์เกาหลี-อาเซียน และจัดประชุมสุดยอดเกาหลี-อาเซียน สมัยพิเศษ ครั้งที่ ๔ ขึ้นที่เกาหลี ในขณะที่เดียวกันขอแนะนำให้รัฐบาลทั้งสองพิจารณาผลักดันให้ทำความตกลงเขตการค้าเสรี (FTA) เกาหลี-ไทย อย่างจริงจัง**

ดร.ชัยยงค์ สัจจพานนท์

อดีตนายกสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยประจำกรุงโซล และกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.
สหรัฐอเมริกา

ในฐานะที่ท่านเคยดำรงตำแหน่งเป็นเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงโซล อยากให้ท่านช่วยเล่าประสบการณ์ที่น่าจดจำในช่วงเวลาดังกล่าว

ในระหว่างที่ผมดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงโซลมีหลายเรื่องที่ได้ดำเนินการจนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจเอาไว้ โดยเฉพาะในเรื่องการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี ประการแรกคือ เรื่องของพี่น้องประชาชนชาวไทยที่พำนักอยู่ในเกาหลีใต้ **สิ่งแรกที่ได้ดำเนินการคือ การดูแลสภาพความเป็นอยู่ของแรงงานไทย ทั้งแรงงานที่เดินทางไปเข้ามาอย่างถูกกฎหมายภายใต้ระบบอนุญาตการจ้างแรงงานต่างชาติ (Employment Permit System: EPS) ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างกระทรวงแรงงานไทยกับกระทรวงแรงงานเกาหลีใต้ และแรงงานที่เข้ามาทำงานแบบผิดกฎหมาย** จึงเป็นหน้าที่ของสถานเอกอัครราชทูตไทยฯ ต้องดูแลพี่น้องประชาชนชาวไทยเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการไปเยี่ยมเยือนแหล่งที่ทำงานของแรงงานชาวไทย การดูแลสภาพความเป็นอยู่โดยเฉพาะเวลาที่เจ็บป่วย หากสถานเอกอัครราชทูตไทยฯ ทราบก็จะมีการระดมชุมชนคนไทยที่มีศักยภาพในการให้ความช่วยเหลือมาเป็นอาสาสมัคร เพื่อส่งเสริมให้แรงงานไทยมีความเป็นอยู่ที่ดี มีสุขภาพพลามัยที่สมบูรณ์ ในช่วงที่ผมดำรงตำแหน่ง ได้มีโอกาสช่วยแรงงานไทย ๒-๓ รายที่เจ็บป่วย จนกระทั่งสามารถเดินทางกลับมากับครอบครัวในประเทศไทย และรักษาตัวจนหายเป็นปกติ สถานเอกอัครราชทูตไทยฯ มีหน่วยแพทย์อาสาสมัครเคลื่อนที่ และทันตแพทย์ชาวเกาหลีช่วยไปดูแลแรงงานไทยเหล่านี้ **การดูแลคนไทยในเกาหลีเป็นสิ่งที่ผมพยายามอย่างดีที่สุดในช่วงที่ผมดำรงตำแหน่ง เพื่อให้เขาได้อยู่กันอย่างมีความสุขและภูมิใจในศักดิ์ศรีของความเป็นไทย**

อย่างไรก็ตาม **ปัญหาสำคัญที่สุดในช่วงเวลานั้น คือ ปัญหาการขอขยายระยะเวลาการพำนักในเกาหลีของแรงงานที่มาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย** ซึ่งรัฐบาลเกาหลีได้จำกัดสัญญาจ้างในแต่ละครั้งไว้ที่ ๔ ปี ๑๐ เดือน เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว แรงงานจะต้องเดินทางกลับไทย เนื่องจากกฎหมายการให้ถิ่นที่อยู่ของรัฐบาลเกาหลีกำหนดให้ผู้ที่พำนักอาศัยในเกาหลีครบ ๕ ปี มีสิทธิ์ยื่นขอถิ่นพำนัก (Resident) ได้ ส่งผลให้แรงงานที่อยากจะขยายระยะเวลาต่อไม่สามารถทำได้ จึงได้มีการเริ่มเจรจาร่วมกับประเทศในอาเซียนด้วยกันที่ส่งแรงงานไปทำงานที่เกาหลีใต้ เพื่อหาทางแก้ไขกฎเกณฑ์ข้อบังคับดังกล่าวร่วมกับรัฐบาลเกาหลี และประสบผลสำเร็จทำให้แรงงานสามารถแบ่งระยะการทำงานเป็น ๒ ช่วง คือ ๔ ปี ๑๐ เดือนแรก

“ นายจ้างเกาหลีค่อนข้างที่จะชื่นชอบแรงงานไทย เพราะ
แรงงานไทยทำงานถูกใจ มีฝีมือปรับตัวเข้ากับสังคมเกาหลี
ได้เป็นอย่างดี อาจเป็นเพราะเป็นประเทศเอเชียด้วยกัน จึงได้รับ
อิทธิพลแนวความคิดทางพุทธศาสนา ซึ่งวัฒนธรรมเกาหลีเอง
ก็มีรากฐานมาจากลัทธิขงจื้อและพระพุทธศาสนาภิกายมหายาน
ดังนั้นในเรื่องชีวิตความเป็นอยู่จึงสามารถปรับให้ใกล้เคียงกันได้ ”

แล้วเดินทางกลับมาประเทศไทยก่อน จากนั้นจึงเดินทางกลับไปใหม่โดยจะได้ระยะเวลาเพิ่มขึ้นอีก ๔ ปี ๑๐ เดือน ทั้งนี้ ในปัจจุบันนี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมแล้วว่าให้ระยะเวลาในการทำงานของแรงงานเพิ่มเป็น ๑๐ ปี โดยไม่มีข้อกำหนดว่าต้องกลับประเทศไทยเมื่อครบกำหนดเวลา ฉะนั้น สิ่งที่ต้องเจรจาต่อไประหว่างฝ่ายไทยกับเกาหลี คือ ความต่อเนื่องของระยะเวลาในการทำงานของแรงงาน เนื่องจากมีจำนวนไม่น้อยที่ต้องการพำนักเกิน ๑๐ ปี ทางรัฐบาลเกาหลีจะมีมาตรการสำหรับแรงงานเหล่านี้อย่างไร เนื่องจากนายจ้างเกาหลีค่อนข้างที่จะชื่นชอบแรงงานไทย เพราะแรงงานไทยทำงานถูกใจ มีฝีมือปรับตัวเข้ากับสังคมเกาหลีได้เป็นอย่างดี อาจเป็นเพราะเป็นประเทศเอเชียด้วยกัน จึงได้รับอิทธิพลแนวความคิดทางพุทธศาสนา ซึ่งวัฒนธรรมเกาหลีเองก็มีรากฐานมาจากลัทธิขงจื้อ และพระพุทธศาสนานิกายมหายาน ดังนั้นในเรื่องชีวิตความเป็นอยู่จึงสามารถปรับให้ใกล้เคียงกันได้

ประการที่สอง คือ ความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว ซึ่งผมได้มีส่วนร่วมในการผลักดันให้การค้า การลงทุนขยายตัวเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการท่องเที่ยว จะพบว่านักท่องเที่ยวชาวเกาหลี จากที่เคยเดินทางมาประเทศไทยประมาณปีละ ๓๐๐,๐๐๐ – ๔๐๐,๐๐๐ คน เพิ่มขึ้นเป็นปีละ ๘๐๐,๐๐๐ คน จนกระทั่งปัจจุบันแตะเกือบ ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งนักท่องเที่ยวเกาหลีเป็นนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีการใช้จ่ายช่วยนำรายได้เข้าประเทศไทยอยู่ในระดับที่สูง การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ตั้งเป้าไว้ว่าปีหนึ่งจะมีนักท่องเที่ยวเกาหลีราว ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน โดยในช่วง ๓-๔ เดือนแรกของปี ๒๕๖๖ นี้ ตัวเลขนักท่องเที่ยวเกาหลีอยู่ในอันดับที่ ๓-๔ แล้ว เห็นได้ว่านักท่องเที่ยวเกาหลีมีจำนวนเพิ่มขึ้นในระดับที่ค่อนข้างสูง ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก จึงถือได้ว่าการดำเนินการค่อนข้างที่จะประสบผลสำเร็จ

ประการที่สาม คือ ความร่วมมือทางด้านเทคโนโลยี **สิ่งทีประสบความสำเร็จอย่างยิ่งคือการที่ภาคเอกชนของเกาหลีได้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับทางสภาอากาศไทย** ในตอนนั้นมี การเจรจาขอซื้อเทคโนโลยีเกี่ยวกับการผลิตยาที่สกัดจากโปรตีนในพลาสมาจากเลือดที่มีผู้บริจาค ในประเทศไทย ซึ่งเทคโนโลยีนี้เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ และด้วยความสนับสนุนของรัฐบาลเกาหลี ในการช่วยเจรจาให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีนี้ให้กับทางสภาอากาศไทย จึงได้มีการสร้างโรงงาน ผลิตภัณฑ์ยาที่เรียกว่าผลิตภัณฑ์จากพลาสมาขึ้นที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ซึ่งผลิตยารักษาโรคจากพลาสมาที่ได้มาจากเลือดของผู้บริจาคโลหิต โดยในการบริจาคโลหิต เราจะได้รับ “เลือด” เพื่อนำมาช่วยเหลือผู้ป่วยที่ต้องการ และได้รับ “น้ำเหลือง” ที่สามารถนำไป สกัดสารที่มีคุณค่าสำหรับผลิตยารักษาโรคได้ทีเรียกว่า “ผลิตภัณฑ์พลาสมา” โดยสามารถผลิตได้ จำนวน ๓ ชนิด ได้แก่ Albumin ใช้รักษาโรคไต โรคกระษัย และโรคเบาหวาน เป็นต้น Intravenous Immunoglobulin หรือ IVIG ใช้รักษาโรคภูมิคุ้มกันทำลายตัวเอง และโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง และ Factor VIII ใช้รักษาโรคฮีโมฟีเลีย (Hemophilia) โรคเลือดออกง่ายหยุดไหลยากทางพันธุกรรม โดยมีการเจรจาผ่านกระทรวงการต่างประเทศ และสภาอากาศเกาหลี ซึ่งนำไปสู่การจัดทำสัญญา ถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับสภาอากาศไทย ทำให้สภาอากาศไทยสามารถดำเนินการผลิตยาจาก พลาสมาได้เอง ต่างจากในอดีตที่ไทยต้องนำเข้าจากต่างประเทศอย่างเดียว **ปัจจุบันศูนย์ผลิตภัณฑ์ จากพลาสมาสภาอากาศไทยตั้งอยู่ที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นศูนย์เพียง แห่งเดียวในอาเซียนที่สามารถผลิตยาจากพลาสมาที่สกัดจากโลหิตที่มีผู้บริจาคขึ้นมาได้เอง** ส่วนหนึ่งเอาไว้รักษาผู้ป่วยในประเทศ และอีกส่วนก็บริจาคให้กับประเทศเพื่อนบ้านในแ่งมนุษยธรรม ทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคงด้านสาธารณสุขเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ รัฐบาลเกาหลีได้ภายใต้ต้องการความร่วมมือระหว่างประเทศของเกาหลี (Korea International Cooperation Agency: KOICA) ยังเจรจาบริจาคเงินอุดหนุนงบประมาณ จำนวน ๑ ล้านเหรียญสหรัฐ หรือประมาณ ๓๐ กว่าล้านบาท เพื่อใช้ในการฝึกอบรมบุคลากรของ สภาอากาศไทย อีกทั้งยังได้ส่งบุคลากรให้ไปเรียนรู้งานที่เกาหลี และส่งบุคลากรชาวเกาหลีมาประจำการ ที่ประเทศไทย ปัจจุบันไทยสามารถดำเนินการเองได้ทั้งหมด นับเป็นความภาคภูมิใจอีกอย่างหนึ่ง ของประเทศไทย นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีความร่วมมือด้านการทหาร มีกองทหารเกียรติยศ ประจำการอยู่ที่เกาหลีอันเนื่องมาจากการที่ไทยได้ส่งทหารไทยในนามของทหารสหประชาชาติ เข้าไปช่วยร่วมรบป้องกันอธิปไตยให้กับเกาหลีในสงครามเกาหลี ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของ พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลี และยังส่งผลให้รัฐบาลเกาหลีนำข้อตกลงยกเว้น การตรวจลงตราเป็นระยะเวลา ๙๐ วัน มาใช้กับประเทศไทย อันเป็นการสร้างความสัมพันธ์เพื่อให้ ประชาชนไปมาหาสู่กันได้อย่างคล่องตัวและใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น

ทราบว่าท่านทูตได้รับเหรียญรางวัลควังฮวา (The Order of Diplomatic Service Merit Gwanghwa Medal) จากรัฐบาลเกาหลี ซึ่งเป็นเครื่องราชอิสริยาภรณ์สูงสุดด้านการทูตของเกาหลี อยากให้ช่วยเล่าถึงความสำคัญของเครื่องราชฯ ชั้นดังกล่าว พร้อมความรู้สึกประทับใจที่มีต่อเหรียญรางวัล

รู้สึกภูมิใจมากที่ได้รับเกียรติอันสูงสุดนี้จากรัฐบาลเกาหลีใต้ที่ได้เห็นถึงความพยายามของผมที่ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ในการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี รางวัลนี้ส่วนใหญ่จะมอบให้ผู้ที่อุทิศตนอย่างเต็มที่ในการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศ และสร้างผลงานที่เป็นรูปธรรมเพื่อแสดงให้เห็นว่าทั้งสองประเทศมีความร่วมมือกันอย่างจริงจังและใกล้ชิด ในกรณีนี้เราสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าผลงานความร่วมมือเหล่านั้นได้รับความไว้วางใจจากสาธารณรัฐเกาหลี คือความร่วมมือในการแก้ไขปัญหา ด้านแรงงานในขณะนั้น ด้วยการแสดงให้เห็นว่าเกาหลีเห็นว่ามีจำนวนผู้เข้าเมืองแบบผิดกฎหมายไม่มาก ในส่วนของการดูแล ความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน ก็มีตัวเลขขยับขึ้นมาสูงขึ้น ในด้านการไปมาหาสู่ของบุคคลสำคัญระหว่างประเทศในช่วงนั้น มีมาตรการการเยือนและนำไปสู่การเยือนระดับสูงแต่ละระดับ ซึ่งการเยือนถือเป็นสิ่งสำคัญมากที่สามารถดำเนินการได้

นอกจากนี้ ในด้านการศึกษาและวัฒนธรรม เราจะเห็นได้ว่าคนเกาหลีสนใจเรียนภาษาไทยมาก สิ่งนี้ก็เป็นบทบาทที่สถานทูตเริ่มดำเนินการมาสักกระยะหนึ่ง และได้ผลักดันอย่างเต็มที่ในการที่จะส่งเสริมให้นักศึกษาชาวเกาหลีเรียนภาษาไทย เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทย ผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ เนื่องจากนอกจากจะทำให้ชาวเกาหลีเข้าใจภาษาไทยแล้วยังสามารถช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับประเทศไทยมากยิ่งขึ้นด้วย สามารถพูดได้เลยว่าช่วงนั้นเป็นช่วงที่ไทยได้กรุณาทางให้เกาหลีได้เข้ามาสู่ภูมิภาคอาเซียนได้เลย เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความสงบสุขตลอดเวลา มีสันติภาพและเสรีภาพ ทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเกือบ ๒ เท่า จากเดิมที่มีนักท่องเที่ยวเพียงแค่ประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ - ๕๐๐,๐๐๐ คน พุ่งเป็น ๘๐๐,๐๐๐ คน สิ่งนี้ทำให้เขาเห็นว่าความร่วมมือระหว่างสองประเทศในทุก ๆ ด้านมีความก้าวหน้าอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของเกาหลีใต้ที่มีต่อกลุ่มประเทศลุ่มน้ำโขง จึงถือกำเนิดในช่วงนั้น มีบทบาทสำคัญต่าง ๆ ในการประชุมระดับรัฐมนตรีและขยายเป็นการประชุมระดับผู้นำ (Summit) ต่อมา แสดงให้เห็นถึงความร่วมมือของสาธารณรัฐเกาหลีที่เข้ามามีบทบาทในระดับภูมิภาคอาเซียน ทั้งนี้ อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงกับประเทศไทยมีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างใกล้ชิดกัน สามารถพึ่งพากันได้ในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เราต้องทำออกมาให้เป็นรูปธรรมให้ได้ **ผมจำได้ว่าในช่วงที่เกิดน้ำท่วมครั้งใหญ่ที่กรุงเทพฯ**

เมื่อปี ๒๕๕๔ เราจะเห็นภาพที่คนเกาหลีและผู้แทนจากจังหวัดต่าง ๆ ระดมความช่วยเหลือประเทศไทยอย่างเต็มที่ นั่นเป็นเพราะความผูกพันระหว่างกัน ส่งผลให้หลายจังหวัดในเกาหลีได้ต่างทยอยส่งความช่วยเหลือมายังไทยอย่างต่อเนื่อง ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้ประกาศขอรับความช่วยเหลืออะไรเลย ผู้ว่าราชการจังหวัดท่านหนึ่งของเกาหลีมอบความช่วยเหลือแก่ประเทศไทยผ่านสถานเอกอัครราชทูตไทยประจำเกาหลี จากนั้นเราก็จัดส่งต่อมายังประเทศไทย สิ่งนี้ก็สะท้อนให้เห็นถึงความใกล้ชิดและความผูกพันระหว่างสองประเทศที่มองว่าประเทศไทยเราเป็นมิตรและใกล้ชิดกับเกาหลีมาอย่างยาวนาน

คิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีควรมุ่งเน้นไปในทางด้านใดเป็นพิเศษหรือไม่ (อาทิ ด้านแรงงาน ด้านการท่องเที่ยว ด้านการศึกษา ฯลฯ)

ผมคิดว่ามีสิ่งที่สำคัญอยู่ ๒ เรื่อง คือ เรื่องแรกเป็นเรื่องในด้านของความร่วมมือการค้า การลงทุน และเทคโนโลยี เราต้องพยายามอย่างเต็มที่ในการเพิ่มมูลค่าทางการค้าอย่างจริงจัง ผลักดันให้มีการลงทุนของเกาหลีในประเทศไทยให้สูงขึ้น ทำให้เรามีการค้ามากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การเข้าไปลงทุนของเกาหลีในประเทศไทยยังถืออยู่ในระดับที่ค่อนข้างน้อย ฉะนั้นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ส่งเสริมการลงทุนของเกาหลีอาจจะต้องเปลี่ยนแนวความคิดพอสมควร อาจต้องเข้ามามีบทบาททางด้านการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยให้มากกว่านี้ ฉะนั้น ตรงจุดนี้จึงเป็นเรื่องที่ไทยและเกาหลีจะต้องมานั่งคุยกันแล้วว่า เกาหลีควรจะมองประเทศไทยเป็นประเทศเป้าหมายที่เขาต้องพยายามส่งเสริมให้บริษัทเอกชนของเกาหลีเข้ามาลงทุนให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งเราก็จะต้องหารือกันว่าทางเกาหลีติดขัดปัญหาอะไร จากนั้นจึงร่วมกันหาทางแก้ไขปัญหอย่างจริงจัง ซึ่งผมคิดว่าเรามีกลไกอยู่แล้ว เหลือเพียงแค่การเปิดเวทีให้คณะกรรมการร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจพูดคุยหารือกันอย่างจริงจัง แม้ที่ผ่านมาเราจะยังแก้ไขได้ไม่ตรงประเด็น เราต้องลงมือทำแบบจริงจัง เหมือนเกาหลีจึงจะทำให้เกิดพลวัตในการขับเคลื่อนสิ่งเหล่านี้

สำหรับความร่วมมือด้านเทคโนโลยีนั้น เกาหลีได้มีขีดความสามารถในด้านเทคโนโลยีไปโอเทคโนโลยี ซึ่งเทคโนโลยีเหล่านี้หากเราซื้อจากประเทศตะวันตกราคาจะค่อนข้างสูง แต่ถือเป็นโชคที่ไทยได้รับความร่วมมือจากภาคเอกชนของเกาหลีและการสนับสนุนของรัฐบาลเกาหลี จึงทำให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการได้ โดยเราเพียงแค่กำหนดว่าเราต้องการเทคโนโลยีอะไร อย่างกรณีของงานด้านสภากาชาด ผู้อำนวยการศูนย์บริการโลหิตท่านบอกมาเลยว่าท่านต้องการเทคโนโลยีตัวนี้ ๆ เพราะฉะนั้นหน่วยงานที่เจรจา ก็จะทราบถึงความต้องการ จึงได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไปอย่างจริงจัง รวมไปถึงการพัฒนาในด้านอื่น ๆ เราทราบว่ารัฐบาลเกาหลี มีเทคโนโลยี

ที่ก้าวหน้าเป็นจำนวนมาก เราก็ต้องมาคิดพิจารณาถึงวิธีการในการแสวงหาความร่วมมือระหว่างกัน ตรงจุดนี้เป็นเรื่องที่สำคัญเพราะประเทศไทยเองก็มีการพัฒนาเทคโนโลยีต่าง ๆ เช่นกันทั้งที่ มหาวิทยาลัยมหิดล และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งภาครัฐต้องมาคุยกัน จากนั้นจึงแสวงหาความร่วมมือจากภาคเอกชน โดยเฉพาะด้านสาธารณสุขให้เข้ามาช่วยแก้ไขปัญหาร่วมกัน

ในเรื่องที่สองคือ ความร่วมมือด้านแรงงานไทย ในช่วงที่ผมประจำการอยู่ที่เกาหลีใต้ ได้ร่วมกับกลุ่มประเทศอาเซียนผู้ส่งแรงงานไปเกาหลีใต้เจรจากับทางเกาหลีใต้เพื่อแก้ไขปัญหาระงงานที่อยู่เกินระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติ และได้รับความร่วมมืออย่างดีจากฝ่ายนิติบัญญัติ ภาครัฐ และสำนักบริการพัฒนาบุคลากรแห่งเกาหลี (HRD Korea) มีการปรับปรุงแก้ไขในเรื่องดังกล่าว คือ มีการขยายระยะเวลา ทางฝ่ายเกาหลีเองก็ต้องการแรงงานต่างชาติเข้าเข้ามาทำงานในเกาหลี ค่อนข้างมาก และคนเกาหลีก็จะมุ่งเน้นไปที่งานที่ต้องใช้ทักษะ (Skill) แทน ทั้งนี้ เมื่อทั้งสองฝ่ายมีความต้องการที่ตรงกัน การใช้ระบบ EPS เพียงอย่างเดียวเป็นเกณฑ์อาจจะไม่เพียงพอ ทั้งนี้ จากกรณีของไทยมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับเกาหลีโดยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการที่ไทยส่งทหารเข้ามาช่วยรักษาอธิปไตยให้กับเกาหลีใต้ในช่วงสงครามเกาหลี จึงคิดว่าอาจจะมีความเป็นไปได้ที่จะใช้เหตุผลนี้มาเป็นข้อยกเว้นเพื่อจัดทำบันทึกความเข้าใจ หรือ MOU โดยอาจเสนอระบบการจ้างงานแรงงานต่างชาติที่ยืดหยุ่นมากกว่าระบบ EPS เดิม

ความสัมพันธ์พิเศษและความใกล้ชิดระหว่างไทยกับเกาหลีใต้ เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ต้องนึกถึง และผลักดันกันอย่างจริงจัง และต้องพิจารณาต่อถึงปัญหาโดยต้องแก้ไขเป็นจุด ๆ คือถ้าเราทำอะไรที่จริงจังมันจะได้ผลด้วยการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ดูว่าอะไรที่ทางเกาหลีจะรับได้บ้าง ประเด็นนี้สำคัญมาก อย่างตอนนี้เราได้จัดทำบันทึกความเข้าใจ หรือ MOU กับประเทศเพื่อนบ้าน อาทิ ลาว เมียนมา กัมพูชา เราสามารถนำเอาสิ่งเหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการจัดทำบันทึกความเข้าใจกับทางเกาหลีใต้ คือ ระบบ EPS Plus ในรูปแบบของการจัดทำบันทึกความเข้าใจ นี่คือรูปแบบที่ผมคิดไว้คือต้องร่วมมือกัน และกลไกที่มีอยู่ก็ต้องปรับใหม่ อันนี้ก็ต้องเจรจากัน ส่วนในเรื่องของกลไกเรื่องแรงงาน ผมมองว่ายังไม่มีการริเริ่มอะไรที่จริงจังมาก ส่วนกลไกด้านกงสุลก็เริ่มเป็นรูปธรรมชัดเจนขึ้นแล้ว มีประชุมระหว่างกัน และกลไกทางด้านวัฒนธรรม ผมว่าเราต้องให้ความสำคัญในเรื่องกลไกด้านแรงงานเพิ่มมากขึ้น อาจจะมีการมอบหมายให้กระทรวงแรงงานกับกระทรวงการต่างประเทศ ร่วมกันแก้ไขปัญหาดังกล่าวในนามของทีมีไทยแลนด์

แนวทางในการรักษาและส่งเสริมความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างไทยและเกาหลีในภาครัฐและภาคประชาชน

ในการส่งเสริมความสัมพันธ์ในภาครัฐจำเป็นต้องดำเนินการตามข้อตกลงต่าง ๆ ที่ได้ดำเนินการไว้แล้วอย่างจริงจังและให้เกิดผลเป็นรูปธรรม ซึ่งทั้งสองฝ่ายจะต้องมีการหารือและเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันเป็นประจำและบ่อยครั้งขึ้น ส่วนการส่งเสริมความสัมพันธ์ฉันมิตรในภาคประชาชนขณะนี้ก็ยังอยู่ในระดับระหว่างมหาวิทยาลัย โรงพยาบาล และมูลนิธิการกุศล อันนี้ก็เป็นอีกอย่างซึ่งทางเกาหลีได้ค่อนข้างสนับสนุน และส่งเสริมบทบาทภาคประชาสังคม แม้มีการฝึกความเป็นผู้นำแต่ยังไม่มากนักในขณะที่ญี่ปุ่นทำกันมานานแล้ว สมัยก่อนระดับประชาชนอย่างเช่นโครงการเรือเยาวชนของญี่ปุ่นของเกาหลีได้ เขายังมีไม่มากนัก แต่ว่าเริ่มมีอันนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถดำเนินการได้ก็อยากให้มีการสนับสนุนมากขึ้น คือภาครัฐของเกาหลีได้ให้การสนับสนุนเยาวชนในโครงการแลกเปลี่ยนเยาวชนต่าง ๆ ก็เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ผมคิดว่าสามารถดำเนินการได้ บทบาทเยาวชนสร้างความเป็นผู้นำในการเรียนรู้ ความเข้าใจระหว่างเยาวชนไทยกับเยาวชนเกาหลีได้ ตรงนี้เป็นอีกทางในการส่งเสริมบทบาทความร่วมมือระหว่างประชาชนด้วยกัน ซึ่งตอนนี้ก็ยังสามารถขยายไปได้อีกมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านมหาวิทยาลัย การแพทย์ และมูลนิธิ เพื่อส่งเสริมบทบาทเยาวชนให้สามารถเป็นผู้บริหาร เป็นผู้นำที่ดี ยึดหลักธรรมาภิบาลในการดำรงชีวิต การจะเสริมสร้างความสัมพันธ์ในภาคประชาชนต่อไปจึงจำเป็นต้องให้ภาครัฐจะต้องให้การสนับสนุนโดยเฉพาะในเรื่องงบประมาณในการดำเนินการ

แนวคิด “การทูตรัฐสภา” (Parliamentary Diplomacy) จะสามารถพัฒนาได้เทียบเท่าการทูตของฝ่ายบริหารได้อย่างไร

ผมคิดว่าเป็นคนละลักษณะกัน เพราะฝ่ายนิติบัญญัติในรัฐสภาทำหน้าที่คนละบทบาทกับฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติก็จะเป็นเรื่องของการตรวจสอบและออกกฎหมาย แต่ทั้งฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารสามารถทำงานเสริมกันได้เพื่อที่จะผลักดันให้ฝ่ายบริหารดำเนินงานไปในแนวทางที่ถูกต้องและเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมืออันดีระหว่างไทยกับเกาหลีใต้ ซึ่งการรวมกลุ่มของสหภาพรัฐสภาเอเชียแปซิฟิกหรือสหภาพรัฐสภาโลกก็เป็นไปในแนวทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่จะต้องจำเป็นมาก ฝ่ายนิติบัญญัติมีบทบาทสำคัญในแง่ของการวางกฎระเบียบ และคอยตรวจสอบว่าฝ่ายบริหารได้ปฏิบัติตามแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายระหว่างประเทศคือความเจริญเติบโตของสังคมโลก การป้องกันภัยพิบัติโลกต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นหรือว่า Climate Change การสร้างสันติภาพและการป้องกันปัญหาทางด้านสงครามต่าง ๆ ไม่ให้เกิดขึ้น รวมทั้งปัญหาการก่อการร้ายต่าง ๆ เหล่านี้เป็นแนวทางที่ฝ่ายนิติบัญญัติมองว่าจะมีแนวทางดำเนินการ

ได้อย่างไรที่สามารถเสริมบทบาท เสนอแนะให้กับรัฐบาลดำเนินการ และทางรัฐสภาที่ติดตามตรวจสอบว่าฝ่ายบริหารดำเนินการไปได้มากน้อยแค่ไหน และเป็นไปตามนโยบายที่แถลงไว้หรือไม่ จึงต้องทำควบคู่กันไป

ในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ไทย-เกาหลี ท่านมองหรือคาดหวัง แนวนโยบายระหว่างสองประเทศว่าจะดำเนินต่อไปอย่างไร โดยเฉพาะการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสองรัฐสภา

ในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสองประเทศก็เป็นอีกวาระหนึ่งที่สำคัญเช่นกัน เป็นช่วงเวลาที่เราต้องกลับมาทบทวนความสัมพันธ์ที่ผ่านมาในรอบ ๖๕ ปี ว่าได้มีการพัฒนาไปมากน้อยเพียงใด และเป้าหมายของแต่ละเป้าที่ได้วางแนวไว้ในการทำข้อตกลงระดับสูงของผู้นำทั้งสองฝ่ายดำเนินการไปมากน้อยเพียงใดและต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร การพิจารณาทบทวนในเรื่องนี้จึงถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นมาก ทุกอย่างมีพัฒนาการในตัวของมัน จะเห็นได้ว่าสถานการณ์ระหว่างประเทศปัจจุบันก็ยังไม่อยู่ในสถานะที่วางใจได้ว่าจะเกิดความมั่นคงและมีเสถียรภาพหรือไม่ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องทำความร่วมมือในระดับที่ใกล้ชิดกันในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสงบสุข ความเจริญเติบโตของประเทศ ต้องกลับมาพิจารณาว่า

“ ทั้งฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารสามารถทำงานเสริมกันได้ เพื่อที่จะผลักดันให้ฝ่ายบริหารดำเนินงานไปในแนวทางที่ถูกต้องและเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมืออันดีระหว่างไทยกับเกาหลีใต้ ซึ่งการรวมกลุ่มของสหภาพรัฐสภาเอเชียแปซิฟิกหรือสหภาพรัฐสภาโลก ก็เป็นไปในแนวทางนี้ ”

แถลงการณ์ ข้อตกลงต่าง ๆ นั้น เราดำเนินการไปได้มากน้อยแค่ไหน อยู่ในระดับที่พอใจแล้วหรือยัง และเราจะต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร เป็นวาระสำคัญมากที่เราจะต้องมาทบทวนกันทุก ๆ ๕ ปี เราจึงต้องมีความร่วมมือที่ใกล้ชิดกัน ซึ่งนับเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดพัฒนาการเพื่อความเจริญเติบโตและความก้าวหน้าของประเทศชาติและประชาชนของทั้งสองฝ่าย

ภาพถ่ายที่ระลึกในโอกาสที่นางสาวกฤษณี มาศรีจันทร์ ผู้อำนวยการสำนักภาษาต่างประเทศ พร้อมด้วยนักวิเทศสัมพันธ์ ได้สัมภาษณ์ ดร.ชัยยงค์ สัจจิตานนท์ อดีตเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงโซล และกรูวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา ณ อาคารรัฐสภา เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๖๖

ประวัติศาสตร์เกาหลี
จากยุคแรกจนถึง
ยุคสาธารณรัฐใหม่

A HISTORY OF KOREA

Known to the western world as "Goryeo", a name derived from the Chinese word for the Kingdom of Goryeo, the book is the first in a series of three volumes. It is the only history for the Republic of Korea (South Korea) and the first in a series of three volumes. It is the only history for the Republic of Korea (South Korea) and the first in a series of three volumes. It is the only history for the Republic of Korea (South Korea) and the first in a series of three volumes.

By Gwanil Doan

© 2018 by Gwanil Doan
All rights reserved.

ดร.ไพฑูลย์ ปัตตะเสน

ประธานศูนย์เกาหลีศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาจารย์ไพบูลย์ ปิตะเสน อดีตนักเรียนทุนเกาหลี ผู้คร่ำหวอดด้านเกาหลีศึกษา โดยมีผลงานเขียนที่สำคัญอย่าง หนังสือเรื่อง “ประวัติศาสตร์เกาหลี : จากยุคเผ่าพันธุ์ถึงยุคสาธารณรัฐใหม่” และยังมีชื่อเสียงทางด้านภาษาเกาหลี มีผลงานแปลนวนิยายชื่อดังของเกาหลี อย่าง “แดจังกึม” และยังคงปฏิบัติหน้าที่ล่ามในการต้อนรับบุคคลสำคัญระดับชาติในหลาย ๆ ครั้ง ปัจจุบันอาจารย์ไพบูลย์ดำรงตำแหน่งประธานศูนย์เกาหลีศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี เราได้มีโอกาสพูดคุยกับอาจารย์ไพบูลย์ในแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอน การจัดการศึกษาภาษาเกาหลีในไทย กระแสเกาหลีปัจจุบัน ตลอดจนทัศนคติเกี่ยวกับการเมือง เปรียบเทียบในส่วนของไทยและเกาหลี

เหตุผลที่อาจารย์ตัดสินใจเลือกเรียนภาษาเกาหลี หรือว่าเริ่มสนใจด้านเกาหลีศึกษา และเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทย

ผมจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จากนั้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้รับทุนศึกษาต่อเกาหลี ซึ่งที่จริงแล้วผมได้รับทุนจำนวน ๓ ทุนพร้อมกัน คือ ทุนศึกษาต่อสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และเกาหลี ในตอนนั้นประเทศเกาหลีอาจยังไม่เป็นที่รู้จักในหมู่คนไทยมากนัก เมื่อเทียบกับสหรัฐฯ หรือญี่ปุ่น ในใจก็เกิดคำถามขึ้นมาว่าเกาหลีเป็นยังไง ทำไมถึงสามารถให้ทุนกับนักเรียนไทยได้ เลยตัดสินใจเลือกทุนจากเกาหลี ผมได้เข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล (Seoul National University) จบการศึกษาในปี ๒๕๔๐ กลับมาไทยในปีถัดมา ตรงกับช่วงวิกฤต IMF พอดี จำได้ว่าในตอนนั้นมีมหาวิทยาลัยไม่กี่แห่งในประเทศไทยที่เปิดสอนภาษาเกาหลี เท่าที่ทราบน่าจะมีแค่ประมาณ ๔ - ๕ แห่งเท่านั้น ในช่วงแรกผมกลับมาเป็นอาจารย์พิเศษก่อน ยังไม่ได้บรรจุเข้าทำงาน จำได้ว่าตอนนั้นที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเปิดภาษาเกาหลีเป็นวิชาโท ก็ได้มีโอกาสไปช่วยสอน มีข้อสังเกตว่าช่วงที่ผมเรียนจบจากเกาหลีแล้วกลับมาที่ไทยในตอนนั้น คนไทยยังไม่รู้จัก K-Wave เลย แม้กระทั่งเกาหลีเองก็อาจจะยังไม่ได้ตระหนักถึงความเป็น K-Wave ของตัวเองเลย ละครเกาหลีที่เราอาจจะรู้จักกันในยุคนั้นก็จะมีเรื่อง Winter Sonata และ Autumn in my heart แค่ ๒ เรื่อง จากนั้นอีกสองปีถัดมาถึงจะมีเรื่องแดจังกึมที่ผมได้มีโอกาสแปล เห็นได้ว่าในยุคก่อนหน้านี้สื่อเองก็ไม่ค่อยรู้จักเกาหลี ภาษาเกาหลีก็ยังไม่ค่อยมีคนเรียน เรื่องของแรงงาน ปัญหาผีน้อยยังไม่เกิด ทั้งในกระแส ในสังคม ในเรื่องของวิชาการ ในสื่อบันเทิง ไม่มีคำว่าเกาหลีอยู่เลย

เกาหลีในตอนนั้นมีมหาวิทยาลัย ๒ แห่งที่เปิดสอนภาษาไทย คือ มหาวิทยาลัยฮันุกุก ภาษาและกิจการต่างประเทศ (Hankuk University of Foreign Studies) และอีกหนึ่งแห่ง คือ มหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศ (Busan University of Foreign Studies) แต่มีนักเรียนไม่มาก ประมาณ ๒๐ คน ซึ่งคนเกาหลีเรียนภาษาไทยก็เรียนแบบยังไม่รู้จะเรียนไปทำอะไร เห็นได้ว่าทั้งไทยและเกาหลียังไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ทำการค้ากันน้อยมาก ซึ่งช่วงที่ผมได้รับทุนไปศึกษาต่อที่เกาหลี ทางเกาหลีเขาจะให้ทุนแก่นักศึกษาไทยปีละ ๑ คน ก่อนหน้าปีที่ผมได้รับทุนก็มีอาจารย์ท่านหนึ่งได้ไป ตอนนี้เป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รุ่นถัดจากผมก็จะเป็นอาจารย์จิราพร จันจุฬา จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ นอกจากนั้นส่วนใหญ่จะเป็นคณะอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยชาวไทยที่จะไปสอนที่มหาวิทยาลัยฮันุกุกฯ แล้วก็มีทหารไทยที่ต้องไปประจำการ ณ เกาหลีตามข้อตกลงกับกองกำลังสหประชาชาติ จำนวน ๖ คน ผมจำได้ว่าเวลาสถานเอกอัครราชทูตไทยจัดงานสงกรานต์ บรรดาคนไทยในเกาหลีก็จะได้พบปะกันประมาณ ๑๕ คน

เท่านั้นเอง ซึ่งคนไทยในเกาหลีก็จะรู้จักกันเกือบหมด เพราะบางครั้งก็ต้องพึ่งพาอาศัยกัน สมัยนั้นแรงงานไทยยังไม่มี ยังเป็นช่วงที่เกาหลียังอยู่ในร่มเงาของเผด็จการทหาร อาจกล่าวได้ว่าตั้งแต่เกาหลีแบ่งแยกประเทศออกเป็นเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ในปี ๒๔๙๑ จนกระทั่งปี ๒๕๓๖ เกาหลีไม่เคยมีรัฐบาลที่มาจากพลเรือนเลย เป็นรัฐบาลที่มาจากพรรคการเมืองทั้งสิ้น จึงทำให้ไม่ค่อยมีชาวต่างประเทศอยากเข้าไปท่องเที่ยว ผู้ที่เดินทางไปเกาหลีส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนทุน หรือผู้ที่ได้รับเชิญจากหน่วยงาน ส่วนราชการของเกาหลี เกาหลีใต้เพิ่งจะมีรัฐบาลพลเรือนชุดแรกเมื่อปี ๒๕๓๖ ซึ่งตรงกับรัฐบาลของนายคิม ยอง-ซัม หลังจากนั้นเป็นต้นมาเกาหลีก็เริ่มพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน

การเผยแพร่กระแสเกาหลีในประเทศไทยโดยอาศัย Soft Power นั้นมีขึ้นในยุคหลัง ๆ อาจารย์คิดว่าจะมีแนวโน้มอย่างไรในอีก ๕ ปี หรือ ๑๐ ปีข้างหน้า

สำหรับ Soft Power ของเกาหลีนั้น ที่จริงรัฐบาลเกาหลีมีแผนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้นานแล้ว แต่ทางเกาหลีเองก็ไม่ได้คาดคิดว่า Soft Power หรือเสน่ห์ทางวัฒนธรรมจะมาแรงขนาดนี้ ถ้าเราจะมองว่าหนึ่งในแหล่งที่มาของ Soft Power ของเกาหลี คือ วัฒนธรรมเกาหลี หรือ Hallyu (한류) ในยุคนั้น เกาหลีเขาตั้งต้นแค่ “ละคร” แค่นั้นเอง แล้วก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะส่งออกด้วย คือ ตั้งใจจะให้คนเกาหลีบริโภคกันเองภายในประเทศ หรืออย่างมากที่สุดก็แค่ส่งออกไปยังประเทศที่ได้รับอิทธิพลจากจีน หรือประเทศที่ใช้ตะเกียบ ได้แก่ จีน เกาหลี ไต้หวัน และสิงคโปร์ เท่านั้น เนื่องจากมีวัฒนธรรมร่วมกัน สื่อถึงกันง่าย ซึ่งจุดเปลี่ยนสำคัญ คือ ละครเรื่อง “แดจังกึม” ซึ่งนอกจากจะมีวัฒนธรรมร่วมกับจีนและญี่ปุ่นแล้ว ยังเกิดกระแสเข้าไปในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย ที่จริงแล้วหากมองในเชิงนโยบายโดยแยก Soft Power กับ Hard Power ออกจากกัน เราจะเห็นได้ว่าในการดำเนินนโยบายทางการทูตที่ผ่านมา รัฐบาลเกาหลีใต้ไม่เคยใช้ Hard Power เลย ซึ่ง Hard Power จะมีอยู่ ๒ ตัว คือ กำลังทางด้านการทหาร และเศรษฐกิจ ผมมองว่าในเอเชียตะวันออกเฉียง จีนเป็นประเทศเดียวที่ใช้ครบทั้ง Hard Power และ Soft Power ในขณะที่ญี่ปุ่นใช้ Hard Power ทางด้านเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ดังนั้น เกาหลีจึงมองว่าตัวเดียวที่เกาหลีสามารถใช้ได้คือ Soft Power ผ่านกระแสเกาหลี หรือ “ฮันรยู” (Hallyu; 한류) ทั้งนี้ สอดคล้องกับที่ผมเกริ่นไว้ในข้างต้นว่า หลังจากปี ๒๕๓๖ เป็นต้นมา ที่เกาหลีจัดตั้งรัฐบาลพลเรือนได้มีการผ่อนปรนมาตรการทางด้านสื่ออย่างมาก รัฐบาลหันไปกำกับดูแลในเชิงนโยบายแทน เกิดหน่วยงานที่ดูแลทางด้านนโยบายด้านซอฟต์แวร์เป็นการเฉพาะ ซอฟต์แวร์ของเกาหลีได้รับการขับเคลื่อนผ่านกระแสเกาหลีและพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ จาก K-drama สู่ K-pop สืบต่อมาถึง K-culture กล่าวคือ

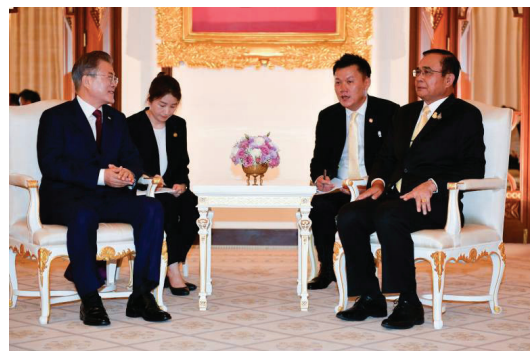
“เกาหลีมีหน่วยงานที่เรียกว่า “KOCCA หรือ Korean Creative Content Agency” เป็นหน่วยงานที่ถือว่าเป็นหัวหอก หรือแกนนำ ในการสร้างคอนเทนต์ มีการดึงภาคเอกชนมาร่วมมือกับภาครัฐ เพื่อส่งเสริม หรือผลักดัน Soft Power ของเกาหลี”

คนที่เคยบริโภคซีรีส์เกาหลีมาแล้ว ต่อมาก็จะบริโภคเพลงด้วย จากนั้นก็จะถูกกระแสเกาหลีดึงดูด ให้เกิดความต้องการในการเรียนรู้ Culture หรือวัฒนธรรมเกาหลี ซึ่งตอนนี้เราจะเห็น K-culture ในมิติต่าง ๆ มากมาย อาทิ K-fashion, K-food ฯลฯ ด้วยเหตุนี้ ความเป็นเกาหลีก็เลยถูกผลิต ขึ้นมาอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่รัฐบาลเกาหลีได้มีการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมเกาหลี หรือ Korean Cultural Center ใน ๑๐ กว่าประเทศ รวมถึงในไทยที่ก่อตั้งมาเกิน ๑๐ ปีแล้ว ซึ่งผมเชื่อว่าจะเป็นกลไกสำคัญในการผลักดัน Soft Power หรือวัฒนธรรมเกาหลีให้ยั่งยืนต่อไป อีกสิ่งหนึ่งที่เกาหลีค่อนข้างโชคดี คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ มีการปฏิรูปแพลตฟอร์มการดิจิทัลไลซ์สื่อ ผมกำลังจะบอกว่าเราไม่ต้องซื้อซีดีเถื่อน ไม่ต้องซื้อดีวีดีเถื่อน แต่เราสามารถดูละครเกาหลีได้ แบบออนไลน์ แบบเรียลไทม์และสตรีมมิ่งได้เลย เราสามารถทำทุกอย่างได้ด้วยการใช้โทรศัพท์มือถือ เพียงเครื่องเดียว

ด้านคอนเทนต์ เกาหลีก็เร่งผลิตรายออกมาเป็นจำนวนมาก เนื่องจากเกาหลีมีหน่วยงาน ที่เรียกว่า “KOCCA หรือ Korean Creative Content Agency” เป็นหน่วยงานที่ถือว่าเป็นหัวหอก หรือแกนนำ ในการสร้างคอนเทนต์ มีการดึงภาคเอกชนมาร่วมมือกับภาครัฐเพื่อส่งเสริม หรือผลักดัน Soft Power ของเกาหลี ซึ่ง KOCCA ได้เข้ามาจัดตั้งสำนักงานในประเทศไทยเรียบร้อยแล้ว เมื่อปีที่ผ่านมา ในการผลิตคอนเทนต์ของสำนักงาน KOCCA ในแต่ละประเทศจะมีสิ่งที่จะทำแตกต่างกันไป ก่อนจะผลิตคอนเทนต์ในแต่ละชิ้นขึ้นมาจะมีการสำรวจความต้องการของผู้บริโภคอย่างละเอียด ตัวอย่างเช่น การแบ่งกลุ่มผู้บริโภคคนไทยออกเป็นคนไทยในเมืองใหญ่ และคนไทยในต่างจังหวัด การแบ่งกลุ่มตามช่วงอายุ เป็นต้น นอกจากนี้อีกหนึ่งแพลตฟอร์มที่ค่อนข้างมาแรงก็คือ แพลตฟอร์มเว็บตูน (Webtoon) ซึ่งตอนนี้กำลังเป็นที่นิยมในเกาหลี สามารถเข้าไปปรับชมเวลาใดก็ได้ ถือได้ว่าเกาหลีได้ให้ความสำคัญกับคอนเทนต์เหล่านี้เป็นอย่างมาก สิ่งที่ผมคิดว่า น่าสนใจมาก ๆ คือ แนวโน้มในการผลิตคอนเทนต์ของเกาหลี ในยุคแรกเราจะเรียกว่า Globalization หมายถึง เกาหลีผลิตเอง ส่งออกศิลปิน ดาราเกาหลีสู่ตลาดต่างประเทศ แต่ปัจจุบันน่าจะพัฒนา เป็น “Glocalization” แล้ว มาจากคำว่า “Global + Local” หมายความว่า การนำเอา สิ่งที่เป็น local หรือการนำ raw material ของแต่ละประเทศเข้ามาสู่กระบวนการผลิต

“ สิ่งที่ผมคิดว่าน่าสนใจมาก ๆ คือ แนวโน้มในการผลิตคอนเทนต์ของเกาหลี ในยุคแรกเราจะเรียกว่า Globalization หมายถึงเกาหลีผลิตเอง ส่งออกศิลปิน ดาราเกาหลีสู่ตลาดต่างประเทศ แต่ปัจจุบันน่าจะพัฒนาเป็น “Glocalization” แล้ว มาจากคำว่า “Global + Local” หมายความว่า การนำเอาสิ่งที่เป็น local หรือการนำ raw material ของแต่ละประเทศเข้ามาสู่กระบวนการผลิตแบบเกาหลี ”

แบบเกาหลี ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ ลิซ่า BlackPink แสดงให้เห็นว่า ความเป็น local แบบเกาหลีเมื่อเวลาผ่านไปสักระยะอาจจะเริ่มติด ๆ ชัด ๆ ด้วยความที่เกาหลีมีเชื้อชาติชนชาติเดียว จึงค่อนข้างเป็นเรื่องยากที่จะได้รับการยอมรับในวงกว้างทั้งจากตะวันตก หรือจากประเทศอื่น ๆ ดังนั้นการที่เกาหลีเริ่มค้นหาชาวต่างชาติที่มีความสามารถเพื่อนำมาพัฒนาต่อยอดภายใต้การบริหารจัดการแบบเกาหลี แล้วเดบิวต์เข้าสู่การบันเทิงเกาหลี และต่อยอดสู่ตลาดโลก (Global Market) จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเกาหลีเปิดกว้าง ใจกว้าง ผมเคยคุยกับคุณไต้จง บรรจง ปิสัญชนะกุล ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง “ร่างทรง” โดยภาพยนตร์เรื่องนี้มีคุณนา ฮง-จิน ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวเกาหลีมากำกับภาพยนตร์ร่วมกันกับคุณบรรจง เมื่อคนไทยดูภาพยนตร์เรื่องนี้อาจจะไม่ได้อะไรมากมาย กลับกันกับที่เกาหลี คนเกาหลีชอบภาพยนตร์เรื่องนี้มาก ผมจึงมองว่าหากเกาหลีจะใช้นโยบาย Glocalization จริง ผมคิดว่าเราสามารถใช่เกาหลีในฐานะที่ปรึกษาด้านการตลาดซึ่งเกาหลีได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่านโยบายดังกล่าวประสบความสำเร็จอย่างมาก ผมจึงคิดว่าเราสามารถใช่ประโยชน์จากเกาหลีในการที่จะช่วยพัฒนา Soft Power ของเราให้ไปถึงฝั่งได้เช่นกัน จุดนี้น่าจะเป็นสิ่งที่เราควรทำ

ที่มา: <https://www.thaiquote.org/content/225624>

ที่มา: <https://www.happytokorea.com>

ที่มา: <https://www.mfaigo.th>

ดร.ไพฑูริย์ ปิตะเสน ปฏิบัติหน้าที่ล่ามให้กับพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ในการให้การต้อนรับนายมุน แจ-อิน ประธานาธิบดีสาธารณรัฐเกาหลีใต้ ในโอกาสเดินทางเยือน ประเทศไทยอย่างเป็นทางการในฐานะแขกของรัฐบาล ณ ตึกไทยคู่ฟ้า ทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๒

ผมเคยเป็นล่ามให้กับท่านนายกรัฐมนตรี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา ในการให้การต้อนรับประธานาธิบดีมุน แจ-อิน ในโอกาสเดินทางเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการ ซึ่งพลเอก ประยุทธ์ก็ดูเหมือนจะสนใจนโยบาย Soft Power ของเกาหลีมาก ซึ่งท่านได้ตกลงที่จะผลักดันให้มีคณะกรรมการด้านซอฟต์แวร์ของประเทศไทย ผมเข้าใจว่ามีการแต่งตั้งไปแล้ว แต่ผมไม่แน่ใจว่ามีการดำเนินการไปถึงขั้นไหนแล้ว ซึ่งผมแอบเสียใจอยู่เล็กน้อยตรงที่คณะกรรมการชุดนี้ของไทย มีแต่ตัวแทนภาครัฐ ไม่มีตัวแทนจากภาคส่วนอื่นเลย แตกต่างจากเกาหลี ซึ่งเกาหลีเองก็มีการจัดตั้งคณะกรรมการแบบนี้เช่นกันแต่ใช้ชื่อว่า “คณะกรรมการภาพลักษณ์ของประเทศ” ซึ่งองค์ประกอบของคณะกรรมการชุดดังกล่าวประกอบด้วย ๓ ภาคส่วน ได้แก่ ตัวแทนภาครัฐ ทำหน้าที่ขับเคลื่อนนโยบายและอำนวยความสะดวก โดยมีตัวแทนจากภาคธุรกิจเป็นตัวหลักในการดำเนินการ ซึ่งใน

ส่วนของภาคธุรกิจนี้ควรต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าควรมีกี่คน และต้องให้กลุ่ม SMEs เข้ามามีส่วนร่วมด้วย และสุดท้าย คือ ภาคประชาชน ซึ่งอาจเป็นนักวิชาการ หรืออาจารย์ที่เป็น Stakeholder ผมเห็นว่าการจัดตั้งทีมงานแบบนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก ดังนั้น ผมกำลังชี้ให้เห็นว่าเกาหลีมีระบบการจัดการที่ดี โดยสรุปแล้วกระแสเกาหลีในยุคแรก คือ ผลิตขึ้นเพื่อส่งออกไปยังประเทศที่มีวัฒนธรรมร่วมกัน อาทิ จีน และญี่ปุ่น ฯลฯ จากนั้นเข้าสู่ยุคที่สอง หรือยุคที่ K-pop ได้รับความนิยม กระแสเกาหลีได้แพร่หลายในหลาย ๆ ประเทศในเอเชีย จากนั้นในยุคที่สาม กระแสเกาหลีเกิดการปฏิรูปแพลตฟอร์มอย่างเต็มรูปแบบ มีระบบการจัดการที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม **ผมยังคงเชื่อว่ากระแสเกาหลีจะยังคงอยู่ต่อไป แต่อาจจะเริ่มให้ความสำคัญกับประเด็นการต่อต้านกระแสเกาหลีมากขึ้น** ซึ่งประเด็นการต่อต้านกระแสเกาหลีส่วนใหญ่จะเกิดในประเทศที่มีความอนุรักษ์นิยมสูง ดังนั้น เกาหลีอาจจะต้องปรับเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ให้เข้ากับความต้องการของกลุ่มประเทศเหล่านี้ นอกจากนี้ กระแสเกาหลีสามารถเข้าไปมีอิทธิพลต่อเรื่องอื่น ๆ ได้เป็นวงกว้าง เกาหลีนำกระแสเกาหลีเข้าไปสู่การเมืองและการทูต เราได้เห็นจungkook บีทีเอส ได้ขึ้นไปกล่าวบนเวทีสหประชาชาติ การใช้นักร้องเกาหลีร้องเปิดการแข่งขันฟุตบอลโลก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สื่อให้เห็นว่า เกาหลีกำลังบอกเราว่าเกาหลีได้ก้าวข้ามผ่านความเป็นเอเชีย และกำลังก้าวไปสู่ความเป็นผู้นำในเวทีโลกแล้ว

จากกระแสเกาหลีที่มีการเปลี่ยนแปลงไป จึงอยากจะขอเชื่อมโยงมายังประเด็นเกี่ยวกับการศึกษาบ้าง อาจารย์คิดว่านักเรียน นักศึกษาที่กำลังเรียนภาษาเกาหลีควรต้องปรับตัวอย่างไรต่อการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

ในช่วงยุคแรกของกระแสเกาหลี ก่อนปี ๒๕๔๓ จำนวนคนที่เรียนภาษาเกาหลีมีน้อยมาก แม้กระทั่งเข้าสู่ยุคที่สองช่วงที่คนให้ความนิยมทั้ง K-drama หรือ K-pop ก็ยังมีคนรู้ภาษาเกาหลียังไม่มากเท่าไร ความน่าสนใจ คือ ช่วงที่เกิดกระแส K-culture วัฒนธรรมของเกาหลีเริ่มเข้ามา มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตประจำวันมากขึ้น เกิดกระแส K-beauty เครื่องสำอาง เพลง ศิลปะ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นมิติทางด้านวัฒนธรรมที่ต้องใช้ภาษาเข้ามาเชื่อมโยง สถาบันระดับอุดมศึกษาแห่งแรกที่เปิดสอนภาษาเกาหลี คือ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เปิดสอนวิชาภาษาเกาหลีขึ้นเมื่อปี ๒๕๒๙ จากนั้นเป็นต้นมา โดยเฉพาะช่วงหลังจากปี ๒๕๔๓ ก็เริ่มมีสถาบันที่เปิดสอนภาษาเกาหลีเพิ่มจำนวนมากขึ้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีคนสนใจที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมเกาหลีเชิงลึกมากขึ้น และอีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะต้องการใช้ภาษาในการบริโภคสินค้าวัฒนธรรม จากประสบการณ์ตรงที่เคยได้คุยกับเด็ก ๆ มากกว่าครึ่ง พบว่าเด็ก ๆ ที่ผมสอนในช่วงแรก ๆ เรียนภาษาเกาหลีเพื่อที่จะนำไปใช้ในการดูละคร อยากฟัง อยากดูละครรู้เรื่อง แต่พอเข้าสู่ช่วงกระแสเกาหลียุคหลัง แนวโน้มในการเรียนภาษาเกาหลีเริ่มเปลี่ยนไป นักศึกษาเข้ามาเรียนเพื่อนำไปใช้ในการศึกษาต่อที่เกาหลี ช่วงที่ผมไปเรียนที่เกาหลียังมีชาวต่างชาติไม่ค่อยมาก ถือว่ามีน้อยมาก

เกาหลีเริ่มเปิดประเทศในช่วงปี ๒๕๔๓ เริ่มจัดงานอีเว้นท์ต่าง ๆ อาทิ การแข่งขันฟุตบอลโลก การจัดงานเอ็กซ์โป การจัดเอเชียนเกมส์ ซึ่งดึงดูดให้ชาวต่างชาติเข้าเดินทางเข้าเกาหลีมากขึ้น จึงเริ่มเห็นโอกาสในการประกอบธุรกิจ ภาษาเกาหลีจึงเริ่มได้รับความนิยม มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ก็เริ่มมีการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการผลิตสื่อต่าง ๆ มากขึ้น เมื่อประเทศไทยมีการเปิดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีมากขึ้นจึงจำเป็นต้องมีที่รองรับเด็ก ๆ ที่เรียนภาษาเกาหลี ในบางครั้งเด็กที่เรียนไปแล้วเขาเองก็ไม่ว่าจะเรียนไปทำอะไร การเรียนภาษาเกาหลีในมหาวิทยาลัยยังมีทางเลือกมากกว่า เรียนไปแล้วเมื่อจบออกไปก็สามารถไปทำงานในบริษัทเกาหลี แต่ผมมีสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ มิติทางวัฒนธรรมกับการบริโภคสินค้าขยายตัวมากขึ้น ในขณะที่การลงทุนของบริษัทเกาหลีในภาคธุรกิจของไทยกลับไม่ได้เพิ่มมากขึ้นเท่าไร บริษัทเกาหลีที่เคยลงทุนในไทยเมื่อ ๑๐ กว่าปีที่แล้วมีประมาณ ๓๐๐ กว่าบริษัท ปัจจุบันก็ยังไม่ได้แตกต่างกันมากเท่าไร ในทางตรงกันข้ามบริษัท SMEs ที่เป็นบริษัทเล็ก ๆ กลับหายไปจากระบบด้วยซ้ำไป บริษัทเหล่านี้เมื่อ ๑๐ กว่าปีที่แล้วถูกดึงไปเวียดนาม ซึ่งเวียดนามเมื่อเปิดประเทศแล้วให้ข้อเสนอมากมายในขณะที่ประเทศไทยมีความไม่นิ่งในเชิงการเมืองค่อนข้างสูง และถึงแม้ว่า

บริษัทเล็ก ๆ จะหายไปแต่โชคดีที่บริษัทใหญ่ ๆ เช่น ฮุนได และซัมซุง ฯลฯ ยังคงอยู่ เด็ก ๆ ที่เรียนภาษาเกาหลีก็น่าจะแบ่งเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งก็คือเรียนเพื่อความสนใจของตัวเองในการที่จะบริโภคสินค้าของเกาหลี วัฒนธรรมเกาหลี อีกส่วนหนึ่งคือเรียนไปเพื่อประกอบอาชีพ แต่ว่าความโชคดีของไทย คือ ๓๐๐ กว่าบริษัทที่มาลงทุนในประเทศไทย ก็คือเกาหลีที่มาลงทุนต้องมอง ๒-๓ ลักษณะ โดยหากเรามองธุรกิจของไทยกับเกาหลีที่มาลงทุนในประเทศไทยว่าทำไม่ถึง ๓ ภาค ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ ซึ่งถ้าเราแบ่งแบบนี้จะเห็นว่าในภาคเกษตรกรรมไม่ค่อยมีอยู่แล้ว เกาหลีจะไม่ค่อยลงทุนในภาคเกษตรกรรมของไทยมากนัก แต่ว่าจะซื้อสินค้าภาคเกษตรกรรมของไทยไปมากกว่า แล้วก็ส่งสินค้าอุตสาหกรรมมาขายในเมืองไทย ส่วนในภาคอุตสาหกรรมที่เป็นโรงงาน เกาหลีได้เข้ามาลงทุนในไทยอยู่แล้ว แต่ในภาคการบริการพบว่ามีการขยายตัวมากขึ้น อาทิ อุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับ K-culture ตัวอย่างเช่น บริษัทเกมส์ ซึ่งตอนนี้เกมส์เกาหลีได้ครองตลาดประเทศไทยไปเรียบร้อยแล้ว คนไทยบริโภคทั้งเกมส์ออนไลน์ เว็บตูน หนังสือหรือละครเกาหลี สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อเข้ามาในไทยก็จะต้องมีการแปลซับไตเติ้ล พวกการตลาดออนไลน์ต่าง ๆ ตรงนี้ส่งผลให้ภาคบริการเติบโต ในขณะที่ภาคเกษตรกรรมและภาคอุตสาหกรรมในรอบ ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมาไม่ได้เติบโตมากนัก

ผมเคยสอบถามเด็กที่เรียนภาษาเกาหลี ผมเข้าใจว่ามีอยู่ประมาณ ๑๓ มหาวิทยาลัยที่เปิดวิชาเอกภาษาเกาหลีตามสถิติเมื่อปี ๒๕๖๒ อันนี้ไม่ค่อยแน่ใจตัวเลข หากเปิดสอนปีละ ๔๐ คนก็น่าจะผลิตบัณฑิตได้ปีละ ๕๐๐ คน ทุกคนก็มีงานทำกันทั้งหมด เพียงแต่ว่าจะไม่ได้มีงานทำในลักษณะเดียวกันกับภาคเกษตรกรรมหรือภาคอุตสาหกรรมโรงงาน เพราะเด็กรุ่นใหม่มักไม่ชอบการที่จะต้องถูกผูกมัดแบบเข้าบริษัทตอกบัตรทำงานเช้า-เย็น บางคนอาจอยากทำงานที่บ้านแล้วตอนนี้ก็เป็นยุคของอินเทอร์เน็ต ดังนั้น เด็ก ๆ ที่อยากจะเป็นนักแปล ชอบเป็นล่าม ชอบทำงานคอนเทนต์ ชอบเขียนงานที่มีอิสระ ที่ไม่ผูกมัดตัวเองแล้วก็ทำตามใจตัวเอง คนรุ่นใหม่จึงหันไปทำงานในภาคบริการมากกว่า ซึ่งการทำงานในภาคบริการยังมีเวลาเลือกในสิ่งที่ตนเองต้องการเรียนได้อย่างกรณีของผม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พวกภาควิชาแบบเดิมเริ่มไม่มีนักศึกษา เด็ก ๆ เริ่มหันไปเรียนภาควิชาหรือคณะที่สามารถหาเงินได้เลย หมายความว่า ถ้าเป็นสมัยผม เราจะเรียนคณะอะไร เราจะเรียนรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ บัญชี วิศวกรรมศาสตร์ แต่เด็กสมัยนี้ไม่ใช่อย่างนั้น แต่พวกเขาเลือกที่จะเรียนโลจิสติกส์ Business English เรียนอะไรที่หาเงินได้เลยโดยที่ไม่เป็นภาระต่อครอบครัวมาก แล้วพอหาเงินได้แล้วค่อยกลับมาเรียนแบบออนไลน์ เรียนใน ThaiMooC หรือเรียนอะไรที่ตัวเองอยากเรียนภายหลัง

“เนื่องจากเกาหลีมีเงื่อนไขสำหรับแรงงานที่จะไปทำงานที่เกาหลีภายใต้ระบบ EPS ว่าจะต้องผ่านการอบรมและผ่านการสอบภาษาเกาหลี ส่วนตัวแล้วผมมองว่าเราควรเปิดการอบรมภาษาเกาหลีให้แก่แรงงานไทยที่เข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายในเกาหลี (ฝิ่น้อย) ด้วย ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษา จริงอยู่ที่การเข้าเมืองผิดกฎหมายเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม แต่นั่นก็เป็นเรื่องของกฎหมาย แต่พวกเขาไม่ควรถูกปิดกั้นในการเข้าถึงการศึกษาภาษาเกาหลี หากเขาเจ็บป่วย แม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าไปทำงาน ภายใต้ระบบ EPS อย่างถูกกฎหมาย แต่พวกเขาก็มีสิทธิที่จะไปหาหมอด้วยเงินของเขาเอง ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่พวกเขาควรจะได้รับ”

สำหรับผู้ที่ยื่นสายภาษา โดยเฉพาะภาษาเกาหลีที่ผมสังเกตได้คือเรียนเพื่อที่จะไปทำงานที่เกาหลี ซึ่งเกาหลีได้นำเข้าแรงงานต่างชาติ ที่เราสอนอยู่ก็มีเปิดอบรมภาษาเกาหลีให้แก่แรงงานด้วย เนื่องจากเกาหลีมีเงื่อนไขสำหรับแรงงานที่จะไปทำงานที่เกาหลีภายใต้ระบบ EPS ว่าจะต้องผ่านการอบรมและผ่านการสอบภาษาเกาหลี ส่วนตัวแล้วผมมองว่าเราควรเปิดการอบรมภาษาเกาหลีให้แก่แรงงานไทยที่เข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายในเกาหลี (ฝิ่น้อย) ด้วย ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษา จริงอยู่ที่การเข้าเมืองผิดกฎหมายเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม แต่นั่นก็เป็นเรื่องของกฎหมาย แต่พวกเขาก็ไม่ควรถูกปิดกั้นในการเข้าถึงการศึกษาภาษาเกาหลี หากเขาเจ็บป่วย แม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าไปทำงานภายใต้ระบบ EPS อย่างถูกกฎหมาย แต่พวกเขาก็มีสิทธิที่จะไปหาหมอด้วยเงินของเขาเอง ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่พวกเขาควรจะได้รับ เหล่านี้คือสิ่งที่ผมพิจารณาว่าการเรียนการสอนภาษาเกาหลีสำหรับคนไทยไม่ควรจะจำกัดให้อยู่แต่ในประเทศไทยเท่านั้น และไม่ควรถูกจำกัดอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาเท่านั้น เราอาจจะต้องมาช่วยกันในการที่จะให้การศึกษาภาษาเกาหลีกับคนไทยทุกคนที่จำเป็นต้องใช้ภาษาเกาหลี

“ เกาหลีเป็นประเทศที่เป็นนิติรัฐสูงมาก ดังนั้น คนเกาหลี จะไม่กระทำการละเมิดกฎหมายหรือสิทธิคนอื่นเด็ดขาด ทั้งใน ระดับของสังคมและในชีวิตประจำวันของตัวเองก็ตาม หากกระทำ ผิดก็จะต้องได้รับโทษ ตรงนี้เกาหลีพยายามจะบอกว่า ถ้าเกาหลี ไม่มีความเป็นนิติรัฐ ประเทศหรือสังคมจะเดินต่อไปไม่ได้ ”

การเมืองเกาหลีถือว่าค่อนข้างมีเสถียรภาพ ปัจจัยนี้ส่งผลให้เกาหลีพัฒนาได้อย่างก้าวกระโดด ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ลักษณะเช่นนี้อาจจะมีมุมมองหรือมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง เมื่อเปรียบเทียบกับระบบการเมืองการปกครองของไทย

ผมเห็นว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ การเมืองเกาหลีค่อนข้างมีเสถียรภาพ ในเชิง ประวัติศาสตร์ตั้งแต่หลายพันปีมาแล้ว เกาหลีถูกปกครองภายใต้อำนาจของจีน และเป็นประเทศ ที่อยู่ระหว่างมหาอำนาจอย่างจีนและญี่ปุ่น ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ เกาหลียังอยู่ในความ ขัดแย้งของการตกเป็นเมืองขึ้นญี่ปุ่น การทะเลาะกันเองจนนำไปสู่การแบ่งแยกเป็นเกาหลีเหนือและ เกาหลีใต้ แม้กระทั่งปัจจุบัน สิ่งหนึ่งที่ผมเข้าใจได้คือเกาหลีค่อนข้างมีเสถียรภาพภายใน ผมขอสรุป เป็น ๓ ข้อ ดังนี้ คือ ข้อแรกคือภาวะในเชิงบริบทในประวัติศาสตร์เกาหลีมีความผันผวน ทางด้านปัจจัยภายนอก มหาอำนาจภายนอกมีมาก เมื่อใดที่มีศึกนอกบ้านมาก ๆ สิ่งที่เกาหลีต้องทำคือ การสร้างเสถียรภาพภายในเพื่อที่จะรับมือให้ปลอดภัยจากภัยคุกคามภายนอก เกาหลีที่ปัจจุบันยังอยู่ใน ช่วงพักสงคราม โดยในปี ๒๕๖๕ เกาหลีเหนือทดลองยิงขีปนาวุธแล้ว ๑๙ ครั้ง สิ่งที่เกาหลีทำคือ การสร้างเสถียรภาพภายใน กอปรกับการได้ความเป็นประชาธิปไตยกลับคืนมา ซึ่งหลังจากก่อตั้ง ประเทศแล้วก็ยังคงอยู่ภายใต้ร่มเงาทหารที่มีท่าทีกดดันมาโดยตลอด แม้ว่ารัฐบาลทหารจะใช้นโยบายที่ให้รัฐขึ้นำการพัฒนาประเทศ แต่พอเข้าสู่ยุค ๘๐ ที่ประชาธิปไตยแบ่งบาน มีการประท้วง บ่อยครั้งในเกาหลี จนกระทั่งอำนาจในการบริหารประเทศกลับคืนสู่ประชาชน นี่คือบริบทของเกาหลี ที่ผมอยากจะอธิบายให้เข้าใจก่อน ทีนี้เมื่อเผชิญกับภัยคุกคามจากภายนอก ภายในก็เริ่มปลดล็อก ทหารได้ ประชาชนเกิดความตระหนักแล้วว่าตัวเองเป็นเจ้าของประเทศ แต่ละคนมีสิทธิมีเสียง ในเรื่องต่าง ๆ เมื่อจะใช้สิทธิก็ต้องกระทำผ่านกฎหมาย ซึ่งเกาหลีเป็นประเทศที่เป็นนิติรัฐสูงมาก ดังนั้น คนเกาหลีจะไม่กระทำการละเมิดกฎหมายหรือสิทธิคนอื่นเด็ดขาด ทั้งในระดับของสังคม และในชีวิตประจำวันของตัวเองก็ตาม หากกระทำผิดก็จะต้องได้รับโทษ ตรงนี้เกาหลีพยายาม จะบอกว่า ถ้าเกาหลีไม่มีความเป็นนิติรัฐ ประเทศหรือสังคมจะเดินต่อไปไม่ได้ ผู้นำประเทศหลาย ๆ ท่านเมื่อพ้นวาระแล้วก็มักจะถูกดำเนินคดี นี่ก็แสดงให้เห็นว่าแม้เวลาอยู่ในอำนาจสังคมอาจจะทำ อะไรไม่ได้เนื่องจากถูกควบคุมโดยกลไกของรัฐ แต่เมื่อหมดอำนาจแล้วความถูกต้องก็คือความถูกต้อง

ผมมีเพื่อนที่เป็นอาจารย์ชาวเกาหลี หรือลูกศิษย์ชาวเกาหลี เขาบอกว่าเกาหลีไม่มีคำว่าคุ้มหรือไม่คุ้ม ถ้าผิดกฎหมายหรือไม่ถูกต้อง เกาหลีจะต่อสู้งานวาระสุดท้าย ซึ่งอุดมคติเหล่านี้ได้ถูกถ่ายทอดผ่านสื่อ เพลงต่าง ๆ อุดมคติ หรือ Ideology ทางสังคมถูกปลูกฝังแบบเกาหลีว่าต้องเป็นลักษณะแบบนี้ เกาหลีได้เปิดเสรีให้แก่ประชาชนที่มีความคิดสร้างสรรค์จะทำอะไรก็ได้ทราบเท่าที่อยู่ในกรอบของกฎหมาย ซึ่งผมเห็นว่าประเทศไทยควรจะนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับบริบทของประเทศไทย แต่ประเทศไทยมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายที่ต้องกังวลหลายฝ่าย ผมเห็นว่าต้องพิจารณาเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนหนึ่งต้องนำมาประยุกต์ใช้โดยไม่ให้กระทบต่อโครงสร้างในระบบเดิม แต่เราก็ต้องนำบทเรียนของเกาหลีบางอย่างมาใช้ด้วย เช่น ความจริงจังในเรื่องของการทำงาน ความคิดสร้างสรรค์ การใช้เยาวชนเพื่อส่งเสริมในเวทีต่าง ๆ คือการส่งเสริมคนที่มีความสามารถให้มีโอกาส ให้มีบทบาทบ้าง คนรุ่นใหม่ที่มีความคิดสร้างสรรค์แต่ไม่ได้มีบทบาท ผมเชื่อว่าน่าจะดึงทรัพยากรเหล่านี้ ผมคิดว่าประเทศไทยมีทรัพยากรเหล่านี้มากทีเดียว เกาหลีมีระบบที่เปิดให้กับบุคคลเหล่านี้ทำงานได้เต็มที่ ฉะนั้นถ้าเราเปิดระบบให้เขามีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมบ้าง นักวิชาการก็ใช้ประโยชน์จากเขาบ้าง ผมก็ยินดีที่จะช่วยในหลาย ๆ มุม ถ้าเราเกิดประโยชน์ เพราะอย่างไรก็ตาม เราก็มีหน้าที่ที่ต้องทำตรงนี้อยู่แล้ว

ในฐานะที่อาจารย์เป็นประธานศูนย์เกาหลีศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออก เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเกาหลีศึกษา อยากจะให้อาจารย์แสดงมุมมอง ความคาดหวังเกี่ยวกับการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลี ในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทย-เกาหลี โดยเฉพาะในบริบทการศึกษาที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองประเทศให้ก้าวหน้าขึ้นไป

เนื่องในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างไทย-เกาหลี ซึ่งที่จริงทั้งประเทศเกาหลีและคนเกาหลีเขารู้สึกขอบคุณชาวไทยและประเทศไทยมาโดยตลอด เกาหลีเป็นประเทศที่สำคัญในบุญคุณของคน และประเทศไทยได้เคยให้ความช่วยเหลือแก่เกาหลี เราได้ส่งทหารไปช่วยรบในสงครามเกาหลีทำให้เกาหลีเป็นประเทศได้จนถึงทุกวันนี้ เขาก็ขอบคุณเรามาโดยตลอด ในมิติของความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสองประเทศอยู่ในระดับที่ดีมาก ในมิติด้านการศึกษาเองเกาหลีก็มีความใส่ใจเรื่องการศึกษามาก และนอกจากจะมีการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมเกาหลีในประเทศไทยแล้วเมื่อปี ๒๕๕๗ หรือเมื่อประมาณ ๘ ปีที่แล้ว ยังมีการก่อตั้งศูนย์การศึกษาเกาหลีประจำประเทศไทย (Korean Education Center) อีกด้วย ผมได้ยินมาว่าศูนย์การศึกษาเกาหลีผลิตตำราเรียนภาษาเกาหลีให้กับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

“อดีตประธานาธิบดีพัก จ็อง-ฮี ได้กล่าวไว้ว่า “Education is second economy.” หมายความว่า การศึกษาคือเศรษฐกิจที่สอง”

หรือ สพฐ. กระทรวงศึกษาธิการ แจกหนังสือฟรี มีการจัดส่งครู สพฐ. ที่สอนตามโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาเกือบ ๆ ๒๐๐ แห่ง ทำให้มีนักเรียนระดับมัธยมศึกษาว่า ๒๐,๐๐๐ - ๓๐,๐๐ คน ในปัจจุบัน แล้วยังมีการจัดส่งครูไปอบรมที่เกาหลี ให้ทุนการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท-เอก ฉะนั้นในการเชิงการศึกษาผมคิดว่ารัฐบาลเกาหลีให้ความสำคัญกับการศึกษามาก

อดีตประธานาธิบดีพัก จ็อง-ฮี ได้กล่าวไว้ว่า “Education is second economy.” หมายความว่า การศึกษาคือเศรษฐกิจที่สอง คือ การหาเงินเป็นเศรษฐกิจที่หนึ่ง หาเงินได้แล้วเอาเงินมาซื้อข้าวกิน ถ้าเงินเหลือจากการซื้อข้าว ให้เอาไปซื้อหนังสือ เขาให้ซื้อหนังสืออ่านเพื่อหาความรู้ เพื่อนำไปลงทุนต่อในอนาคต เกาหลีจึงให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก จึงลงทุนกับงบการศึกษามาก แน่แน่นอนว่าการศึกษาในประเทศไทยเราอาจจะมองว่าเป็นช่องทางที่หากคนไทยเรียนมากขึ้น คนไทยก็จะไปทำงานหรือบริโภคผลิตภัณฑ์เกาหลีมากขึ้นอีก จะมองแบบนี้ก็ได้ แต่ถ้าในมุมมองของผมในฐานะที่เป็นนักการศึกษา ผมมองว่าการที่รัฐบาลเกาหลีส่งเสริมให้เราเรียนภาษาเกาหลีเป็นเรื่องที่ดี เพราะว่าการเรียนไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาอะไรถือเป็นสิ่งที่ดีทั้งนั้น แต่ในทางกลับกัน ถ้าจะมองตลอดช่วงระยะเวลา ๖๕ ปีที่ผ่านมา ผมขอแบ่งเป็น ๒ ประเด็น **ประเด็นแรก คือ ในความสัมพันธ์ระดับทวิภาคีของไทยและเกาหลี** จะเห็นได้ว่ากระแสเกาหลี ผลิตภัณฑ์เกาหลี สินค้าเกาหลีต่าง ๆ เข้ามาในไทยมากแล้ว อยากให้เกาหลีช่วยส่งเสริมให้กระแสไทย วัฒนธรรมหรือผลิตภัณฑ์ไทยได้เข้าไปในเกาหลีบ้าง ปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยในเกาหลีสองแห่งที่เปิดการเรียนการสอนภาษาไทย ได้แก่ Hankuk University of Foreign Studies วิทยาเขตโซล และ Busan University of Foreign Studies ซึ่งมหาวิทยาลัยแรกพบว่าปัจจุบันนักศึกษาเริ่มเรียนวิชาเอกภาษาไทยน้อยลงเรื่อย ๆ ส่วนมหาวิทยาลัยแห่งที่สองนั้นจะยุบเอกภาษาไทยลง ผมเคยได้พบกับคณบดีภาควิชาภาษาไทย ปัจจุบันท่านเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัย Busan University of Foreign Studies ท่านบอกว่าตอนนี้ภาควิชาภาษาไทยน่าจะถึงขั้นปิดตัวลงแล้ว เพราะที่ไม่มีคนเกาหลีสนใจเรียน

ที่จริงผมอยากจะบอกว่า ถ้าเราผลักดัน Soft Power ของไทยหรือสินค้าของเรา เข้าไปในเกาหลีได้หลายช่องทาง ไม่ว่าจะเป็นทางผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ และเพลง ฯลฯ แต่เราจำเป็นต้องมีเครื่องมือที่ช่วยสนับสนุน นั่นคือ “ภาษา” ดังนั้น ถ้าเราจะส่งเสริม Soft Power แบบระยะยาว ภาษาไทยก็ต้องถูกผลักดันเข้าไปด้วย ผมยินดีมากที่ Oxford บรรจุ คำว่า “ผัดไท” กลายเป็นชื่อเฉพาะในภาษาอังกฤษ ซึ่งของเกาหลีเขามีมากแล้วอย่างกิมจิ เรารู้จัก กันมากแล้ว ในทางกลับกันผมก็อยากได้ยินคำในเชิงภาษาที่เวลาเราไปเกาหลีแล้วไม่ต้องแปล เหมือนกับที่เราไม่ต้องแปลคำว่า บิงซู ต็อกบกกี คิมบับ รามยอน หรือโอปป้า ทุกคนทราบความหมายแล้ววาคืออะไร ถ้าแปลอีกอาจจะไม่สื่อความได้ ตอนนี้ผมเองก็กำลังทำวิจัยเรื่อง “อิทธิพล ของเกาหลีในเชิงภาษา” อยู่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นเป็นนัยว่าเรากำลังซึมซับวัฒนธรรมเกาหลี มากเพียงใด แต่ในทางตรงกันข้ามเกาหลีกลับไม่รู้จักอะไรของไทยเลย ดังนั้น ผมคิดว่า การที่เราจะ มองเชิงการค้าในระยะยาว ควรจะต้องมีมิติด้านสังคมนวัตกรรมเข้าไปด้วย โดยเริ่มจากภาษาไทย นวัตกรรมไทย หมายความว่าไม่ใช่ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยไปโรดโชว์แล้วจบ แต่ทำให้ทำแบบเกาหลีเป็นแบบระยะยาวแล้วก็มีการประสานงานกับหน่วยงานภาคอุดมศึกษา ของเกาหลี ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างกัน ในเมื่อเป็นความสัมพันธ์แบบทวิภาคีจึงควรให้มีหน่วยงาน ของไทยไปประจำการที่เกาหลีด้วย อยากให้ตั้งเป็นศูนย์ราชการไทยในเกาหลี ให้อาคารนี้มีแต่ หน่วยงานของไทย เริ่มตั้งแต่ท่านทูตไทย ซึ่งเกาหลีแรก ๆ ก็ทำเช่นนี้ แรก ๆ เกาหลีมีสถานทูต แล้วจึงค่อยตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี จากนั้นก็มีศูนย์วัฒนธรรมเกาหลี และศูนย์การศึกษา เกาหลี จากนั้นค่อยให้ภาคเอกชนเข้ามาอยู่ในซอยใกล้ ๆ ดังนั้น การที่เราจะมีไทยทาวน์ที่เกาหลี ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

ประเด็นที่สอง คือ ความสัมพันธ์แบบพหุภาคี กล่าวคือ เกาหลีกับไทยมีความสัมพันธ์ กันก็จริง แต่ผมอยากให้เราขยายความสำคัญด้วยการให้ไทยเป็นศูนย์กลาง หรือ Hub ในการ ที่จะให้เกาหลีขยายความสัมพันธ์กับประเทศอื่นในอาเซียน ตัวอย่างเช่น หากเกาหลีต้องการให้เกิด ความร่วมมือระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรของไทยกับเกาหลี เรามีบันทึกความเข้าใจ ร่วมกัน (MOU) เรามีการแลกเปลี่ยนเพื่อการพัฒนาทางด้านหน้าทำงานต่าง ๆ อยากให้สำนักภาษา ต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรของไทยเป็นศูนย์กลางในการประสานงานกับ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรของลาว เมียนมา มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ไทยเราก็สามารถ เป็นศูนย์กลางในการจัดงานเหล่านี้ได้ หรือแม้กระทั่งความช่วยเหลือที่เกิดขึ้นต่าง ๆ ถ้าคุณไม่มีข้อมูล คุณจะเข้าไปลำบาก อย่างเช่นเมียนมาคุณเข้าไปลำบาก สามารถให้เราไปช่วยคุณให้ก็ได้ เรายินดี ที่จะเป็นผู้ประสานงานในการที่จะไปคุยหรือเจรจาหรือไปร่วมลงทุนให้ได้ กรณีเช่นนี้ผมคิดว่า

ความสัมพันธ์น่าจะมีทั้งระดับไทย-เกาหลี และไทย-อาเซียน โดยมีไทยเป็นศูนย์กลางที่จะพูดคุยกับเกาหลี ดังนั้น ในมิติต่าง ๆ เรื่องวัฒนธรรม เรื่องสังคมต่าง ๆ ขอยกตัวอย่างเรื่องการศึกษา ภาษาเกาหลี ผมเชื่อว่าในอาเซียนมีแบ่งบานอยู่ ๒ ประเทศ คือ ไทยและเวียดนาม โดยหากวัดจำนวนนักเรียนที่เรียนภาษาเกาหลี ไทยนำมาเป็นอันดับที่หนึ่งโดยเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ ไทยยังเป็นประเทศแรกของโลกที่บรรจุภาษาเกาหลีใช้เป็นวิชาในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย PAT 7.7 หรือที่เปลี่ยนเป็น A Level แล้วภาษาเกาฬียังเป็นภาษาที่ได้รับความนิยม และไทยก็เป็นประเทศที่มีการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับมัธยมศึกษาเป็นแห่งแรกของโลกเช่นเดียวกัน (ไม่นับรวมประเทศเกาหลีเอง) ที่จริงประเทศแรกที่เปิดสอนภาษาเกาหลี คือ ออสเตรเลีย แต่สอนให้กับลูกหลานคนเกาหลีเท่านั้น คือเป็นโรงเรียนมัธยมที่คนเกาหลีที่อยู่ในออสเตรเลียมาเรียนแล้วเปิดสอนภาษาเกาหลีให้กับพวกเขา ไม่เหมือนกับของไทยที่เปิดสอนภาษาเกาหลีให้กับคนไทยในโรงเรียนมัธยม ปัจจุบันมีโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลีขยายตัวเพิ่มมากราว ๒๐๐ แห่งแล้ว ซึ่งศูนย์การศึกษาเกาหลีได้ให้การสนับสนุนครูผู้สอนโดยการให้ทุนการศึกษาไปอบรมที่เกาหลีและกลับมาสอนภาษาเกาหลีให้กับนักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา และจัดส่งครูเกาหลีไปตามแต่ละโรงเรียนอีกราว ๕๐ คนต่อปี

ดังนั้น ผมขอสรุปว่าถ้าภาษาจีนเป็นภาษาสำหรับการเมืองและการทูต ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาสำหรับธุรกิจการค้า ผมก็อยากให้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาด้านวัฒนธรรมและแฟชั่น เราเรียนภาษาจีนเพื่อเป็นนักการทูต นักการเมือง เราเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อที่จะหาเงินเป็นนักธุรกิจการค้า แต่เราเรียนภาษาเกาหลีเพื่อที่จะให้การรองรับการบริโภคทางด้านวัฒนธรรม ฉะนั้นเยาวชนรุ่นใหม่ที่จริงแล้วเขาไม่ได้สนใจเรื่องวิชาชีพ เพราะเขามีวิธีการหาเงิน ดังนั้น การเรียนภาษาเกาหลีจึงเป็นความสนุกสนานของพวกเขา เรียนแล้วสนุก เรียนแล้วนำไปใช้ได้เลย ฟังได้เลย อยู่รอบตัวหันไปทางไหนก็มีแต่ภาษาเกาหลี ผมพยายามส่งเสริมมาโดยตลอด เจอคนเกาหลีก็พยายามให้เขาเสพของไทยบ้าง ให้เขาทานอาหารไทย ให้เขาท่องเที่ยวไทย เรียนภาษาไทยไม่ให้พูดภาษาเกาหลีเลย อย่างน้อยที่สุดเขาก็ได้พกภาษาไทยกลับบ้านไปหนึ่งคำ ฉะนั้นผมเชื่อว่าในเวลาที่เราเป็นคนไทย เราควรจะหาโอกาสในการส่งเสริมความเป็นไทยให้กับเกาหลี ทุก ๆ ครั้งที่มีโอกาสผมก็จะพยายามให้คนเกาหลีเขารู้สึกว่าเกาหลีเองก็ควรศึกษาจากไทยบ้างเช่นกัน

หน้าว่าง

ดร.คิม แทกู

อาจารย์ชาวเกาหลีผู้มีความสำคัญในการจัดการศึกษาภาษาเกาหลีในไทย
ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเกาหลี
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

“ระบบการเรียนการสอนภาษาเกาหลีของประเทศไทยนับว่าได้จัดทำไว้เป็นระบบอย่างดีและได้รับความสนใจจากผู้เรียนสูง ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการต่างประเทศ และกระทรวงวัฒนธรรมของเกาหลี จึงให้การสนับสนุนสถาบันการศึกษาภาษาเกาหลีในประเทศไทย”

เหตุผลที่อาจารย์ตัดสินใจเลือกเรียนภาษาไทย

ผมเกิดที่เกาหลีแล้วเข้าเรียนระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่เกาหลี เมื่อเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยเมื่อปี ๒๕๒๗ ผมอยากเรียนภาษาต่างประเทศจึงตัดสินใจเลือกเรียนภาษาไทย เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ทางการเมืองในเอเชียขณะนั้น จีนยังไม่เปิดประเทศ และเวียดนามปกครองในระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ โดยในเวลานั้นยังไม่มี การแลกเปลี่ยนทางสังคม วัฒนธรรม และระหว่างบุคคลมากเท่าที่ควรเมื่อเทียบกับในปัจจุบัน ดังนั้น จึงไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะทราบสถานการณ์ในประเทศแถบเอเชียอย่างละเอียด

สมัยผมยังเป็นเด็กได้เข้ารับการศึกษาในโรงเรียนได้รับรู้ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่เข้าร่วมในสงครามเกาหลีเพื่อช่วยปกป้องรักษาเสรีภาพและประชาธิปไตย จึงนับมีส่วนในการสร้างประเทศเกาหลีให้พัฒนามาจนทุกวันนี้ ประเทศไทยมักปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงซึ่งผมได้เรียนรู้ว่าไทยยังรักษาความสัมพันธ์ทางการเมืองและการทหารอย่างใกล้ชิดกับเกาหลี ตลอดช่วงสงครามเกาหลี นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. ๑๙๘๔ (พ.ศ. ๒๕๒๗) รัฐบาลเกาหลีได้อนุญาตให้ชาวเกาหลีเดินทางไปต่างประเทศได้อย่างเสรี โดยในตอนนั้นประเทศที่คนเกาหลีเริ่มไปเที่ยวมากที่สุดก็คือประเทศไทย บรรยากาศในสมัยนั้นทำให้ผมเกิดความสนใจประเทศไทยมากขึ้นจึงคิดว่าอยากเรียนภาษาไทย ต่อมาผมจึงเดินทางมาศึกษาต่อที่ประเทศไทย โดยเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เพื่อเรียนภาษาไทยและศึกษาปริญญาเอกในสาขาด้านการบริหารการศึกษา

ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทย

การจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทยเริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๒๙ ที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ในเวลานั้น นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจากเกาหลีมาที่นี่เพื่อศึกษาและแนะนำภาษาและวัฒนธรรมเกาหลีขั้นพื้นฐานให้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยไทย และเมื่อเวลาผ่านไปการศึกษารัฐบาลเกาหลี

นอกจากนี้ องค์กรสนับสนุนการศึกษาของรัฐบาลเกาหลียังได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัย และโรงเรียนมัธยมศึกษาของไทย รวมถึงกระทรวงศึกษาธิการในด้านต่าง ๆ เช่น การพัฒนาตำราเรียน การสนับสนุนครูและการแลกเปลี่ยนนักเรียน พร้อมทั้งกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาเกาหลีและวัฒนธรรมเกาหลี โดยสถานเอกอัครราชทูตเกาหลีประจำประเทศไทย มูลนิธิเกาหลี (Korea Foundation) องค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของสาธารณรัฐเกาหลี (Korea International Cooperation Agency: KOICA) ศูนย์การศึกษาเกาหลีประจำประเทศไทย (Korean Education Center in Thailand: KEC) สถาบันบัณฑิตศึกษา (Academy of Korean Studies: AKS) และมหาวิทยาลัยในเกาหลีกำลังร่วมมือกันพัฒนาการศึกษาภาษาเกาหลีและเกาหลีศึกษาในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประชุมเชิงปฏิบัติการเกาหลีศึกษาสำหรับนักการศึกษาชาวไทย ที่จัดขึ้นโดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งได้วางแผนและดำเนินการมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ จนถึงปัจจุบัน จึงนับว่ามีส่วนสำคัญในการเริ่มต้นส่งเสริมการศึกษาภาษาเกาหลีในโรงเรียนมัธยมศึกษาของประเทศไทย นอกจากนี้ ปัจจุบัน “การนำเสนอผลงานวิจัยเกาหลีศึกษาสำหรับนักการศึกษาไทย” ซึ่งจัดขึ้นเป็นปีที่ ๓ นับว่ามีส่วนช่วยในการพัฒนาเกาหลีศึกษาในประเทศไทยอย่างมาก

“ในอนาคตประเทศไทยอาจประสบปัญหาในการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยเช่นเดียวกับเกาหลีในอนาคต เนื่องจากอัตราการเกิดที่ลดต่ำ ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาก็จำเป็นต้องเตรียมมาตรการแก้ไขปัญหาล่วงหน้าสำหรับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในด้านการศึกษา”

การเรียนการสอนภาษาไทยในเกาหลีเป็นอย่างไร

การศึกษาภาษาไทยในประเทศเกาหลีเริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๐๙ ที่มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ (Hankuk University of Foreign Studies) เดิมที่มหาวิทยาลัยมีสถานะเป็นสถาบันที่เน้นการสอนภาษาต่างประเทศเป็นหลัก ปัจจุบันนอกจากมีการสอนภาษาต่างประเทศ ๒๙ ภาษาแล้ว ยังเปิดสอนสาขาวิชาอื่น ๆ ด้วย นอกจากนี้มหาวิทยาลัยปูซาน ที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศยังเปิดสอนภาษาไทยอีกด้วย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากจำนวนนักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยเริ่มมีจำนวนลดลงเนื่องจากอัตราการเกิดต่ำ ทำให้จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในมหาวิทยาลัยทุกแห่งในเกาหลีกำลังประสบปัญหาในการบริหารจัดการมหาวิทยาลัย ทำให้ปัจจุบันมหาวิทยาลัยในเกาหลีกำลังพยายามดึงดูดนักศึกษาในประเทศไทยที่เรียนภาษาเกาหลีที่มีผลการเรียนดีเยี่ยมและมีเป้าหมายชัดเจนสำหรับการศึกษาต่อในอนาคตให้ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยในเกาหลีด้วยมาตรการจูงใจในการลดค่าเล่าเรียนแก่นักศึกษาเหล่านี้และขยายโอกาสด้านการศึกษาให้กว้างขวาง เพราะมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้พวกเขาสามารถบรรลุความฝันเป็นผลสำเร็จ

ในอนาคตประเทศไทยอาจประสบปัญหาในการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยเช่นเดียวกับเกาหลีในอนาคต เนื่องจากอัตราการเกิดที่ลดต่ำ ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมมาตรการแก้ไขปัญหาล่วงหน้าสำหรับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในด้านการศึกษา หากมหาวิทยาลัยในไทยสร้างสภาพแวดล้อมให้นักศึกษาเกาหลีสามารถมาศึกษาในประเทศไทย ด้วยการลดอัตราค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่าปกติ จึงคิดว่าเยาวชนเหล่านี้จะมีส่วนอย่างมากในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีในอนาคต และเป็นการเพิ่มจำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยจากทั้งสองประเทศที่กำลังศึกษาในประเทศไทยและเกาหลี ไม่เพียงจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความช่วยเหลือจากหน่วยงานด้านการศึกษาร่วมด้วย

การปรับตัวในการใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยเป็นอย่างไร

ผมเดินทางมาที่จังหวัดปัตตานีเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๓๙ เพื่อศึกษาต่อในประเทศไทย เดิมทีผมเคยมาที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เมื่อปี ๒๕๓๒ เพื่อฝึกภาษาเป็นเวลาประมาณหนึ่งเดือน สมัยผมยังเป็นนักศึกษายู่ แม้ว่าผมจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมไทยที่มหาวิทยาลัยในเกาหลีมาบ้างแล้วก็ตาม แต่ยังคงต้องใช้เวลามากในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศและอาหารที่แตกต่างกับเกาหลีในช่วงที่ผมมาเรียนที่ประเทศไทย แต่พอเวลาผ่านไปก็เริ่มเคยชินกับสภาพอากาศเมืองไทย แผมยังชอบทาน “แกงส้ม” ซึ่งเป็นอาหารขึ้นชื่อของภาคใต้อีกด้วย

แน่นอนว่าส่วนที่ยากลำบากที่สุดคือ ด้านวิชาการ เนื่องจากเป็นหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา จึงต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทยในเนื้อหารายวิชาเป็นอย่างมาก ในเวลานั้นก่อนที่ระบบอินเทอร์เน็ตจะถูกใช้งานอย่างแพร่หลาย หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง และโทรทัศน์ นับเป็นตัวช่วยที่ดีในการเรียนรู้ ผมเรียนสาขาวิชาเอกการบริหารการศึกษาในระดับปริญญาเอก ด้วยเหตุนี้ จึงได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับระบบการศึกษาและนโยบายการศึกษาของรัฐบาล

“ ทรัพยากรการท่องเที่ยวของประเทศไทย วัฒนธรรม ธรรมชาติ และอาหารที่หลากหลายของไทยในแต่ละจังหวัดเป็นที่ ชื่นชอบของนักท่องเที่ยวทั่วโลกที่เดินทางมายังประเทศไทย การบริการที่เป็นมิตรของชาวไทยจึงเป็นที่ยอมรับและเป็นจุดเด่น ที่เป็นเอกลักษณ์ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีเพียงประเทศไทย เท่านั้น ”

ข้อดีอีกประการหนึ่งของประเทศไทยที่ผมรู้สึกได้ในขณะที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย คือ ประเทศไทยยังคงรักษาความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกันแบบเครือญาติในครอบครัว รวมถึง ชุมชนในชนบทซึ่งมีความเชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่น ในกรณีของเกาหลี เนื่องจากการเกิดขึ้น ของครอบครัวเดี่ยวภายหลังการพัฒนาอุตสาหกรรม ความผูกพันในครอบครัวและความสัมพันธ์ ในระดับชุมชนหมู่บ้านเกิดขึ้นกันแบบหลวม ๆ รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นกำลังทำงานกันอย่างหนัก เพื่อพยายามพัฒนาภูมิภาคและรักษาชุมชน ซึ่งแตกต่างกับในอดีต การรับรู้และการเอาใจใส่กันและ กันในหมู่ผู้คนลดลงไปอย่างมาก โดยส่วนตัวแล้วจึงหวังว่าความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นระหว่าง ครอบครัวและชุมชนหมู่บ้านที่ยึดถืออยู่ในประเทศไทยนั้นจะยังคงดำรงอยู่ต่อไปด้วยดีในอนาคต

ในฐานะที่อาจารย์เป็นชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมายาวนาน ได้เห็นพัฒนาการของไทยเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

ตอนแรกผมเข้าใจประเทศไทยโดยอ้อมผ่านหนังสือพิมพ์ วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแหล่งอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น ผมชอบอ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ข่าวสด และติดตามข่าวสารทางวิทยุและโทรทัศน์ ในบรรดาภาพยนตร์ไทย เรื่อง สุริโยไท และบางระจัน เป็นเรื่องที่น่าจดจำมาก ผมได้เรียนรู้ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและมีบทบาทในการรักษาสันติภาพ และเสถียรภาพบนคาบสมุทรมอินโดจีนมาอย่างช้านาน อีกทั้งยังได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีผลผลิตทางการเกษตรสูง อาทิ ข้าวและยางพารา ซึ่งแตกต่างจากเกาหลีที่มีสี่ฤดูและมีความยากลำบากในการทำเกษตร ประเทศไทยได้รับการยอมรับว่าเป็นประเทศที่มีอาหารอุดมสมบูรณ์ตลอดทั้งปี

นอกจากนี้ กรุงเทพฯ ของไทยยังเป็นที่รู้จักในฐานะประตูสู่เอเชียและประตูไปสู่ยุโรปมาช้านาน และกรุงเทพฯ มักจะปรากฏในภาพยนตร์หลายเรื่องที่ผมชื่นชอบสมัยตอนเป็นเด็ก เมื่อผมเดินทางมายังกรุงเทพฯ ครั้งแรกในปี ๒๕๓๒ ซึ่งอยู่ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะ ๕ ปี ในฉบับที่ ๖ ของไทยที่เริ่มใช้มาตั้งแต่ในปี ๒๕๐๔ ในขณะที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ระยะ ๕ ปี ของเกาหลีเริ่มขึ้นในปี ๒๕๐๕ ดังนั้น จึงเห็นว่าทั้งสองประเทศต่างผลักดันแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไปพร้อมกัน

ในปี ๒๕๔๐ ยุคสงครามเย็นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และแต่ละประเทศก็หลุดพ้นจากอุดมการณ์ทางการเมือง เริ่มมีการแลกเปลี่ยนทางการค้า เป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตกันอย่างแพร่หลายมากขึ้นจึงส่งผลกระทบต่อสังคมโลกอย่างมาก ผลกระทบดังกล่าวทำให้ประเทศไทยสามารถขยายโครงสร้างพื้นฐานด้านอุตสาหกรรมสารสนเทศ และเปลี่ยนสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ไม่เพียงนักเรียนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงประชาชนทั่วไปที่สามารถเข้าถึงข้อมูลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หรือติดต่อสื่อสารกับโลกภายนอกโดยปราศจากข้อจำกัดด้านเวลาและพื้นที่

ประเทศไทยได้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมหลายแห่ง ทำให้เพิ่มการลงทุนและภาคการผลิต ทั้งอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และรถยนต์ รวมถึงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวซึ่งมีการแข่งขันสูงได้รับการพัฒนาต่อไป มีส่วนอย่างมากต่อรายได้ประชาชาติ ทรัพยากรการท่องเที่ยวของประเทศไทย วัฒนธรรม ธรรมชาติ และอาหารที่หลากหลายของไทยในแต่ละจังหวัดเป็นที่ชื่นชอบของนักท่องเที่ยวทั่วโลกที่เดินทางมายังประเทศไทย การบริการที่เป็นมิตรของชาวไทยจึงเป็นที่ยอมรับและเป็นจุดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีเพียงประเทศไทยเท่านั้น

มีสิ่งใดที่เห็นว่าประเทศไทยประสบผลสำเร็จไปแล้วบ้าง

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นับตั้งแต่ก่อตั้งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (Association of Southeast Asian Nations/ASEAN) ในปี ๒๕๑๐ ประเทศไทยได้ยกสถานะภายในและภายนอกกลายเป็นประเทศชั้นนำในอาเซียนและมีส่วนอย่างมากในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลไทยได้ให้ความสนใจและลงทุนในอาเซียนเพื่อให้คนรุ่นต่อไปได้เข้าใจประเทศในอาเซียนมากขึ้น และตระหนักถึงความสำคัญของประชาคมอาเซียนในอนาคตและภายใต้ความร่วมมือในกรอบอาเซียนบวกสาม ทำให้การส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีกับไทยมีความแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น และการแลกเปลี่ยนด้านวัฒนธรรม การท่องเที่ยว และการศึกษามีบทบาทมากขึ้น

ประเทศไทยกำลังเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเข้มแข็งและมั่นคง โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่ภาคการผลิตของกลุ่มอุตสาหกรรมในแต่ละภูมิภาคท่ามกลางสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่กำลังเผชิญกับความยากลำบากเนื่องจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ และสงครามในยูเครน แต่เนื่องจากในอดีตเคยผ่านประสบการณ์ในการแก้ไขวิกฤตเศรษฐกิจต่าง ๆ อย่างชาญฉลาด จึงคาดว่าปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่จะได้รับการแก้ไขให้ผ่านไปได้อย่างดี หากย้อนดูตัวอย่างการเอาชนะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา ดูเหมือนว่าจะสามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจได้ในอนาคตเนื่องจากประสบการณ์ในอดีตนับเป็นหลักทรัพย์สินที่ดีในการแก้ปัญหาปัจจุบันอย่างชาญฉลาด ระบบการจัดการส่งสินค้าหรือโลจิสติกส์มีส่วนมากในกลุ่มประเทศอาเซียน และกำลังเตรียมพร้อมรองรับต่อการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ ๔ ในอนาคต และแสดงให้เห็นถึงความพยายามให้เกิดประโยชน์สูงสุดของประเทศผ่านการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม สิ่งนี้จำเป็นต่อการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศและบรรลุการพัฒนาที่มั่นคงในด้านเศรษฐกิจ

ในอนาคตประเทศไทยควรให้ความสนใจและพยายามในสิ่งใดบ้าง

ในทางการเมืองต้องเน้นเสถียรภาพทางการเมืองและการเติบโตทางเศรษฐกิจเพื่อที่จะยังคงมีบทบาทนำในอาเซียนต่อไป อีกทั้งเพื่อให้เกิดความปลอดภัยและความมั่นคงในภูมิภาคความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนระหว่างประชาชนกับประเทศเพื่อนบ้านในด้านการเมืองและด้านการทหารจะต้องดำเนินการอย่างเหนียวแน่น

สำหรับมุมมองด้านเศรษฐกิจ ต้องพยายามส่งเสริมอุตสาหกรรมการแปรรูปที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์เพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขันการส่งออกสินค้า และลดช่องว่างรายได้ระหว่างเขตเมืองกับชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยายามสร้างงานให้กับครัวเรือน

ที่มีรายได้น้อย การขยายโอกาสทางการศึกษาให้กับเด็กในครัวเรือนที่มีรายได้น้อยและพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น

ในด้านวัฒนธรรม จะต้องมีการพัฒนาเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้คนทั่วโลกสามารถเพลิดเพลินกับประเพณีและวัฒนธรรมของไทยได้อย่างง่ายดายตามกระแสสมัยใหม่ ด้วยเหตุนี้ จึงต้องมีการฝึกอบรมทรัพยากรมนุษย์และความร่วมมือ รวมถึงการลงทุนกับต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราต้องสนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่เข้ากับคนรุ่นใหม่ทั่วโลก

ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสวัสดิการสังคม เนื่องจากความใส่ใจและความต้องการด้านคุณภาพชีวิตของประชาชนเพิ่มขึ้น จึงต้องปรับปรุงและสร้างเครือข่ายความปลอดภัยทางสังคมและระบบสวัสดิการสังคม ตลอดจนขยายโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาระบบบำนาญบำนาญแห่งชาติของประชาชน นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องพัฒนานโยบายเพื่อสร้างความมั่นคงในชีวิตผู้สูงอายุ การขยายอายุเกษียณสำหรับคนงาน และกำหนดแผนเพื่อสนับสนุนกิจกรรมด้านแรงงานสำหรับผู้สูงอายุ

ด้านการศึกษา เห็นว่านโยบายส่งเสริมการศึกษาต่อต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนรุ่นใหม่เพื่อช่วยขยายขอบเขตทางความคิดและกิจกรรมทางสังคมในอนาคตของเยาวชน ซึ่งจำเป็นต้องเดินทางไปต่างประเทศเพื่อสั่งสมความรู้และประสบการณ์ ดังนั้น หลายประเทศจึงส่งนักเรียนของพวกเขาไปเรียนต่อต่างประเทศ จำนวนนักศึกษาต่างชาติที่ลงทะเบียนเรียนในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกาในปีการศึกษา ค.ศ. ๒๐๒๑ - ๒๐๒๒ คือ ๙๔๘,๕๑๙ คน โดยเรียงตามอันดับ ได้แก่ จีน จำนวน ๒๙๐,๘๖ คน (ร้อยละ ๓๐.๖) อินเดีย จำนวน ๑๙๙,๑๘๒ คน (ร้อยละ ๒๑) เกาหลี จำนวน ๔๐,๐๐๐ คน (ร้อยละ ๔.๓) แคนาดา จำนวน ๒๗,๐๐๐ คน เวียดนาม จำนวน ๒๐,๐๐๐ คน ไต้หวัน จำนวน ๒๐,๐๐๐ คน และไนจีเรีย จำนวน ๑๔,๐๐๐ คน

ข้อมูล ณ สิ้นปี ๒๕๖๕ มีนักศึกษาต่างชาติ จำนวน ๒๐๕,๑๖๗ คน กำลังศึกษาอยู่ในเกาหลี เมื่อพิจารณาจำนวนนักศึกษาต่างชาติตามสัดส่วนในแต่ละรายประเทศ พบว่าเวียดนามมีนักศึกษามากที่สุด จำนวน ๗๐,๒๑๒ คน รองลงมาคือจีน จำนวน ๖๓,๘๕๙ คน อุซเบกิสถาน จำนวน ๑๑,๙๓๔ คน มองโกเลีย จำนวน ๑๒,๖๐๓ คน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส ปากีสถาน และประเทศอื่น ๆ มีจำนวนอยู่ระหว่าง ๑,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ คน ในขณะที่อินโดนีเซียอยู่ในอันดับที่ ๘ มีนักศึกษา จำนวน ๒,๕๐๐ คน

ข้อมูลเมื่อปี ๒๕๖๓ พบว่า มีนักศึกษาชาวไทยที่ไปศึกษาในเกาหลีมีจำนวน ๕๖๕ คน และข้อมูลจาก British Council ในปี ๒๕๖๑ ประเทศที่มีนักเรียนไทยไปศึกษาต่อต่างประเทศ มีประมาณ ๑๖,๐๐๐ คน ได้แก่ สหราชอาณาจักร ร้อยละ ๔๓ สหรัฐอเมริกา ร้อยละ ๓๗

“จากการศึกษาของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (Thailand Development Research Institute) พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในภาคการศึกษาไทยคือ ๑) คุณภาพนักเรียนตกต่ำ ๒) อัตราการเข้าเรียนในภาคบังคับในสถาบันการศึกษามีความเหลื่อมล้ำสูง ๓) ภาคการศึกษามีประสิทธิภาพต่ำเมื่อเทียบกับการลงทุนงบประมาณด้านการศึกษาของรัฐบาล”

ออสเตรเลีย ร้อยละ ๖ และแคนาดา ร้อยละ ๔ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาว่าการส่งนักศึกษาต่างชาติในแต่ละประเทศไปศึกษาต่อต่างประเทศนั้นมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและรักษาความสามารถในการแข่งขันไว้ จึงเห็นว่าประเทศไทยควรพัฒนาและดำเนินนโยบายเพื่อส่งเสริมผลักดันให้นักศึกษาไปเรียนที่เกาหลีในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงโครงการแลกเปลี่ยนที่สนับสนุนให้เยาวชนไทยออกไปเรียน ทำงาน และท่องเที่ยว (Working Holiday) ด้วย เพื่อเปิดโลกทัศน์

เกาหลีใต้นับว่าเป็นประเทศหนึ่งที่มีความสำคัญกับการศึกษา ส่งผลให้ประเทศเจริญก้าวหน้าในหลายด้าน โดยอาจารย์ถือเป็นชาวเกาหลีที่มีบทบาทสำคัญและมีประสบการณ์ในการจัดการศึกษาภาษาเกาหลีในประเทศไทยมายาวนานหลายปีต่อเนื่อง ช่วยให้เห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระบบการศึกษาของไทยว่ายังคงมีอุปสรรคและข้อควรปรับแก้ไขให้ดีขึ้น เพื่อสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อนโยบายการศึกษาในอนาคต

กล่าวได้ว่า การศึกษาสร้างคนด้วยการมองไปในอีก ๑๐๐ ปีข้างหน้า ดังนั้น นโยบาย และการลงทุนด้านการศึกษาจึงควรเน้นไปที่การบ่มเพาะคนที่สามารถพัฒนาประเทศชาติและ สังคมได้ เกาหลีมีการวางระบบการศึกษาไว้สำหรับรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นมานานแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากสงครามเกาหลีสิ้นสุดลง รัฐบาลเกาหลีได้ตัดสินใจว่าการเอาชนะปัญหา การขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติของเกาหลี นั่นคือ การบ่มเพาะทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสูง และด้วยเหตุนี้จึงลงทุนอย่างมากในด้านการศึกษา ผู้คนยังเชื่อว่าการศึกษาที่ดีจะช่วยปรับปรุง สถานะทางสังคมของพวกเขาและได้งานที่ดี ส่งผลให้ทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพมีบทบาท ในอุตสาหกรรมต่าง ๆ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นการเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวมและส่งผลดีต่อคุณภาพชีวิตและ การพัฒนาสังคมด้วย คณะกรรมการพิจารณาการปฏิรูปการศึกษา (พ.ศ. ๒๕๓๗ – ๒๕๔๑) เป็น ผู้นำและดำเนินการปฏิรูปการศึกษาหลายครั้งเพื่อแยกออกมาต่างหากจากนโยบายการศึกษาที่มุ่ง พัฒนาเป็นรูปแบบเดียวกันและเน้นเชิงปริมาณ ส่งเสริมการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาให้มี คุณลักษณะที่เหมาะสมและมีความรับผิดชอบต่อสังคมอันเป็นสิ่งจำเป็นในสังคมประชาธิปไตย นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญกับการส่งเสริมคนมุ่งสู่นาาคตที่สามารถมีความคิดสร้างสรรค์ด้วยการ จัดหลักสูตรการศึกษาที่หลากหลายแก่ผู้เรียน รวมถึงการศึกษาสำหรับพลเมืองที่ส่งเสริมให้นักเรียน คิดอย่างสร้างสรรค์

ประเทศไทยมีการปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยในสังคม จากการศึกษาของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (Thailand Development Research Institute) พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในภาคการศึกษาไทยคือ ๑) คุณภาพนักเรียนตกต่ำ ๒) อัตราการเข้าเรียน ในภาคบังคับในสถาบันการศึกษามีความเหลื่อมล้ำสูง ๓) ภาคการศึกษามีประสิทธิภาพต่ำ เมื่อเทียบกับการลงทุนงบประมาณด้านการศึกษาของรัฐบาล ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าสาเหตุของปัญหา เหล่านี้เกิดจากการขาดเป้าหมายการศึกษาแบบบูรณาการ ระยะเวลาการดำรงตำแหน่งสั้น ๆ ของ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และการให้ความสำคัญกับการไล่ตามเป้าหมายและความสำเร็จ ของการศึกษาในระยะสั้น

การศึกษาเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินการตามแผนโดยมีเป้าหมายในระยะยาวเพื่อปรับปรุง แก้ไขปัญหาด้านการศึกษา จึงจำเป็นต้องสร้างความสัมพันธ์ทางแนวนอนที่สถาบันการศึกษา และนักการศึกษาสามารถร่วมมือกัน และส่งเสริมให้เกิดความเป็นอิสระในการใช้อำนาจและ งบประมาณ การควบคุมจากรัฐบาลแม้ว่าจะมีความสำคัญก็ตาม แต่สถาบันการศึกษาแต่ละแห่ง

จะต้องให้ความสำคัญและมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มประสิทธิภาพทางการศึกษาด้วย การพัฒนาการศึกษาไม่ได้เป็นอำนาจของใครคนใดคนหนึ่งหรือพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง และไม่ใช่อำนาจของรัฐบาลเพียงอย่างเดียว แต่การปรับปรุงแก้ไขปัญหาด้านการศึกษาจำเป็นต้องมีนโยบายการศึกษาระยะยาว ทุกสถาบันและผู้คนในภาคส่วนต่าง ๆ จำเป็นต้องมีจุดมุ่งหมายเดียวกันและเน้นไปที่การเพิ่มประสิทธิภาพการศึกษา นอกจากนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งกำกับดูแลนโยบายการศึกษาควรแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษามาทำงาน

เงื่อนไขเบื้องต้นของการพัฒนาการศึกษาดังกล่าวข้างต้น คือ ใน “ยุคของโลกาภิวัตน์ และข้อมูลสารสนเทศ” ที่เราอาศัยความรู้และข้อมูลข่าวสารเป็นของประชาชนมากกว่าทรัพยากรธรรมชาติหรือทุน กล่าวคือ ปริมาณและคุณภาพของทรัพยากรสิ่งต่าง ๆ ปรากฏกลายเป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาสังคม ทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและสังคมด้วย ทั้งนี้ เราต้องตระหนักว่าการเพิ่มพูนทรัพยากรของเราเป็นบทบาทสำคัญของการศึกษา

ในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี ความสัมพันธ์ไทย-เกาหลี ประเมินว่าความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร มีข้อเสนอแนะอะไรบ้างเพื่อช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ให้เกิดความมั่นคงและแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น โดยเฉพาะประเด็นด้านการส่งเสริมการศึกษา

รัฐบาลคิม แดจุง ได้ดำเนินนโยบายต่างประเทศของเอเชียโดยการรวมประเทศอาเซียนไว้ในเป้าหมายความร่วมมือหลักผ่านแนวคิดของประชาคมเอเชียตะวันออกที่แสดงหาสันติภาพ ความเจริญรุ่งเรือง และความก้าวหน้า (3P: Peace Prosperity and Progress) ในสมัยรัฐบาลมุน แจอิน นั้น ได้พยายามผลักดันนโยบายส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศในอาเซียน นั่นคือ “นโยบายมุ่งใต้ใหม่” (New Southern Policy) ในเวลานั้นได้มีการจัดตั้ง “คณะกรรมการเฉพาะขึ้นมาเพื่อกำหนดนโยบายส่งเสริมความสัมพันธ์กับประเทศในอาเซียน” โดยอยู่ภายใต้สังกัดประธานาธิบดีโดยตรงและผลักดันกลยุทธ์ทางการทูตของอาเซียนอย่างจริงจัง เช่น ปรับโครงสร้างผู้แทนอาเซียน เป็นต้น

ในการประชุมสุดยอดอาเซียน-เกาหลี เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ณ กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา รัฐบาลยุน ซอกยอล กล่าวว่ารัฐบาลเกาหลีจะดำเนิน “กลยุทธ์อินโดแปซิฟิกบนพื้นฐานของวิสัยทัศน์หลัก ๓ ประการของเสรีภาพ สันติภาพ และความเจริญรุ่งเรือง” (Freedom Peace Prosperity) หากพิจารณาเนื้อหาหลักของส่วนแรก คือ เสรีภาพ เป็นการยกระดับความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลี-อาเซียน เสริมสร้างความสัมพันธ์กับประเทศอาเซียน และเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลี-อาเซียนภายในโลกที่นำโดยอาเซียน ส่วนสันติภาพ

คือ การขยายความร่วมมือด้านความมั่นคงที่ครอบคลุมระหว่างเกาหลี-อาเซียน และกระตุ้นความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ระหว่างเกาหลี-อาเซียน ส่วนเรื่องสุดท้ายคือ ความเจริญรุ่งเรือง เป็นการขยายความร่วมมือในด้านอนาคตเพื่อความเจริญรุ่งเรืองและการพัฒนาร่วมมีระหว่างเกาหลี-อาเซียน เพื่อตอบสนองความท้าทายระดับภูมิภาคและนานาชาติ ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนรุ่นต่อไปที่นำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองในอนาคต และกองทุนความร่วมมืออาเซียน รวมถึงขยายความร่วมมือในด้านต่าง ๆ อย่างหลากหลาย จึงคาดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีกับไทยจะพัฒนาไปได้ตามนโยบายอินโดแปซิฟิกในสมัยรัฐบาลปัจจุบัน

ในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งล่าสุด เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ที่กรุงเทพมหานครของกัมพูชา ผู้นำทั้งสองประเทศได้จัดการประชุมสุดยอดร่วมกันแบบทวิภาคีฝ่ายเกาหลีได้เน้นย้ำถึงความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างไทยกับเกาหลี ในโอกาสครบรอบ ๑๐ ปีความสัมพันธ์แบบหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ระหว่างเกาหลี-ไทย และในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปีแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสองประเทศอีกด้วย

ผู้นำทั้งสองชาติเห็นพ้องกันถึงความจำเป็นในการพัฒนาความสัมพันธ์ทวิภาคีอย่างเป็นระบบมากขึ้น และในปีนี้เป็นปีแห่งการครบรอบ ๑๐ ปีแห่งความสัมพันธ์แบบ “หุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ระหว่างเกาหลี-ไทย” จึงมีการรับรอง ‘แผนปฏิบัติการร่วมเกาหลี-ไทย ระหว่างปี ๒๕๖๕-๒๕๗๐’ ซึ่งแผนปฏิบัติการร่วมที่ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับแผนความร่วมมือระหว่างสองประเทศในช่วง ๕ ปีต่อจากนี้ ใน ๖ ประเด็นหลัก ได้แก่ ๑) ขยายการแลกเปลี่ยนระดับสูงในด้านการเมืองและความมั่นคง ๒) กระตุ้นการแลกเปลี่ยนทรัพยากรมนุษย์ในสาขาการศึกษาด้านวัฒนธรรม และการท่องเที่ยว ๓) เสริมสร้างรากฐานความร่วมมือในด้านสาธารณสุข ๔) ส่งเสริมความร่วมมือในภาคอุตสาหกรรมในอนาคตและการขยายการลงทุนทางการค้า ๕) ความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับการเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและพลังงานหมุนเวียน ๖) การแบ่งปันแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (การเมือง-ความมั่นคง/เศรษฐกิจสีเขียว/การค้า-อุตสาหกรรมแห่งอนาคต/สุขภาพ/ การพัฒนาที่ยั่งยืน/การแลกเปลี่ยนบุคลากร) โดยคาดว่าแผนปฏิบัติการร่วมฉบับนี้จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลี-ไทย เจริญรุ่งเรืองแบบก้าวกระโดดไปอีกขั้น

กล่าวอีกนัยหนึ่ง “แผนปฏิบัติการร่วมเกาหลี-ไทย ๒๕๖๕-๒๕๗๐” แสดงให้เห็นว่าทั้งสองประเทศใช้เป้าหมายร่วมกันเพื่อความร่วมมือในอนาคต และพยายามร่วมกันบรรลุเป้าหมายนี้ กล่าวคือ ทั้งสองประเทศได้กำหนดนโยบายพื้นฐานสำหรับความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด ดังนั้นจึงคาดว่านโยบายความร่วมมือที่ถูกกำหนดไว้ในรายละเอียดด้านต่าง ๆ จะสามารถปรากฏผลในอนาคต

ในขณะเดียวกันเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๖๕ กระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว ของเกาหลีได้ประกาศนโยบายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว จึงกำหนดให้ “ปี ๒๕๖๖-๒๕๖๗ เป็นปีแห่งการเดินทางเยือนไปมาหาสู่กันระหว่างเกาหลี-ไทย” สำหรับในภาคการศึกษา คาดว่าการแลกเปลี่ยนระหว่างสองประเทศจะคึกคักมากขึ้นตามนโยบายเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแลกเปลี่ยนระหว่างเยาวชนของทั้งสองประเทศจะขยายออกไป และความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยทั้งสองประเทศจะเพิ่มมากขึ้น นับตั้งแต่มีการประกาศมาตรการเปลี่ยนให้โควิด-๑๙ เป็นโรคประจำถิ่น ทำให้เมื่อเร็ว ๆ นี้ การแลกเปลี่ยนระหว่างสองประเทศในภาคการศึกษาก็มีความกระตือรือร้นมากขึ้น นอกเหนือจากการสนับสนุนและร่วมมือในด้านภาษาเกาหลีหรือเกาหลีศึกษาที่เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ในขณะเดียวกันเกาหลียังเริ่มให้ความสนใจแลกเปลี่ยนในสาขาต่าง ๆ อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีความร่วมมือระหว่างสองมหาวิทยาลัยด้วยการพัฒนาหลักสูตรให้นักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศไทยสามารถเข้าศึกษาในสาขาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยเกาหลีได้ตลอดระยะเวลา ๔ ปี และเปิดหลักสูตรบัณฑิตศึกษาเพิ่มขึ้นเพื่อให้นักศึกษามหาวิทยาลัยของไทยเพิ่มทางเลือกด้านการวิจัยทางวิชาการได้หลากหลายมากขึ้น พร้อมกับปรับปรุงนโยบายและส่งเสริมการวิจัยอีกมาก อีกทั้งมหาวิทยาลัยในเกาหลีมีการพัฒนาและจัดทำหลักสูตรสำหรับแนะนำและแลกเปลี่ยนประเพณีและวัฒนธรรมอีกด้วย

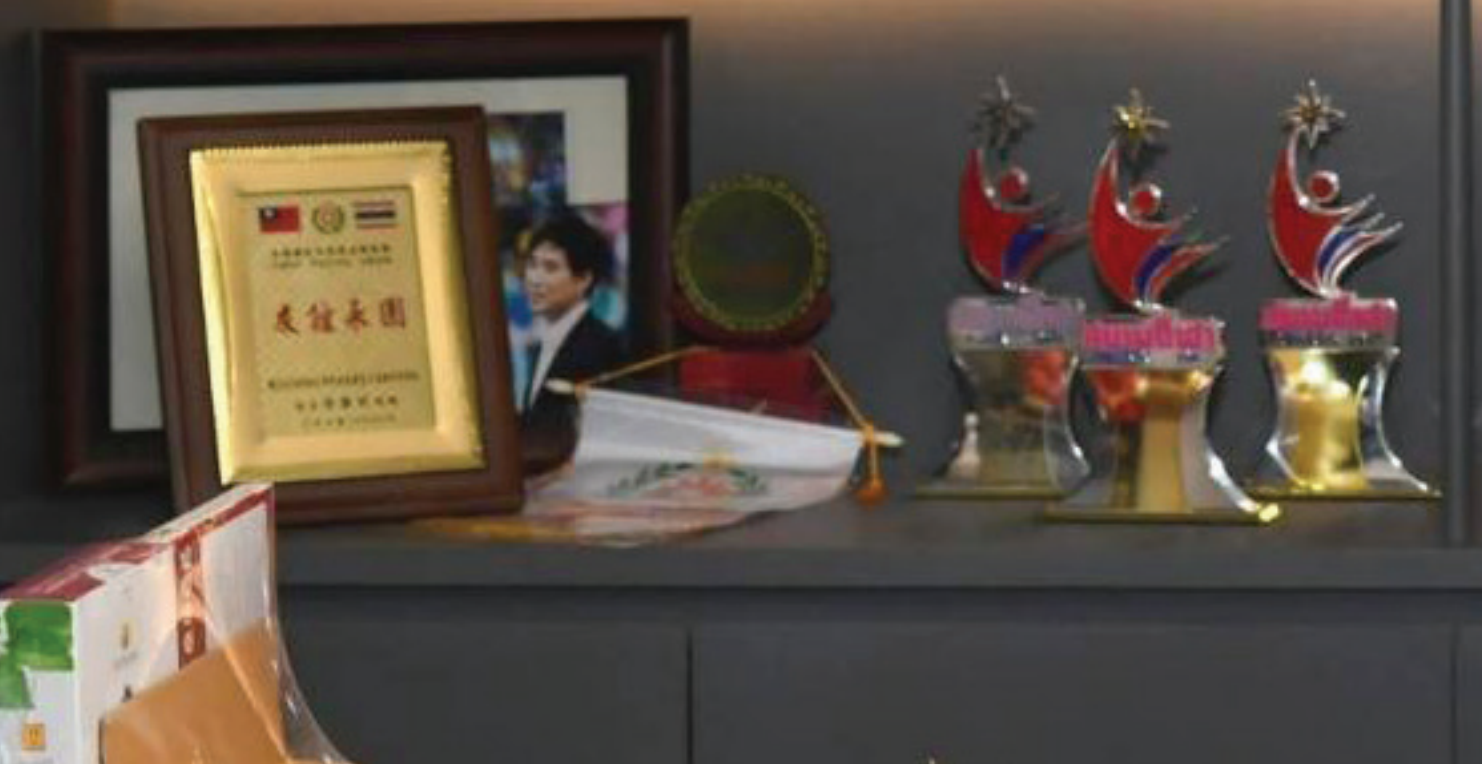
ฝ่ายเกาหลีมีความตั้งใจที่จะพัฒนาความสัมพันธ์กับประเทศไทยในด้านการศึกษาอย่างจริงจัง และที่ผ่านมามีประเทศไทยได้ผลิตผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากในด้านการศึกษาผ่านภาษาเกาหลีและเกาหลีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับประเทศเกาหลี ในโอกาสนี้ รัฐบาลไทยจึงควรใช้ประสบการณ์และความสามารถอย่างเต็มที่เพื่อพัฒนาความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างสองประเทศ และเปิดโอกาสให้พวกเขาเหล่านั้นได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

ภาพถ่ายที่ระลึกในโอกาสเข้าสัมภาษณ์ ดร.คิม แทอู คณະมนุชยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ณ ห้องประชุมสำนักภาษาต่างประเทศ อาคารรัฐสภา เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๖

หน้าว่าง

ดร.ชัชชัย ชิว

ผู้ฝึกสอนนักกีฬาเทควันโดทีมชาติไทย
และอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

สาเหตุที่ทำให้โค้ชไม่ย้ายไปประเทศอื่นและอยู่เป็นโค้ชในประเทศไทยมาเป็นเวลาถึง ๒๐ ปี จนปัจจุบันได้รับสัญชาติไทยเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ที่ผ่านมา

อันดับแรก สิ่งที่ทำให้ผมยังอยู่ที่นี้ คือ นักกีฬาที่เป็นลูกศิษย์ ผมได้มีโอกาสพานักกีฬาทีมชาติไปแข่งโอลิมปิกทั้งหมด ๕ ครั้ง ตั้งแต่ปี ๒๕๔๗, ๒๕๕๑, ๒๕๕๕, ๒๕๕๙ และล่าสุดปี ๒๕๖๓ ทุก ๔ ปี จำนวน ๕ ครั้ง รวมทั้งหมดเป็นเวลา ๒๐ ปี ซึ่งในปี ๒๕๕๕ อันดับโลกของนักกีฬาเทควันโดของไทยอยู่ที่ประมาณ ๑๘๕-๑๘๗ จาก ๒๐๐ ชาติ อยู่ในระดับโลก ๆ กับประเทศลาวพม่า โดยที่ประเทศฟิลิปปินส์ เวียดนามอยู่ในอันดับ ๑๐๐ ต้น ๆ สูงกว่าประเทศไทย เพราะฉะนั้นหน้าที่ของผมในตอนนั้นคือการนำทีมชาติไทยไปแข่งขันเอเชียนเกมส์ และผมทำให้นักกีฬาได้ ๒ เหรียญเงิน และเมื่อการแข่งขันครั้งนั้นเสร็จสิ้นผมกำลังจะหมดสัญญา และเนื่องจากการแข่งขันเอเชียนเกมส์ปีนั้นเจ้าภาพเป็นเกาหลีด้วย เมื่อแข่งเสร็จนักกีฬากลับไทยผมจึงยังอยู่ที่เกาหลีต่อ แต่ในที่สุดผมมีโอกาสได้ต่อสัญญาจนถึงปี ๒๕๕๗ ก็เพราะลูกศิษย์ของผม ผมได้เห็นทุกคนพยายามอดทนซ้อมอย่างมาก ผมได้เห็นความมุ่งมั่นและจริงจังของนักกีฬา ซึ่งตลอด ๘ เดือน ผมฝึกซ้อมนักกีฬาอย่างเข้มข้น เพราะนักกีฬาทีมชาติไทยในยุคนั้นยังมีทักษะน้อย ผมต้องเข้าคู่ซ้อมกับนักกีฬาทุกวันเป็นเวลา ๑๐ ปี ผมตั้งใจมาก และหลังจากได้เหรียญที่เอเชียนเกมส์นักกีฬาบอกว่าอยากไปโอลิมปิก ผมจึงบอกกับเขาว่าถ้าอยากได้เหรียญต้องซ้อมหนักกว่าคนอื่น ๑๐ เท่า นักกีฬาต้องซ้อมวันละ ๓-๔ รอบต่อวัน พอปี ๒๕๕๗ ในการแข่งขันโอลิมปิกที่เอเธนส์ ประเทศไทยก็ได้เหรียญทองแดงครั้งแรกจากวิว เยวภา บุรพลชัย ซึ่งไม่เคยมีประเทศไหนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทำได้มาก่อน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจึงเริ่มมีชาติอื่นมาติดต่อชวนผมไปเป็นผู้ฝึกสอนให้กับทีมกีฬาเทควันโดของตน ประมาณ ๔-๕ ชาติ อาทิ มาเลเซีย เวียดนาม และจอร์แดน ฯลฯ เพราะประเทศไทยสามารถได้เหรียญโอลิมปิกภายใน ๒ ปี จากการคุมทีมของผม คนจึงให้ความสนใจผู้ฝึกสอนชาวเกาหลีคนนี้มาก

เหตุผลที่สองที่ผมไม่ย้ายไปไหนและยังเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโดให้ประเทศไทยอยู่ เพราะผมมีเป้าหมายของผมเอง ผมอยากพานักกีฬาไปได้เหรียญทองโอลิมปิกให้ได้ ตอนที่พานักกีฬาไปโอลิมปิกปี ๒๕๕๗ ผมไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร เพราะการไปแข่งขันโอลิมปิกเป็นสิ่งที่ยากมาก ไม่เหมือนกับเอเชียนเกมส์ การแข่งโอลิมปิกจะต้องผ่านคุณสมบัติที่กำหนด ไม่มีโควตา ถ้าเป็นเอเชียนเกมส์หรือซีเกมส์เพียงแค่อันดับสูงก็ยังสามารถเข้าร่วมแข่งขันได้ ผมมุ่งมั่นอยากให้นักกีฬาไทยได้เหรียญทองโอลิมปิกให้ได้ เมื่อปี ๒๕๕๑ เราได้เหรียญเงินมา ผมมีความหวังเพิ่มมากขึ้นว่าจะทำให้ประเทศไทยได้เหรียญทองได้ ในปี ๒๕๕๕ นักกีฬาเทควันโดไทยเกือบได้เหรียญทองแล้ว แต่แพ้ ในรอบก่อนรองชนะเลิศ จึงได้เหรียญทองแดง จริง ๆ แล้วหลังจากปี ๒๕๖๑ มีหลายชาติ

“ผมมีเป้าหมายของผมเองที่จะต้องได้เหรียญทองโอลิมปิกให้ได้ แม้ผมจะไม่สามารถไปแข่งให้ได้เหรียญทองด้วยตัวเองได้ แต่ลูกศิษย์ของผมได้เหรียญทองก็ถือว่าผมบรรลุเป้าหมายของผมเองแล้ว และในที่สุดผมก็ประสบความสำเร็จในการแข่งขันโอลิมปิกปี ๒๕๖๓ ประเทศไทยได้เหรียญทองโอลิมปิกจากกีฬาเทควันโดเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ **”**

ติดต่อผมมา แต่ผมตัดสินใจอยู่ต่อเพราะผมรักลูกศิษย์ของผม และผมมีเป้าหมายของผมเองที่จะต้องได้เหรียญทองโอลิมปิกให้ได้ แม้ผมจะไม่สามารถไปแข่งให้ได้เหรียญทองด้วยตัวเองได้ แต่ลูกศิษย์ของผมได้เหรียญทองก็ถือว่าผมบรรลุเป้าหมายของผมเองแล้ว และในที่สุดผมก็ประสบความสำเร็จในการแข่งขันโอลิมปิกปี ๒๕๖๓ ประเทศไทยได้เหรียญทองโอลิมปิกจากกีฬาเทควันโดเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

การฝึกสอนนักกีฬาเทควันโดไทยกับนักกีฬาเทควันโดเกาหลีต่างกันหรือไม่ สิ่งใดของเกาหลีที่ได้เข้ามาสอนนักกีฬาไทย และสิ่งใดที่โค้ชได้เรียนรู้จากการมาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทย

ระบบการดูแลนักกีฬานั้นแตกต่างกัน การเป็นนักกีฬาของเกาหลีถือเป็นอาชีพได้ เพราะเกาหลีมีระบบที่ชัดเจนในการสนับสนุนนักกีฬาอย่างเต็มที่ มหาวิทยาลัยในเกาหลีได้ร้อยละ ๖๐-๗๐ จะมีคณะเทควันโด ซึ่งนักศึกษาสามารถเลือกได้ว่าอยากเรียนอะไร ถ้าเลือกเรียนเป็นนักกีฬาก็จะได้ฝึกซ้อมเป็นนักกีฬาเต็มเวลา หรือถ้าเลือกเรียนวิชาการสนับสนุนนักกีฬา จะมีการเรียนการสอนเกี่ยวกับการบริหารจัดการทีมเทควันโด การบริหารจัดการแข่งขัน แต่ที่ไทยมีแต่ทีมชาติและไม่สามารถประกอบเป็นอาชีพได้ แม้รัฐบาลและการกีฬาแห่งประเทศไทยพยายามที่จะดูแลนักกีฬาไทยแล้วแต่ยังไม่เพียงพอ ซึ่งไม่เพียงแต่เฉพาะกีฬาเทควันโดแต่เกือบทุกประเภทกีฬา เพราะฉะนั้นลูกศิษย์ของผมทั้งในปัจจุบันและที่ผ่านมาจะเป็นเหมือนกันคือ เป็นห่วงอนาคตตนเองจึงต้องเรียนไปด้วยฝึกซ้อมกีฬาไปด้วย ทำให้ไม่สามารถทุ่มเทในการฝึกซ้อมได้อย่างเต็มที่ ทุกคนต้องมาซ้อมตอนเช้า กลับไปเรียนหนังสือ แล้วจึงกลับมาซ้อมอีกรอบ ซึ่งสร้างความกดดันให้นักกีฬาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะหากเป็นช่วงสอบและมีแข่งกีฬาในช่วงเดียวกัน ถ้าเป็นที่เกาหลีหากต้องไปแข่งกีฬาทีมชาตินักกีฬาต้องไปอยู่ที่แคมป์เก็บตัวและฝึกซ้อมอย่างเดียว หากมีนักกีฬาที่ยังเป็นเด็กมัธยม รัฐบาลเกาหลีจะส่งครูเข้าไปสอนหนังสือให้นักกีฬาในแคมป์เก็บตัว เรียกได้ว่ารัฐบาลเกาหลีให้การสนับสนุนนักกีฬาอย่างเต็มที่

สำหรับสิ่งที่ผมได้เรียนรู้เมื่อได้มาใช้ชีวิตในเมืองไทย อันดับแรกคือวัฒนธรรมในวงการกีฬาซึ่งนักกีฬาหากเป็นคนดังแล้วทั้งคู่ฝึกสอนและสมาคมจะให้ความสำคัญมาก ต่างจากเกาหลีที่ไม่ว่าจะดังมากแค่ไหนยังต้องให้ความเคารพผู้ฝึกสอนและสมาคมเสมอ เมื่อเราเป็นตัวแทนทีมชาติไทยแล้ว เราต้องตั้งใจฝึกซ้อม ตั้งใจแข่งขัน ต้องมีระเบียบวินัย เพราะฉะนั้น**สิ่งที่ผมพูดกับนักกีฬาเสมอคือ สิ่งที่เราจะได้ติดตัวไปแม้จะไม่ได้เป็นนักกีฬาแล้วก็ตามคือระเบียบวินัย ซึ่งผมถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง** เนื่องจากคนเกาหลีเป็นคนที่มีความละเอียดถี่ถ้วนที่จริงจัง ผมคิดว่าน่าจะมีสาเหตุมาจากสภาพอากาศ เพราะเกาหลีในสมัยก่อนถ้าไม่จริงจังกับการหาอาหาร หาที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม เมื่อถึงฤดูอากาศหนาวจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่รอดได้ ต่างจากประเทศไทยที่สภาพอากาศสบายตลอดทั้งปี ทำให้ไม่ต้องดิ้นรนในการใช้ชีวิตมากนัก ส่งผลให้ลักษณะนิสัยของคนไทยสบาย ๆ มากกว่าคนเกาหลีที่มีลักษณะนิสัยที่จริงจัง

อย่างไรก็ตาม วงการกีฬาเทควันโดในประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก ตอนที่ผมมาไทยครั้งแรก คนไทยทั่วไปไม่รู้จักเทควันโด เห็นนักกีฬาใส่ชุดนี้ก็จะคิดว่าเป็นคาราเต้โด หรือยูโด แต่ตอนนี้มีคนไทยเรียนเทควันโดเกือบ ๑ ล้านคน จากที่เมื่อก่อนมีคนเรียนแค่ประมาณ ๒๐,๐๐๐-๓๐,๐๐๐ คน ปัจจุบันกีฬาเทควันโดติด ๑ ใน ๕ กีฬาที่คนไทยชื่นชอบ ได้แก่ ฟุตบอล แบดมินตัน เทควันโด มวยไทย และวอลเลย์บอล ตอนแรกไม่มีใครรู้จักโค้ช แต่หลังจากวิว เยวภา ได้เหรียญเริ่มมีคนรู้จักผมมากขึ้น เข้ามาขอบคุณที่ช่วยประเทศไทย ทำให้มีความสุข เข้ามาให้กำลังใจ มาขอถ่ายรูป ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่งของผม

“แม้เทควันโดจะไม่ใช้กีฬาที่เล่นเป็นทีม แต่ผมต้องการให้ทุกคนมีความเป็นทีมเดียวกันรับผิดชอบร่วมกัน นี่เป็นการฝึกซ้อมแบบเกาหลี”

ขอให้โค้ชช่วยยกตัวอย่างเรื่องระเบียบวินัยที่นักกีฬาเทควันโดต้องรักษาอย่างเคร่งครัด

มีอยู่หลายเรื่อง ที่สำคัญที่สุดคือเวลา นักกีฬาทุกคนต้องมาก่อนเวลาซ้อม ๑๐ นาที มาสายได้แต่ต้องมีเหตุผลที่เพียงพอ ต่อมาคือเรื่องของการฝึกซ้อม หากมีใครคนใดคนหนึ่งไม่ตั้งใจ ซ้อมทุกคนจะโดนลงโทษด้วยกันทั้งหมด **แม้เทควันโดจะไม่ใช้กีฬาที่เล่นเป็นทีม แต่ผมต้องการให้ทุกคนมีความเป็นทีมเดียวกันรับผิดชอบร่วมกัน นี่เป็นการฝึกซ้อมแบบเกาหลี** อีกสิ่งที่ผมคิดว่าแตกต่างคือเวลาที่นักกีฬาไทยแข่งขันไม่มีใครมาเชียร์เลย มานั่งเฉย ๆ ผมจึงเริ่มให้เขาเชียร์เพื่อนที่กำลังแข่ง เป็นการให้กำลังใจเพื่อนที่กำลังแข่งอยู่ เวลากินข้าวเช่นกันต้องรอกินด้วยกัน อย่างน้อยต้องรอผู้ใหญ่ต้องรอโค้ชแล้วจึงเริ่มกินอาหารได้ เป็นวัฒนธรรมเกาหลีที่คนเกาหลีให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ตั้งแต่ในระดับครอบครัว ลูก ๆ ต้องรอพ่อแม่ก่อนค่อยกินอาหารได้ **อีกทั้งกีฬาเทควันโดเป็นกีฬาประเภทต่อสู้ เพราะฉะนั้นเรื่องของจิตใจสำคัญมาก ผมจึงต้องให้ทุกคนทำกิจกรรมร่วมกัน** ไปไหนมาไหนต้องรอกัน กินข้าวพร้อมกัน และต้องรักษาสัญญา นักกีฬาทุกคนจะทราบดีว่าหากสัญญาอะไรกับโค้ชแล้วต้องทำให้ได้ ห้ามผิดคำสัญญา หากมีข้อติดขัดอะไรต้องบอกโค้ชบอกผู้ฝึกสอนล่วงหน้า ห้ามตัดสินใจเอง ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้ทุกคนเป็นทีมเดียวกัน

โค้ชมองอนาคตของกีฬาเทควันโดไว้อย่างไร ควรจะมีทิศทางไปทางไหน

ปัจจุบันมีสถิติพบว่าเด็กไทยจำนวนมากถูกรังแกในโรงเรียน ผม สมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย บริษัทซัมซุงประกันชีวิต และมูลนิธิรักษ์ไทยจึงมีแนวคิดร่วมกันเปิดเทควันโดแคมป์เพื่อสอนเทควันโดให้กับเด็กไทยจำนวน ๒๐๐ คน ประกอบด้วยเด็กที่มีพื้นฐานเทควันโด ๑๐๐ คน เด็กที่ไม่เคยเรียนมาก่อน ๑๐๐ คน มาฝึกซ้อมด้วยกัน รวมทั้งสอนเรื่องของระเบียบวินัย การนั่ง การยืน การให้ความเคารพซึ่งกันและกัน ไม่รังแกกัน ซึ่งผมได้เริ่มทำโครงการนี้มากกว่า ๒ ปีแล้วครับที่เกาหลีสมัยที่ผมเรียนหนังสือระดับประถมศึกษา ทุกวันจันทร์จะมีวิชาเทควันโด และจะมีการสอนเรื่องของระเบียบวินัย สอนการเคารพผู้ใหญ่ และช่วยให้เด็กได้ออกกำลังกายด้วย **สิ่งที่ผมคาดหวังคือให้มีการเปิดวิชาเทควันโดในโรงเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษา เพื่อสอนระเบียบวินัยให้กับเด็ก และฝึกซ้อมสำหรับใช้ในการป้องกันตัว** และปัจจุบันนี้ผมยังเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์ อธิการบดีของมหาวิทยาลัยท่านชื่นชอบกีฬาเทควันโดมาก จึงได้ร่วมกันเปิด KU Taekwondo Academy ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เพื่อฝึกอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโด รวมทั้งได้เปิดวิชาเทควันโดในโรงเรียนรอบ ๆ มหาวิทยาลัย อาทิ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทั้งนี้ สิ่งที่ผมคาดหวังคือการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในปีหน้า (๒๕๖๗) ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งน่าจะเป็นปีสุดท้ายที่เรืออากาศตรีหญิง พาณิภัค วงศ์พัฒนกิจ จะมีโอกาสได้แข่งขันในโอลิมปิก ผมจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้เหรียญมาให้คนไทยอีกครั้ง เพราะดังที่เล่าไปว่า สิ่งนี้เป็นความฝันส่วนตัวของผมที่จะได้เหรียญจากการแข่งขันโอลิมปิกในฐานะผู้ฝึกสอน ตัวผมเองมีชื่อเป็นภาษาไทยว่า ชัชชัย ชเว ชื่อเกาหลีว่า ชเว ยองช็อก ผมจึงถือว่าผมเป็นคนที่อยู่ตรงกลางระหว่างสองวัฒนธรรม และมองว่ากีฬาเทควันโดนอกจากเป็นกีฬาแล้วยังเป็นเหมือนวัฒนธรรมของเกาหลีด้วย ผมจึงถือเป็นตัวแทนในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเกาหลีในประเทศไทยด้วย

ในฐานะที่ได้เคยเป็นผู้ช่วยเผยแพร่กีฬาเทควันโดอันเป็นตัวแทนของกีฬาประจำชาติของเกาหลี ให้เป็นที่รู้จักในประเทศไทย จึงถือเป็นผู้ที่สร้างคุณูปการในการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและเกาหลี ในโอกาสครบรอบความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี ๖๕ ปี ขอให้โค้ชกล่าวอวยพร และคาดหวังว่าจะให้สองประเทศพัฒนาความสัมพันธ์ไปในทิศทางไหน โดยเฉพาะในวงการกีฬา

ตอนนี้แม้ผมอยู่ไทยแต่ผมยังดูโทรทัศน์เกาหลี ผมเห็นชาวแรงงานไทยที่ไปทำงานที่เกาหลีแล้วเสียชีวิต รวมทั้งชาวไทยที่ไม่มีวีซ่าถูกจับที่งานคอนเสิร์ตนักร้องไทยในเกาหลี ผมรู้สึกสะเทือนใจมาก ปัจจุบันมีแรงงานไทยทำงานอยู่ในเกาหลีโดยไม่มีวีซ่าประมาณกว่า ๒๐๐,๐๐๐ คน ถือว่าสูงสุดเป็นอันดับ ๑ แต่สำหรับคนเกาหลีแล้วคนไทยมีส่วนช่วยเกาหลีได้ **ไว้ในสงครามเกาหลี ตอนผมเรียนหนังสือจะได้เรียนเรื่องของประเทศไทยส่งทหารมาร่วมรบในสงครามเกาหลีเป็นชาติแรก เป็นสิ่งที่คนเกาหลีรู้สึกขอบคุณมาจนถึงปัจจุบัน** เกาหลีในสมัยก่อนยากจนมากประเทศไทยก็ได้ส่งข้าวมาร่วมช่วยเหลือ จึงเรียกได้ว่าคนเกาหลีรักคนไทยมาก คนไทยเองก็รักคนเกาหลีมากเช่นกัน ทั้งสองประเทศจึงมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมีการให้ความช่วยเหลือในยามยากลำบากซึ่งกันและกันเสมอมา และเกาหลีที่พัฒนามาได้จนถึงทุกวันนี้ในอดีตก็เคยได้รับการช่วยเหลือจากประเทศไทยมาก่อน ในฐานะคนเกาหลีคนหนึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนไทยในเกาหลีทำให้ผมรู้สึกเสียใจมาก และ**ในฐานะที่ประเทศเกาหลีเป็นประเทศที่ได้มีการพัฒนาด้านวงการกีฬา มาแล้ว ในอนาคตผมจึงอยากนำระบบกีฬาของเกาหลีมาช่วยพัฒนาให้กับวงการกีฬาในประเทศไทย โดยเฉพาะกีฬาเทควันโด เพราะชื่อของผมคือ ชัชชัย ชเว ผมจึงเหมือนเป็นสะพานเชื่อมความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศ ทั้งจากในฐานะผู้ฝึกสอนนักกีฬาและอาจารย์** สิ่งใดที่ผมพอจะทำได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของกีฬา วัฒนธรรม ผมจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อทั้งสองประเทศของเรา แม้ผมจะเป็นเพียงจุดเล็ก ๆ ผมก็จะทำอย่างสุดความสามารถ เพื่อความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศให้พัฒนาขึ้นไปไม่เพียงแค่ ๖๕ ปี เท่านั้น แต่ให้ยาวนานไปถึง ๖๐๐ หรือ ๖,๐๐๐ ปี อยากให้ความสัมพันธ์ของประเทศไทยทั้งสองแน่นแฟ้นยิ่ง ๆ ขึ้นไป และปัจจุบันผมได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาให้กับคณะกรรมการการกีฬาของวุฒิสภา แต่เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ทำให้ยังไม่สามารถมีดำเนินกิจกรรมร่วมกันได้มากนัก อย่างไรก็ตามตอนนี้ผมได้สัญชาติไทยแล้ว กิจกรรมงานอะไรของประเทศไทย ผมจึงยินดีที่จะช่วยเหลือเต็มที่ โดยเฉพาะด้านการกีฬาเพราะตัวผมเองก็จบปริญญาเอกด้านการกีฬามาจากเกาหลี ผมจึงยินดีอย่างยิ่งที่ได้รับเกียรติให้เป็นที่ปรึกษาให้กับคณะกรรมการการกีฬาในครั้งนี้

ภาพถ่ายที่ระลึกในโอกาสเข้าสัมมนา ดร. ชัชชัย ชเว ผู้ฝึกสอนนักกีฬาเทควันโดทีมชาติไทย ณ สมาคมกีฬาเทควันโดแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทย เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๖๖

หน้าว่าง

[역사] 사 회 학

[인문학] 인문학

[철학] 철학

[역사] 역 사

조상제사
어떻게
지낼 것인가

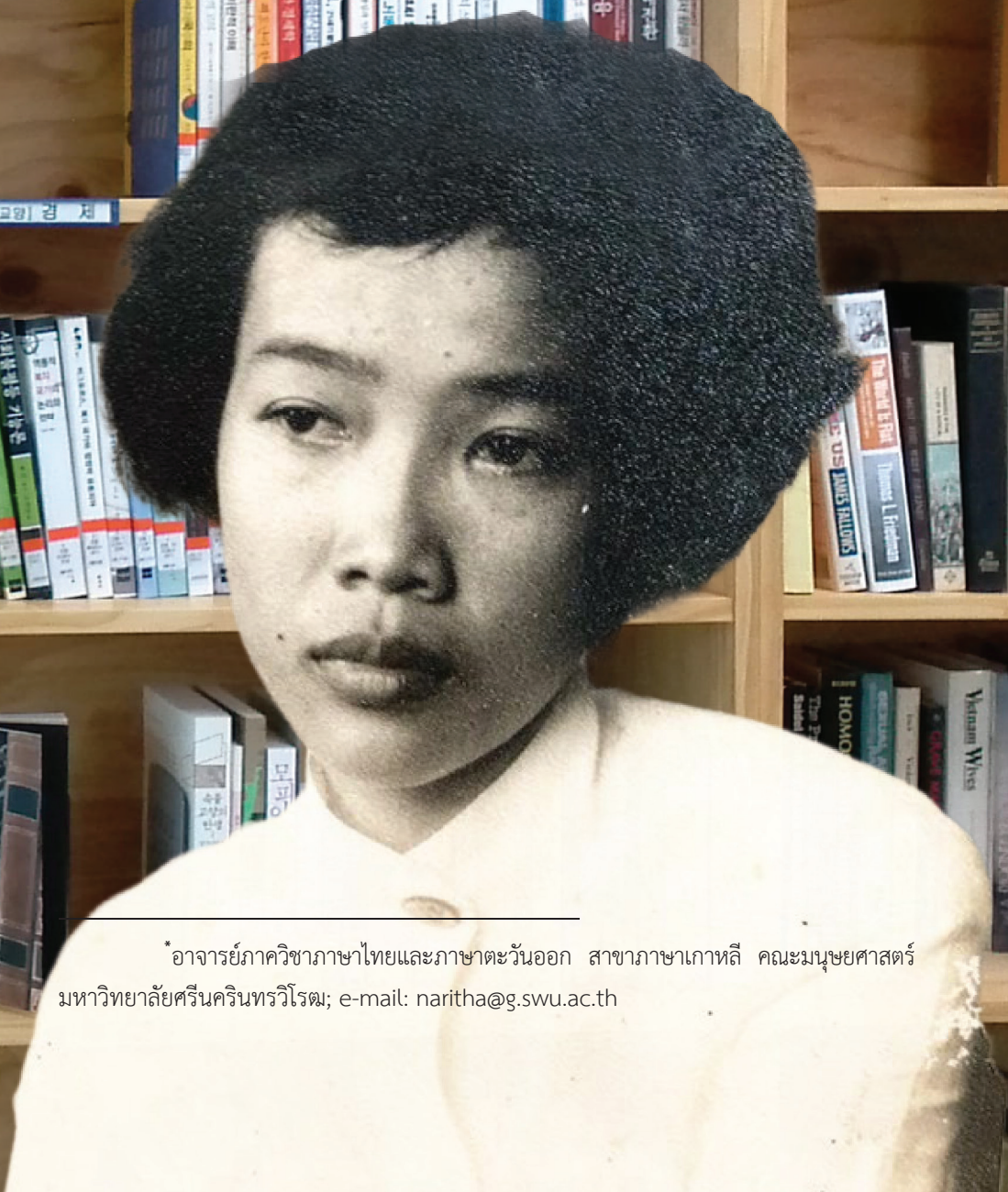
21
문화유산의 보물창고

책의 의의
지식의 전통

인문학
철학
역사
사회학
정치학
경제학
법학
의학
자연과학
기술과학
예술
스포츠
레저

บทโศกณัฐตรีนิยมในมิติวรรณกรรม : การศึกษาเปรียบเทียบนักเขียนสตรีของเกาหลี และไทย กรณีศึกษาเซจองฮีและสุวรรณี สุคนธา

นารีฐา สุขประมาณ*

*อาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก สาขาภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; e-mail: naritha@g.swu.ac.th

“วรรณกรรมสะท้อนถึงยุคสมัย ความคิด การกระทำ
ของคนในยุคสมัยหนึ่งได้อย่างชัดเจน เสนอแนะให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงในจิตสำนึกของสมาชิกในสังคมเพื่อสังคม
ที่ดีขึ้น”

๑. บทนำ

วรรณกรรมเปรียบเทียบคือการเปรียบเทียบปรากฏการณ์ทางวรรณกรรม
จากมุมมองระหว่างประเทศ เป็นการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ร่วมกัน
ระหว่างวรรณกรรม เพื่อแสดงให้เห็นอิทธิพลที่มีต่อกันในทั้งรูปแบบของการประพันธ์
แนวความคิด การถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด วรรณศิลป์ รวมไปถึงมุมมองข้าม
ศาสตร์อื่น ๆ เช่น ศาสนา ปรัชญา จิตวิทยา สังคมวิทยา การปกครอง เป็นต้น^๑ (Bassnett,
1993) การศึกษาวรรณกรรมเปรียบเทียบช่วยให้เข้าใจวรรณกรรมในชาติและเป็นวิธี
ที่มีประโยชน์ในการสร้างเอกลักษณ์ของวรรณกรรมของชนชาติตน นอกจากนี้ วรรณกรรม
เปรียบเทียบยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมของประเทศต่าง ๆ
อีกด้วย

การสร้างองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศเกาหลีและไทยนั้น
เป็นสิ่งรัฐบาลของทั้งสองประเทศให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ดังเห็นได้จาก
การสนับสนุนการศึกษาและวิจัยด้านภาษาเกาหลีในสถาบันการศึกษาทั้งระดับมัธยมศึกษา
และอุดมศึกษาในประเทศไทย แต่แม้ว่าการศึกษาและวิจัยด้านภาษาเกาหลีในประเทศไทย
จะมีการเติบโตและขยายตัวอย่างมีนัยยะสำคัญ กว่าการศึกษาและวิจัยในด้านวรรณกรรม
และประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีและไทยนั้นยังคงมีไม่มากนัก ดังนั้น
ในฐานะที่วรรณกรรมเป็นองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมที่สำคัญ การศึกษาความสัมพันธ์
ด้านวรรณกรรมระหว่างเกาหลีและไทยจึงมีความสำคัญไม่แพ้กัน การศึกษาวรรณกรรม
เปรียบเทียบระหว่างเกาหลีและไทยจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาความสัมพันธ์เกาหลีและ
ไทยที่เป็นมิตร เนื่องจากวรรณกรรมเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมการดำรงชีวิตและ
เป็นดังกระจกสะท้อนสังคม การศึกษาวรรณกรรมจึงสามารถช่วยให้เกิดความเข้าใจสังคม
นั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้นบนพื้นฐานของความงามทางวรรณศิลป์

^๑การเปรียบเทียบวรรณกรรมสามารถกำหนดได้จากสามมุมมอง ประการแรก คือ กรณีของการ
พิจารณาวรรณกรรมเปรียบเทียบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์วรรณกรรม ซึ่งหมายถึงการศึกษาเพื่อค้นหา
อิทธิพลของวรรณกรรมของประเทศหนึ่งที่มีต่ออีกประเทศหนึ่งหรือความสัมพันธ์ระหว่างกัน ประการที่สอง
คือ กรณีศึกษาวรรณกรรมเปรียบเทียบในมุมมองอิสระ หมายถึง การศึกษาการมองวรรณกรรมจากมุมมอง
สากล การค้นหาความเป็นสากลของวรรณกรรมทั่วไปหรือวรรณกรรมโลก และเผยให้เห็นลักษณะวรรณกรรม
ของแต่ละประเทศตามความเป็นสากลนั้น ๆ ประการที่สาม คือ การขยายขอบเขตของวรรณคดีเปรียบเทียบ
นอกขอบเขตของวรรณคดี ในที่นี้ หมายถึง การศึกษาเกี่ยวกับวรรณคดีโดยสัมพันธ์กับสาขาวิชาใกล้เคียงอื่น ๆ
เช่น ศิลปะ ปรัชญา ประวัติศาสตร์ ศาสนา สังคมวิทยา และวิทยาศาสตร์

การวิจัยเปรียบเทียบวรรณกรรมของเกาหลีและไทยนั้นมีความเป็นมาที่ไม่ยาวนานนัก โดยทั่วไปการวิจัยเปรียบเทียบวรรณกรรมของเกาหลีและไทยจะเป็นการวิจัยเปรียบเทียบ ประวัติศาสตร์วรรณกรรมและการวิจัยเปรียบเทียบผลงานของนักเขียน รวมถึงการแลกเปลี่ยนความสัมพันธ์ของมนุษย์ระหว่างวรรณกรรมของทั้งสองประเทศ เป็นต้น แม้ว่าวรรณกรรมเกาหลีและไทย จะมีความสัมพันธ์หรือได้รับอิทธิพลซึ่งกันและกันเพียงเล็กน้อย แต่ก็มีประเด็นทั่วไปปรากฏให้เห็น ได้ในการศึกษาเปรียบเทียบ ในกรณีนี้การเปรียบเทียบวรรณกรรมของประเทศเกาหลีและไทย อาจเป็นโอกาสอันดีในการตั้งความเป็นสากลของวรรณกรรมเอเชีย รวมทั้งแสดงอัตลักษณ์ของวรรณกรรมในชนชาติสู่ความเป็นนานาชาติ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมและชีวประวัติของนักเขียนสตรีชาวเกาหลีและไทยในมุมมองสตรีนิยม อันนำไปสู่การวิเคราะห์และเปรียบเทียบ โนทัศน์สตรีนิยม (a concept of feminism) สถานภาพและปัญหาสิทธิสตรีของเกาหลีและไทย โดยทฤษฎีหลักที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ทฤษฎีว่าด้วยการศึกษาวรรณกรรมเปรียบเทียบ (Comparative Literary Studies) ทฤษฎีว่าด้วยเพศสภาพ (Gender Studies) และทฤษฎีการวิจารณ์แบบสตรีนิยม (Feminist Criticism) ใช้วิธีการวิจัยแบบคู่ขนานทางวรรณกรรม ในกระบวนการวิเคราะห์ผลงาน รวมถึงการวิจารณ์ชีวประวัติ^๒ และการวิจารณ์สังคมและวรรณกรรม^๓ เพื่อสำรวจการรับรู้วรรณกรรมของนักเขียนสองคนเกี่ยวกับประเด็นสตรี บทความนี้ศึกษาเกี่ยวกับนักเขียนสตรีชาวเกาหลีคือ ชเวจองฮี และนักเขียนสตรีชาวไทยคือ สุวรรณี สุคนธา นักเขียนทั้งสอง ไม่มีอิทธิพลหรือการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันโดยตรง แต่นวนิยายของนักเขียนทั้งสองมีโนทัศน์สตรีนิยมที่เด่นชัด อย่างไรก็ตามทั้งสองมีทั้งมุมมองที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันไป เนื่องจากพื้นฐานทางความคิดและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละชาติ

^๒การวิจารณ์เชิงชีวประวัติ เป็นหนึ่งในการวิจารณ์เชิงประวัติศาสตร์เพื่อตีความและประเมินผลงาน เพื่อวิเคราะห์และประเมินผลงาน ชุดข้อมูลชีวประวัติที่ศึกษาจะครอบคลุมกระบวนการเติบโตของศิลปิน ระดับการศึกษา ความสัมพันธ์ทางศาสนา และชีวิตประจำวันจะถูกนำมาศึกษาวิเคราะห์

^๓การวิจารณ์วรรณกรรม คือ ส่วนใหญ่แบ่งออกเป็นการวิจารณ์เชิงปฏิบัติ การวิจารณ์เชิงทฤษฎี และการวิจารณ์เชิงวิจารณ์ ประการแรก การวิจารณ์เชิงปฏิบัติประกอบด้วย การเข้าใจความหมายพื้นฐานของงานวรรณกรรม การตีความความหมายที่ลึกซึ้งเกินกว่าความหมายพื้นฐาน และการประเมินคุณค่าของงานวรรณกรรม ประการที่สอง การวิจารณ์เชิงทฤษฎี นักวิจารณ์เชิงทฤษฎีพยายามทำความเข้าใจธรรมชาติและหน้าที่ของงานวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ ขณะเดียวกันก็ปรับแต่งคำศัพท์และแนวคิดที่จำเป็นสำหรับการทำความเข้าใจ ตีความและประเมินงานวรรณกรรม การวิจารณ์เชิงปฏิบัติสามารถประกอบอย่างมีเหตุผลและเป็นระบบโดยอาศัยการวิจารณ์เชิงทฤษฎี ประการสุดท้าย การวิจารณ์เชิงวิจารณ์จะมุ่งเป้าไปที่การวิจารณ์เชิงปฏิบัติและการวิจารณ์เชิงทฤษฎีเพื่อทำความเข้าใจ ตีความ และประเมิน

อาจกล่าวได้ว่าผลงานวรรณกรรม นักเขียน และสังคมของนักเขียนนั้นเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออก สิ่งแวดล้อมรอบตัวและชีวิตของนักเขียนไม่เพียงแต่ส่งผลโดยตรงต่อผลงานเท่านั้น แต่ผลงานของนักเขียนยังส่งผลต่อผู้อ่านและสังคมด้วย นักเขียนบอกเล่าเรื่องราวที่ต้องการสื่อสารเป็นข้อความ แสดงกระบวนการเติบโตและประสบการณ์ของตนเอง รวมถึงสะท้อนภาพของสังคมในขณะนั้นอย่างแจ่มชัด จากทฤษฎีวรรณกรรมสะท้อนถึงยุคสมัย ความคิด การกระทำของคนในยุคสมัยหนึ่งได้อย่างชัดเจน เสนอแนะให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในจิตสำนึกของสมาชิกในสังคมเพื่อสังคมที่ดีขึ้น กระบวนทัศน์ของนักเขียนนั้นมีความน่าสนใจแสดงผ่านวาทกรรมการใช้ภาษา ดังที่มีนักวิชาการทางด้านวรรณกรรมวิจารณ์หลายท่าน ได้กล่าวไว้ว่า “วรรณกรรมนั้นเป็นภาพสะท้อนสังคม” นักอ่านสามารถรับรู้เข้าใจสังคมผ่านวรรณกรรมได้เป็นอย่างดีลึกซึ้ง

๒. มโนทัศน์สตรีนิยมกับวรรณกรรมสตรี

มโนทัศน์สตรีนิยม (a concept of feminism) คือ ความคิดโดยรวมในการเรียกร้องสิทธิที่สตรีพึงจะได้รับในฐานะสมาชิกผู้หนึ่งของสังคม โดยมีพื้นฐานความคิดที่ว่าชายและหญิงมีความสามารถเท่าเทียมกันในการประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน แต่ความคาดหวังและข้อกำหนดจากสังคมเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาสตรี (จงจิต อนันต์คูศรี, ๒๕๔๐) มโนทัศน์สตรีนิยมนั้นเป็นหนึ่งในหัวข้อที่ถูกนำมาศึกษาวิเคราะห์อย่างมากมายในการศึกษาวรรณกรรมสตรี วรรณกรรมสตรีพัฒนาอย่างรวดเร็วทั้งในเกาหลีและไทยในช่วงเวลาใกล้เคียงกันภายใต้อิทธิพลของสตรีนิยมจากตะวันตก มโนทัศน์สตรีนิยมที่แสดงผ่านบทบาทและชะตากรรมของผู้หญิงในวรรณกรรมสตรีได้รับการวิเคราะห์และเปรียบเทียบในความเหมือนและความแตกต่าง

ในทัศนะของวิศิษฐ์ศยา กิติรัตน์ตระกูล (๒๕๔๙) วรรณกรรมสตรีคือวรรณกรรมที่เขียนโดยสตรี เพื่อสตรีและเกี่ยวกับสตรี หากวรรณกรรมชิ้นใดมีการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับสตรี มีตัวละครนำเป็นสตรี และพูดถึงปัญหาของสตรี รวมไปถึงสิทธิสตรีเพื่อเปลี่ยนแปลงสถานภาพที่เสียเปรียบ ก็ถือว่าเป็นวรรณกรรมสตรี

เฮเลน ซีซู (Helene Cixous) นักเขียนสตรีชาวฝรั่งเศสกล่าวว่า “ลักษณะที่แตกต่างอย่างเด่นชัดในวรรณกรรมสตรีเกิดขึ้นเมื่อเราอ่านวรรณกรรมชิ้นนั้น วรรณกรรมสตรีถูกสร้างขึ้นเพื่อเหมือนเสียงดนตรีก้องกังวาน วรรณกรรมสตรีเกิดขึ้นเพื่อจะต่อสู้กับภาษาของผู้ชาย เพื่อปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากสิ่งซ้ำซากทั้งปวง” (อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ, ๒๕๓๘)

อังเกริกา เมคเทล (Angelika Mechtel) นักเขียนสตรีชาวเยอรมันกล่าวว่า “เราเขียนเรื่องจากสตรีถึงสตรีเพราะไม่มีใครในสังคมนี้จะเข้าใจตัวเราเองดีไปกว่าตัวเรา” (อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ, ๒๕๓๘)

“มโนทัศน์สตรีนิยม (a concept of feminism) คือความคิดโดยรวมในการเรียกร้องสิทธิที่สตรีพึงจะได้รับในฐานะสมาชิกผู้หนึ่งของสังคม โดยมีพื้นฐานความคิดที่ว่าชายและหญิงมีความสามารถเท่าเทียมกันในการประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน แต่ความคาดหวังและข้อกำหนดจากสังคมเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาสตรี”

อาจกล่าวได้ว่าเมื่อผู้หญิงเริ่มมีวิธีปลดปล่อยความคิดจึงทำให้เกิดรูปแบบการนำเสนอชีวิต มุมมองของผู้หญิงผ่านวรรณกรรมสตรี วรรณกรรมสตรีเป็นตัวแทนของเรื่องราวปัญหาของผู้หญิงส่วนใหญ่ที่เขียนงานด้วยความปรารถนาความเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์ เนื่องจากงานเขียนของผู้หญิงที่มีจุดยืนที่เป็นจริงจะเป็นการแสดงตัวตนที่แท้จริงของผู้หญิง (อ้างถึงใน Moers, 1976)

ในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๐ สังคมเกาหลีและไทยผ่านช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเมื่อกระแสดวงตะวันตกในช่วงต้นของการเคลื่อนไหวเพื่อปลดปล่อยสตรีเริ่มเข้าสู่ประเทศเกาหลีและไทยในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๓๐ และ ๑๙๔๐ ในช่วงเวลานี้ผู้หญิงที่ได้รับการศึกษาใหม่ค่อย ๆ เริ่มตระหนักรู้และรับอิทธิพลจากกระแสสตรีนิยมของวัฒนธรรมตะวันตก (นพพร ประชากุล, ๒๕๕๒) มโนทัศน์สตรีนิยมที่ได้รับการศึกษาใหม่กำลังเปลี่ยนไปเพราะอิทธิพลของแนวคิดสตรีนิยมตัวอย่างเช่น หนังสือ The Second Sex โดยซีโมน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) ที่แต่งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๔๙ กับประโยคที่โด่งดังว่า “เรามีได้เกิดมาเป็นผู้หญิง หากแต่กลายเป็นหญิง” (One is not born, but rather becomes, a woman) ข้อความที่ทำให้หนังสือดังกล่าวกลายเป็นไบเบิลของสตรีนิยมตะวันตกสมัยใหม่ (รชฎ สาตราวุธ, ๒๕๕๙) ชะตากรรมของผู้หญิงและขบวนการปลดปล่อยสตรีได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก ดังนั้น สภาพแวดล้อมทางสังคมในช่วงเวลานี้มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์วรรณกรรมทั้งในประเทศเกาหลีและประเทศไทย อีกทั้งสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของศิลปินเองก็มีบางประการที่คล้ายคลึงกัน ผู้วิจัยคิดว่าการเปรียบเทียบและวิเคราะห์ประวัติและผลงานชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธา มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเปรียบเทียบมโนทัศน์สตรีนิยมในมิติวรรณกรรม

๓. ประวัติและผลงานวรรณกรรมของชเวจองฮี

ชเวจองฮี (최정희) เกิดเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๐๖ ในจังหวัดฮัมพยองเหนือ เป็นลูกคนโตในจำนวนพี่น้องสี่คน ชเวจองฮีจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมหญิงชุกมยองในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ และจบการศึกษาจากโรงเรียนพยาบาลจุงอึงในปี ค.ศ. ๑๙๒๙ เธอทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็กที่โรงเรียนอนุบาลในจังหวัดคยองซังใต้ จากนั้นย้ายไปยังกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เพื่อทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็กที่โรงเรียนอนุบาลมิกาเว ก่อนจะเข้าร่วมในกลุ่มศิลปะการละครของนักเรียน (학생극예술좌) และเดินทางกลับมายังประเทศเกาหลีในปี ค.ศ. ๑๙๓๑ เธอได้ร่วมงานกับนิตยสารซัมซอนลี (삼천리) ซึ่งเป็นนิตยสารยอดนิยมในขณะนั้นที่ก่อตั้งในปี ค.ศ. ๑๙๒๙ โดยที่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับงานอดิเรกและเหตุการณ์ปัจจุบันทั่วไป ชเวจองฮีเปิดตัวเข้าสู่โลกวรรณกรรมในปี ค.ศ. ๑๙๓๒ ด้วยผลงานเรื่องแรกคือ ของดั่งฮันซือพาอี (정당한 스파이) และมีผลงานนวนิยายและเรื่องสั้นอีกมากมาย^๔ ในด้านชีวิตส่วนตัว ชเวจองฮีแต่งงานกับสามีคนแรกคือ คิมยูยง (김유영) ซึ่งเป็นนักเคลื่อนไหวทางสังคม ผู้มีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวทางศิลปะที่ก้าวหน้า รวมถึงภาพยนตร์ในช่วงยุคอาณานิคมของญี่ปุ่น หลังจากหย่าร้างซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับนักในยุคสมัยนั้น ชเวจองฮีแต่งงานกับสามีคนที่สองคือ คิมดงฮวัน (김동환) กวีที่มีผลงานในช่วงยุคอาณานิคมของญี่ปุ่น ทั้งสองมีบุตรสาวด้วยกันสองคน

๑. ชเวจองฮีในวัยสาว

๒. ชเวจองฮีร่วมถ่ายภาพหมู่ โดยยืนถัดจากคิมดงฮวัน ผู้เป็นสามีที่นั่งอยู่ด้านขวา

^๔ 「흥가」(1937)·「인맥」(1940)·「천맥」(1941)·「점례」·「풍류 잡히는 마을」(이상 1947), 단편집『천맥』(1948)·「녹색의 문」(1953), 동화집 『장다리꽃 필 때』(1954), 창작집 『바람 속에서』(1955)·「데드 마스크의 비극」·「찬란한 대낮」(이상 1956)·「인간사」(1960)·「별을 헤는 소녀들」(1962)·「강물은 또 몇 천리」(1964)·「제 2 여자의 풍경」·「제 3 여자의 풍경」(이상 1967)·「바다」·「205 병실」(이상 1970)·「찬란한 대낮」·「탑돌이」(이상 1976)·「화투기」(1980) 등을 발표, 간행했다. 이외에 친일작품으로 「어머니의 마음」(1939)·「환영의 병사」(1941)·「2월 15일의 밤」·「야국초」·「장미의 집」(이상 1942)·「하루바삐 본받을 내지(內地)의 습속(習俗)」(1943)·「군국의 어머님들」·「군국모성찬」(이상 1944)·「징용열차」(1945) 등이 있다.

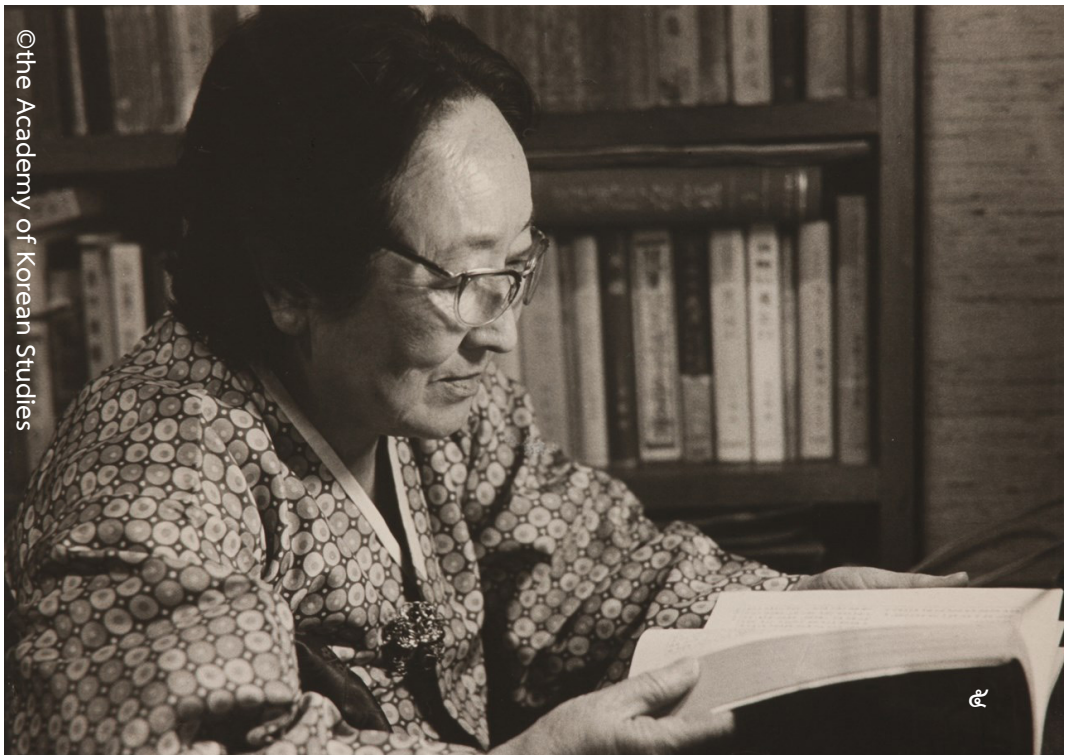

๓-๔. ชเวจองฮีและลูกสาวสองคนของเธอ ภาพซ้ายถ่ายเมื่อปี ๒๕๐๖ โดยมีชเวจองฮีอยู่ตรงกลาง ลูกสาวคนโตทางซ้าย คิมจีวอน และลูกสาวคนที่สองทางขวา คิมแซวอน (คยองยง ชินมุน)

ชเวจองฮีเข้าสู่การเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๔ และ ค.ศ. ๑๙๓๕ ชเวจองฮีถูกคุมขังเป็นเวลาประมาณ ๙ เดือน เนื่องจากเกี่ยวข้องกับคดีการจับกุมสหพันธ์กรรมกรศิลปินเกาหลี (Korea Artista Proleta Federatio: KAPF) ซึ่งเป็นกลุ่มนักประพันธ์เพื่อการปฏิวัติสังคมนิยมก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ เป็นนักเขียนสตรีคนเดียวในคดีนี้ที่ถูกจำคุก หลังจากได้รับการปล่อยตัว เธอก็เก็บตัวเงียบเป็นช่วงเวลาหนึ่งและเขียนนวนิยายเรื่องฮยุงกา (흥가) ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๓๗ ตามมาด้วยเรื่องซองจอกกี (정적기) ในปี ค.ศ. ๑๙๓๘ ผลงานในช่วงแรกจะเป็นนวนิยายในเชิงอัตชีวประวัติ แต่หลังจากนั้นรูปแบบวรรณกรรมของชเวจองฮีได้เปลี่ยนจากมุมมองที่มีอัตตาเป็นศูนย์กลางไปสู่มุมมองเชิงสังคมที่กว้างขึ้น

ในผลงานของชเวจองฮี เรื่องฮยุงกา (흥가) ซึ่งบรรยายถึงชีวิตของหัวหน้าครัวเรือนหญิงผู้รอบรู้และมีอาชีพเป็นนักข่าวในบริษัทหนังสือพิมพ์ เธอต้องดูแลความเป็นอยู่ของครอบครัวด้วยตัวคนเดียว ในผลงานเรื่องนี้เผยให้เห็นภูมิหลังทางสังคมและสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๓๐ ความปวดร้าวของหัวหน้าครอบครัวที่เป็นผู้หญิงต้องดูแลครอบครัวและการต่อสู้ภายในจิตใจของมนุษย์ที่อ่อนแอ ผลงานเรื่องนี้สร้างชื่อเสียงแก่ชเวจองฮีในฐานะศิลปินที่สะท้อนถึงจิตสำนึกต่อสังคม ในเวลานี้จิตสำนึกทางสังคมถูกเปิดเผยผ่านตัวละครหญิงที่แตกต่างจากผู้หญิงทั่วไปในสังคมยุคนั้น และเผยให้เห็นทิศทางของการสร้างสรรค์ผลงานในอนาคตของชเวจองฮี

ต่อมาคือนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติ เรื่องของจอกกี (정적기) นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าเรื่องเกี่ยวกับโชคชะตาของผู้หญิง ความขัดแย้ง ครอบครัว และความยากลำบากจากประสบการณ์ของแม่ของเธอที่ถูกพ่อทอดทิ้งและตัวเธอเองกับชีวิตแต่งงานที่ไม่น่าพึงพอใจ ในเวลานั้นชเวจองฮีกำลังทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดทางจิตใจเกี่ยวกับลูกของเธอ และความสัมพันธ์ของเธอกับสามีคนแรกที่ย่ำแย่ โดยระหว่างที่อยู่ห่างจากลูกก็มีโอกาสได้ย้อนคิดถึงชีวิตของตนเองหลายประการ เช่น ความเป็นแม่ ชเวจองฮีกล่าวถึงนวนิยายเรื่องนี้ว่า “ฉันไม่ได้เขียนเป็นนวนิยาย ฉันแค่เขียนไดอารี่ถึงชีวิตที่เจ็บปวดรวดร้าวของฉันในตอนนั้น” (김미영, 2016)

๕-๗. ชเวจองฮีในช่วงบั้นปลายของชีวิต

ชเวจองฮีวิพากษ์ปัญหาเกี่ยวกับผู้หญิงได้อย่างลึกซึ้งในมุมมองของความเป็นแม่และยังตั้งคำถามเกี่ยวกับชีวิตของผู้หญิงหลายประการอีกด้วย ไม่เพียงแต่ในฐานะแม่ของลูกเท่านั้น แต่ยังพิจารณาถึงความรู้สึกของแม่ผู้ให้กำเนิดเธอด้วย คำว่า “โซคชะตา” (은성) ปรากฏอยู่มากมายในความเรียงและนวนิยายของเธอ ในวัยเด็กชเวจองฮีเป็นที่โปรดปรานของพ่อของเธอ แต่การที่พ่อไปมีครอบครัวใหม่สร้างบาดแผลทางจิตใจให้เธอเป็นอย่างมาก เมื่อมองดูพ่อที่ทิ้งเธอและแม่ไป เธอรู้สึกโกรธแค้น ในขณะที่โยยหาพ่อและรอคอยการกลับมาของพ่ออย่างไม่มีที่สิ้นสุด ชเวจองฮีอ้างถึงสิ่งนี้ว่าเป็น “โซคชะตา” ของผู้หญิง (이병순, 2005)

ในนวนิยายชุด ๓ เรื่อง คือ ซีมแม็ก (지맥) อินแม็ก (인맥) และชอนแม็ก (천맥) ซึ่งตีพิมพ์ในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๓๙-๑๙๔๐ ชเวจองฮีได้เปลี่ยนรูปแบบจากนวนิยายอัตชีวประวัติที่จะบรรยายเรื่องราวของตนเองและก้าวไปข้างหน้าเพื่อสำรวจชะตากรรมของผู้หญิงในช่วงเวลานั้น จากนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้ ชเวจองฮีพยายามแสดงภาพผู้หญิงประเภทต่าง ๆ ที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกบังคับให้แปลกแยกจากคำสั่งของบิดาธิปไตยที่ฝังรากลึกในสังคม และแสดงให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมว่าปัญหาในชีวิตของผู้หญิงนั้นร้ายแรงเพียงใด ในนวนิยายชุดนี้แสดงภาพของแม่เลี้ยงเดี่ยว ความจริงอันน่าเวทนาที่ผู้หญิงเกาหลีถูกกดขี่จากสังคมและการเปลี่ยนแปลงของจิตสำนึกหญิงของตัวละครเอก รวมทั้งวิพากษ์วิจารณ์อุดมการณ์ดั้งเดิมเกี่ยวกับบิดาธิปไตยของสังคมเกาหลี นอกจากนี้ยังเปิดเผยความหมายของค่านิยมการพึ่งพาตนเองของผู้หญิงโดยสร้างความรู้สึกที่ขุ่นเคืองภายในของตัวละครหญิงที่ภายนอกดูเหมือนอ่อนโยน เยือกเย็น และเคร่งครัดในจารีตประเพณี แสดงให้เห็นโลกภายในจิตใจของผู้หญิงที่แปลกแยกจากสังคมอย่างรุนแรง ชเวจองฮีใช้ประสบการณ์ของตนเองที่ประสบกับความแปลกแยกอย่างลึกซึ้งจากระเบียบสังคมที่มีผู้ชายเป็นศูนย์กลางตั้งแต่กระบวนการเติบโตจนถึงการแต่งงานมาเป็นพื้นฐานในการสื่อสารผลงานวรรณกรรมของตน (김미영, 2016)

หลังจากประเทศเกาหลีได้รับอิสรภาพ ชเวจองฮีเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนโซซอน (전조선문필가협회) ในปี ค.ศ. ๑๙๔๖ และสมาคมวรรณกรรมเกาหลี (한국문학가협회) ในปี ค.ศ. ๑๙๔๙ เธอเป็นประธานสมาคมวรรณกรรมหญิงแห่งเกาหลี และในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ เธอเป็นสมาชิกของศูนย์ศิลปะเกาหลี (대한민국예술원) และเป็นตัวแทนของสมาคมนวนิยาย (소설협회) จนกระทั่งเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ปี ค.ศ. ๑๙๙๐

๔. ประวัติและผลงานวรรณกรรมของสุวรรณีย์ สுகนธา

สุวรรณีย์ สุกนธา เกิดเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๒ ที่จังหวัดพิษณุโลก สำเร็จการศึกษาจากคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๑ จากนั้นจึงเริ่มเป็นครูศิลปะที่โรงเรียนศิลปศึกษา กรุงเทพมหานคร และเป็นอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยศิลปากร ระหว่างนั้นได้เริ่มเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกคือ จดหมายถึงปู่ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ตีพิมพ์ในสตรีสาร ผลงานนวนิยายเรื่องแรกคือ “สายบ่หยุดเสน่ห์หาย” ซึ่งได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี จากนั้นสุวรรณีย์ สุกนธาก็มีผลงานที่มีชื่อเสียงอีกจำนวนมาก^๕ เมื่องานเขียนเริ่ม

^๕เรื่องของเกด (๒๐๑๓), เขาชื่อกานต์ (๒๐๑๓), ทองประกายแสด (๒๐๑๔), ด้วยปีกของรัก (๒๐๑๕), ทะเลฤดูร้อน (๒๐๑๕), ความรักครั้งสุดท้าย (๒๐๑๖), ดอกไม้ในป่าแดด (๒๐๑๖), คนเร่ร่อนเมือง (๒๐๑๖), สร้อยสวาท (๒๐๑๖), ลูกรัก (๒๐๑๗), สามเงา (๒๐๑๗), อิตถีเพศ (๒๐๑๗), กิ่งฟ้า (๒๐๑๘), แก้วข้าวในท้องแดง (๒๐๑๘), แม่ศรีบางกอก (๒๐๑๘), พระจันทร์สีน้ำเงิน (๒๐๑๙), ฝันสีรุ้ง (๒๕๔๐), สร้อยสลัปสี (๒๕๔๐), พรุ้งนี้ฉันจะรักคุณ (๒๕๔๐) เป็นต้น

๘. สุวรรณี สุคนธา ในวัยสาว

เป็นที่นิยม สุวรรณี สุคนธาลาออกจากราชการและปฏิบัติงานเขียนอย่างเต็มตัว จนถึงปี ค.ศ. ๑๙๗๒ จึงทำงานในตำแหน่งบรรณาธิการนิตยสารลลนา จนกระทั่งเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๘๔ ผลงานการเขียนของสุวรรณีมีจุดเด่นตรงการเน้นตัวละครที่สมจริง ตัวเอกของเรื่องไม่ใช่ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงามตามแบบฉบับนิยม แต่มีชีวิตจิตใจ อารมณ์ และกิเลสเหมือนปุถุชน คนทั่วไปที่สามารถพบเจอได้ในชีวิตจริง อีกทั้งตัวละครยังสะท้อนด้านมืดของความเป็นมนุษย์

๙

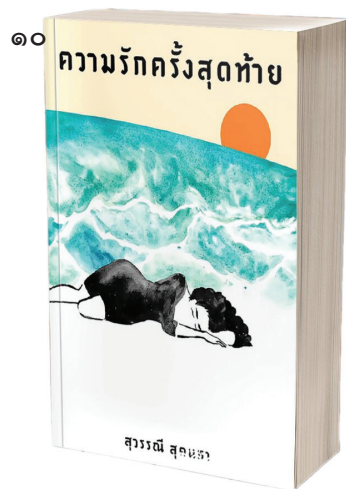
๙. นวนิยาย เรื่อง “เก้าอี้ขาวในห้องแดง” ของสุวรรณี สุคนธา เป็นนิยายที่สื่อถึง ละครเวท มัณฑนากรสาวที่ต้องเจอเรื่องราว อันเลวร้ายหลังเธอเรียนจบ ทำให้เธอ เป็นสวามันเข้มแข็ง

สุวรรณี สุคนธาใช้ภาษาในการเขียนที่เรียบง่ายแต่งดงามและเสียดสีสังคม ทำให้งานเขียนของเธอมีสีสันและได้รับความนิยมเป็นอย่างดี

ในด้านครอบครัว สุวรรณี สุคนธาสมรสกับทิว นันทขว้าง ศิลปินแห่งชาติ สาขาทัศนศิลป์ และอาจารย์ประจำคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีบุตร-ธิดาด้วยกันสี่คน ต่อมาหย่าขาดจากสามีแล้วมาร่วมชีวิตกับนายศิริสวัสดิ์ พันธุมสุด ประสบการณ์ในการแต่งงานที่ไม่ประสบความสำเร็จถูกนำเสนอในผลงานส่วนใหญ่ของเธอ แสดงทัศนคติการใช้ชีวิตที่ไม่เหมือนใครในการไม่เพิกเฉยต่อความเป็นจริงอันโหดร้ายของการแต่งงานในขณะที่คาดหวังความรักที่สมบูรณ์แบบเป็นสิ่งที่ทำได้ยากในสังคมเวลานั้น

มนต์เสน่ห์สตรีนิยมที่ปรากฏในนวนิยายของสุวรรณี สุคนธานั้นเปิดเผยจิตวิทยาของผู้หญิงในสังคมชายเป็นใหญ่อย่างลึกซึ้ง ตัวละครหญิงส่วนใหญ่ที่อยู่ภายใต้การปกครองระบบปิตาธิปไตยล้วนประสบชะตากรรมที่น่าสังเวช ผลงานหลายเรื่องมุ่งเน้นแสดงเหตุผลทางสังคม เช่นเดียวกับปัจจัยส่วนบุคคล มันเป็นช่วงเวลาที่จะปลุกมนต์เสน่ห์สตรีนิยมด้วยการพบกับกระแสเก่าและใหม่ซึ่งโหยหาจิตวิทยา การต่อต้าน และการเปลี่ยนแปลงแบบดั้งเดิมของผู้หญิง

สุวรรณี สุคนธาเขียนนวนิยายเรื่องความรักครั้งสุดท้าย นวนิยายซึ่งมีเค้าจากอัตชีวประวัติของผู้เขียนเองที่ต้องเป็นหม้ายตั้งแต่ยังสาว ต้องเลี้ยงดูบุตรเล็ก ๆ ๔ คนด้วยตัวเอง โดยปราศจากการเหลียวแลจากสามี ตัวเอกของเรื่อง “รส” ต้องต่อสู้กับความเปล่าเปลี่ยว ความสำนึกผิดที่ไม่สามารถทำหน้าที่แม่ได้อย่างเต็มที่ การต่อสู้กับปัญหาเรื่องการเงินในเมืองหลวงด้วยตัวคนเดียวและการมีความรักครั้งใหม่ซึ่งดูเหมือนว่านำมาซึ่งความทุกข์อย่างสาหัส สุวรรณี เป็นนักเขียนที่เขียนถึงอารมณ์ละเอียดละไม เรื่องที่สะท้อนความสุขของเธอแม้มีเค้าจากประสบการณ์

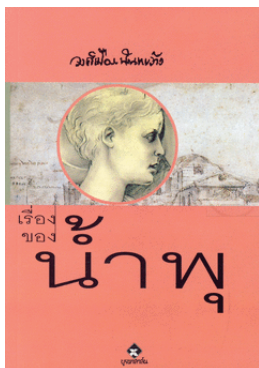
๑๐-๑๑. นวนิยาย เรื่อง "ความรักครั้งสุดท้าย" ของ สุวรรณี สุคนธา

ในวัยเด็กที่ได้ใกล้ชิดและเรียนรู้ธรรมชาติ ความสุขนั้นแวดล้อมด้วยความรักระหว่างญาติพี่น้องและเพื่อนในชนบท

อิงอร สุพันธ์ุณี (๒๕๔๗) ได้เขียนบทความเฉพาะเพื่อวิจารณ์งานของสุวรรณี สุคนธา ในหนังสือวรรณกรรมวิจารณ์ โดยสรุปว่าตัวละครในนวนิยายส่วนมากของสุวรรณีมักจะเป็นหญิงกล้าทำตัวไม่ตีลังก อาจจะเป็นโสเภณี แม่หม้ายลูกติด ดิถยา มินิสัยเจ้าอารมณ์ ประพุดิตัวเหลวแหลก ไม่เหลือความบริสุทธิ์ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญของการเป็นผู้หญิงที่ดี สุวรรณี สุคนธาใช้ภาษา สละสลวย ก่อให้เกิดมโนภาพ อารมณ์ความรู้สึก แสง สี อาจจะเป็นเพราะสุวรรณี สุคนธาเป็นศิลปิน และมีความสนใจทางด้านศิลปะโดยเฉพาะการวาดภาพ จึงทำให้การบรรยายสิ่งต่าง ๆ โดยเฉพาะ ธรรมชาตินั้นมืองค์ประกอบเหมือนภาพวาด และถ้าตัวเอกเป็นคนชั้นต่ำหรือคนปากตลาด สุวรรณี ก็เลือกใช้คำได้เจ็บถึงใจเข้ากับลักษณะนิสัยของตัวละคร ส่วนในด้านการใช้ภาษา สุวรรณี สุคนธา ให้ความสำคัญกับปัญหาวัยรุ่น ปัญหาครอบครัว ปัญหาเสพติด และสะท้อนปัญหาในชีวิตผู้หญิง ภาพผู้หญิงที่เป็นลักษณะเด่นของวรรณกรรมของสุวรรณีมักเป็นผู้หญิงปากร้ายใจดี เก่งกล้า และมีความเป็นตัวของตัวเอง สุวรรณี สุคนธาเขียนความเคราะห์ร้ายของพวกเธอ ความนึกคิด ความต้องการ การดิ้นรนต่อสู้ของตนเองเพื่อให้ได้รับความเข้าใจจากสังคม ลักษณะดังกล่าวเหล่านี้ ทำให้วรรณกรรมของสุวรรณี สุคนธาแตกต่างกับนักเขียนสตรีร่วมสมัยอื่น ๆ (ทิพวัลย์ ศรีพรหมษา, ๒๕๔๔)

ในด้านผลงาน สุวรรณี สุคนธายังได้รับรางวัลวรรณกรรมมากมาย เช่น นวนิยายเรื่อง เขาชื่อกานต์ ได้รับรางวัล ส.ป.อ. (องค์การสนธิสัญญาป้องกันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ นวนิยายเรื่องด้วยปีกของรัก ได้รับรางวัลชมเชยสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ปี ค.ศ. ๑๙๗๓ นวนิยาย เรื่องพระจันทร์สีน้ำเงิน ได้รางวัลยอดเยี่ยมจากสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ปี ค.ศ. ๑๙๗๖ และนวนิยาย เรื่องสร้อยแสงแดง ได้รางวัลหนังสือเยาวชนระดับชมเชยจากสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ปี ค.ศ. ๑๙๘๑ เป็นต้น นอกจากนี้ ผลงานของสุวรรณีตลอดจนเรื่องราวชีวิตของสุวรรณี สุคนธาเองยังได้รับการนำ

๑๒

๑๒. "เรื่องของน้ำพุ" เป็นวรรณกรรมที่แต่งจากเรื่องจริงของสุวรรณี สุคนธา โดยเป็นเรื่องของน้ำพุ หรือวงศ์เมือง นันทขว้าง ลูกชายของผู้เขียนที่ติดยาเสพติด โดยเนื้อเรื่องเป็นจดหมายที่น้ำพุเขียนถึงแม่ตอนไปอดยาที่สำนักสงฆ์ ถ้ำกระบอก

๑๓. ภาพเหมือน 'สุวรรณี สุคนธา' โดย ทวี นันทขว้าง ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะทัศนศิลป์ (จิตรกรรม) ประจำปี ๒๕๓๓ ซึ่งภาพนี้ได้นำมาเป็นภาพหน้าปกหนังสืออนุสรณ์งานศพของสุวรรณี สุคนธา

ไปจัดทำเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์หลายเรื่อง เช่น พระจันทร์สีน้ำเงิน (โดยใช้ชื่อเรื่องว่า น้ำพุ) เขาช็อกกานต์ คนเริงเมือง เป็นต้น

ทั้งซเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธาเกิดและเติบโตในสังคมที่แตกต่างกันในแง่ของ ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม แต่ทั้งสองมีประสบการณ์ชีวิตที่คล้ายคลึงกันและไม่ได้มีชีวิตแต่งงานที่ราบรื่น นักเขียนทั้งสองได้กำหนดให้ตัวละครหลักในผลงานส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง แสดงให้เห็นปัญหา ความสุขและความทุกข์มากมายของชีวิตผู้หญิงจากประสบการณ์ส่วนตัว แสดงความขัดแย้งระหว่าง ความเป็นแม่และอึดใจในสังคมกระแสหลัก จากแง่มุมต่าง ๆ เหล่านี้สำนึกความเป็นผู้หญิง การจัด ระเบียบสังคมแบบปิตาธิปไตย และสังคมที่มีผู้ชายเป็นศูนย์กลางถูกแสดงออกผ่านผลงาน วรรณกรรมของทั้งสองเพื่อให้ผู้อ่านตั้งคำถามว่าตัวละครหญิงมีสถานะทางสังคมอย่างไร นักเขียน ทั้งสองแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงอยู่ในสภาวะของความเป็นเพศรองหรือการเป็นคนนอกในสังคมที่มี ผู้ชายเป็นศูนย์กลางทั้งในชีวิตการแต่งงาน ครอบครัว และระบบเครือญาติ อีกทั้งยังแสดงจิตสำนึก ที่หยิ่งรากลึกของผู้หญิง การเปลี่ยนแปลงในมนทัศน์สตรีนิยมที่ผู้หญิงยืนยันสิทธิว่าตนเองเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ สิ่งของ หรือของเล่น และฟื้นฟูการรับรู้สิทธิในฐานะมนุษย์และกิจกรรมทางสังคมที่เท่าเทียม กับผู้ชาย รวมทั้งความท้าทายต่อจารีตประเพณีที่มีอยู่ เช่น การแต่งงาน การทำงาน และสถานะ สตรีที่เปลี่ยนแปลงไปตามการพัฒนาเศรษฐกิจ

๕. แนวคิดสตรีนิยมในสังคมเกาหลีและมนทัศน์สตรีนิยม ในนวนิยายของซเวจองฮี

ชาวเกาหลีอยู่ในขอบเขตวัฒนธรรมที่ได้รับแนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมสามประการ(삼종사덕) ของลัทธิขงจื้อที่มาพร้อมกับอัตลักษณ์ของการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์และการบังคับให้เป็นแม่ที่ เฉลียวฉลาดและเมื่อยที่จิตใจดี(현모양처) ทว่าตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ ๒๐ เป็นต้นมา แนวคิดใหม่จาก ตะวันตกคือแนวคิดเรื่องความเท่าเทียมทางเพศซึ่งมาพร้อมกับอุดมการณ์ของขบวนการ ๑ มีนาคม ได้สร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับบทบาทของผู้หญิงในสังคมและสถานะของสตรีก็เปลี่ยนแปลงไป^๖ ดังนั้น การเกิดขึ้นของผู้หญิงยุคใหม่จึงมีความจำเป็นในสังคมในขณะนั้น แต่ก็มีผู้หญิงจำนวนนับ ไม่ถ้วนที่สามารถปฏิเสธอัตลักษณ์ของการเป็นแม่และภรรยาที่ดีตาม อุดมการณ์ดั้งเดิมของสังคม เกาหลีที่ยังคงมีแนวคิดว่าผู้หญิงเกาหลีควรเคารพพ่อแม่สามี เชื่อฟังสามี และดูแลลูก มากกว่า การมีอำนาจทางเศรษฐกิจของตนเอง ท่ามกลางภูมิหลังทางสังคมและวัฒนธรรมเช่นนี้ ผลงาน ส่วนใหญ่ในช่วงเริ่มต้นของซเวจองฮีแสดงภาพนสตรี (신여성) ที่ได้รับการศึกษาใหม่ นางเอก

^๖ การเคลื่อนไหว ๑ มีนาคม ทำให้สตรีจำนวนมากตระหนักว่าตนเป็นพลเมืองของชาติและมีส่วนร่วม อย่างแข็งขันในการเคลื่อนไหวต่อต้านญี่ปุ่น เป็นจุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์

ของนวนิยายเรื่องนี้เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่ได้รับการศึกษาแบบใหม่ มีอิสระในการแสดงออกถึงความรู้สึกส่วนตัวและอุดมคติเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของชีวิตของตนเอง

ในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๐ วงการวรรณกรรมเกาหลีเริ่มปรากฏผลงานวรรณกรรมของนักเขียนสตรี เป็นข้อพิสูจน์ว่าวรรณกรรมสตรีของเกาหลีได้เข้าสู่ยุคใหม่แล้ว เมื่อพิจารณาบริบทการพัฒนาโดยรวมของประวัติศาสตร์วรรณกรรมเกาหลี วรรณกรรมสตรีสมัยใหม่ในเกาหลีได้ทำลายประเพณีของวรรณกรรมเกาหลี ซึ่งครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่โดยวรรณกรรมของผู้ชาย วรรณกรรมสตรีบรรยายถึงชีวิตของผู้หญิงโดยมีผู้หญิงเป็นตัวดำเนินเรื่องและมุ่งเน้นการคำนึงถึงชะตากรรมของผู้หญิง นักเขียนสตรีตระหนักดีว่าพวกเธอถูกกดขี่จากชนชั้น ขาดอิสรภาพ และเพศวิถี และแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดเป็นรูปธรรมในวรรณกรรม (김윤경, 2021) ในเวลานั้นการปกครองอาณานิคมของญี่ปุ่นใช้ประโยชน์จากแรงงานของผู้หญิง ละเมิดสิทธิมนุษยชน และประเด็นของผู้หญิงก็ถูกแสดงผ่านผลงานของทั้งสอง ถือเป็นภารกิจใหม่สำหรับประวัติศาสตร์ใหม่สำหรับวรรณกรรมสตรีที่มีความหลากหลายมากขึ้น

กระแสสตรีนิยมในวรรณกรรมเกาหลีเริ่มต้นจากนักเขียนสตรีหน้าใหม่ในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๒๐ เช่น คิมมยองซุน (김명순) คังกยองแอ (강경애) นายเยชอก (강경애) และคิมอิลยอบ (김일옥) นักเขียนสตรีเหล่านี้ตั้งใจยอมรับแนวความคิดในผลงานของตนด้วยสำนึกในพันธกิจในฐานะผู้บุกเบิกแห่งยุคที่ยืนหยัดในเสรีภาพของผู้หญิง รักอิสระ และปัจเจกชนนิยม (김윤경, 2021) ผลงานของพวกเธอจึงต่อต้านบรรทัดฐานทุกประเภทของระบบดั้งเดิมและความเป็นจริงที่ไร้เหตุผล รวมทั้งยืนกรานในความเสมอภาคทางเพศและการฟื้นฟูมนุษย ก้าวอีกขั้นหนึ่ง ด้วยเนื้อหาที่กล้าได้กล้าเสียเพื่อขจัดความขัดแย้งของสังคมที่มีผู้ชายเป็นศูนย์กลางภายใต้ระบบปีตาธิปไตย อำนาจนิยมแบบชายเป็นใหญ่ และการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง หลังจากยุคนี้เป็นต้นมานักเขียนสตรีอาชีพซึ่งแสวงหาเลี้ยงชีพด้วยงานเขียนได้ปรากฏขึ้นจำนวนมาก ประเด็นนี้แสดงให้เห็นชัดเจนของความก้าวหน้าของนักเขียนสตรีในสังคม

ช่วงต้นทศวรรษ ๑๙๓๐-๑๙๔๐ เป็นช่วงเวลาที่มีความหมายมากมายสำหรับขบวนการสตรี อุดมการณ์สังคมนิยมที่ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในงานเขียน การใช้ชีวิตญี่ปุ่นในช่วงเวลานั้น ๆ เป็นโอกาสในการรับรู้ปัญหาของผู้หญิงยุคใหม่ของเธอ (김미영, 2016) ขบวนการสตรีสะท้อนความเป็นจริงในยุคอาณานิคมในช่วงปลายทศวรรษที่ ๑๙๓๐ โดยนำเสนอปัญหาเฉพาะของผู้หญิงและการกดขี่ผู้หญิงอย่างละเอียด เธอมองว่าความขัดแย้งของความเป็นจริงในยุคอาณานิคมและความเป็นจริงของผู้หญิงมีความสำคัญเท่ากัน และเน้นแง่มุมต่าง ๆ ของผู้หญิงที่ถูกกลืน เช่น ความทุกข์ ความสุข การคลออดบุตร ความรัก และความเป็นมารดาของผู้หญิงที่ถูกปฏิบัติเสียดุลค่า ขบวนการสตรีนำเสนอมุมมองเกี่ยวข้องกับจิตใจที่ลึกซึ้งของผู้คน ภาพลักษณ์ของผู้หญิงเกาหลี และชีวิตของชนชั้น

ทางสังคมต่าง ๆ เธอเข้าใจจิตวิทยาของผู้หญิงเป็นอย่างดีและแสดงภาพในงานวรรณกรรมได้อย่างชัดเจนราวกับวาดภาพทิวทัศน์ที่สวยงาม อีกทั้งยังใช้ภาษาที่แสดงสีสันและประสาทสัมผัส

ในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๕๐ นักเขียนสตรีส่วนใหญ่นำเสนอประสบการณ์สงครามเกาหลีในมุมมองของผู้หญิง แสดงโลกที่ละเอียดอ่อนผ่านสายตาและอารมณ์ความรู้สึกของผู้หญิง ความทรงจำเกี่ยวกับสงครามถูกนำมาเป็นหัวข้อหลักในงานวรรณกรรมสตรีเพื่อแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับชีวิตจริง แม้ว่าผลงานจำนวนมากจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตในสงคราม แต่ก็ไม่ได้ใช้ฉากสงครามเป็นหลัก เพียงแต่แสดงให้เห็นปัญหาทางสังคมและมนุษย์ รวมทั้งประเด็นของผู้หญิงในเชิงลึกที่ได้รับผลกระทบจากสงคราม

สำหรับในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๖๐ นั้นอาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมสตรีกำลังเฟื่องฟู ผลงานในช่วงนี้แสดงออกถึงเรื่องเพศได้ชัดเจนกว่าที่เคยเป็นมาในอดีต ประเด็นเรื่องเพศที่แสดงออกอย่างเปิดเผยทำให้การสร้างสรรคนวนิยายในช่วงเวลานี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ในขณะที่มีการถกเถียงกันในเรื่องศีลธรรมในวงวิชาการ ในยุคนี้นักเขียนสตรีใช้วรรณกรรมและหนังสือพิมพ์เป็นสื่อเพื่อเน้นเรื่องเพศ (sex) และเพศสภาพ (gender)

วรรณกรรมสตรีในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๗๐ และ ๑๙๘๐ เป็นยุครุ่งเรืองของนวนิยายเกาหลี นักเขียนสตรีและผลงานนวนิยายในยุคนี้นักเขียนนวนิยายแนวสัจนิยมตามสถานการณ์ประชาธิปไตยในขณะนั้น นักเขียนสตรีได้แสดงความคิดเห็นต่อผู้หญิงในผลงานของตนว่าผู้หญิงแนวคิดที่ว่า ‘ผู้หญิงก็เป็นพลเมืองเช่นกัน’ และยังคงอยู่ในสถานะที่แปลกแยกและถูกกดขี่ในสังคมชายเป็นใหญ่ ผนวกกับการเข้ามาของอุตสาหกรรมและการพัฒนาเมือง อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญคือการพยายามหาทางแก้ปัญหาด้วยการยอมรับ ทำความเข้าใจ และวิพากษ์ระบบสังคมในเชิงโครงสร้าง สำหรับช่วงทศวรรษที่ ๑๙๙๐ วรรณกรรมสตรีไม่ได้เป็นเพียงวิธีการต่อต้านการปกครองที่มีผู้ชายเป็นศูนย์กลางอีกต่อไป แต่วิพากษ์ในมุมมองของความเป็นมนุษย์ในภาพรวม และมุ่งเน้นไปที่ค้นหาตัวตนของผู้หญิง

ตัวละครหลักของเรื่องสั้นในยุคแรก ๆ ของชเวจองฮีที่พรรณนาถึงผู้หญิงจากชนชั้นล่างต้องเผชิญกับความตายที่น่าสลดใจเมื่อพวกเขาเปลี่ยนจากเหยื่อเป็นผู้กระทำผิด เนื่องจากความเป็นจริงของความยากจน การตอบสนองของตัวละครต่อการกดขี่ดูเหมือนจะเป็นการต่อต้าน แต่สุดท้ายก็แสดงออกมาว่าเป็นความพ่ายแพ้ นางเอกถูกกดขี่เนื่องจากประเพณีศักดินาของการแต่งงานก่อนวัยอันควรและถูกจำกัดความสามารถทางการเงิน แนวคิดเรื่องผู้ชายที่เหนือกว่า 남존여비 (男尊女卑) ในโลกของปีตาธิปไตยที่สถานะของผู้ชายจะสูงกว่าผู้หญิง และลูกชายมีอำนาจเหนือกว่าลูกสาวโดยสิ้นเชิงก็เป็นหัวข้อที่ถูกพูดถึงในผลงาน ภายใต้ระบบนี้ลูกชายจะเป็น

ศูนย์กลางของสังคมปีตาธิปไตยในอนาคตต่อจากพ่อ ความสำคัญของแม่ในแนวคิดนี้สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเลี้ยงดูลูกชายเพื่อดำรงไว้ซึ่งการสืบทอดเชื้อสายของครอบครัว(심진경, 2006)

นางเอกในนวนิยายของชเวจองฮีไม่ได้รับรักเพื่อชีวิตแต่เพื่อการฟื้นฟูตนเอง ตัวละครส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงยุคใหม่ที่ได้รับการศึกษาแบบใหม่ อาศัยอยู่ในครอบครัวปีตาธิปไตย ทนทุกข์ทรมานจากอำนาจสูงสุดของผู้ชาย แต่ด้านบวกแสดงให้เห็นในกระบวนการจัดการกับปัญหาเหล่านั้นที่มีนัยยะสำคัญ ชเวจองฮีชี้ให้เห็นถึงปัญหาของระบบปีตาธิปไตยโดยแสดงความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงในฐานะผู้หญิงที่ถูกครอบงำโดยผู้ชาย ผลงานของชเวจองฮีส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงรู้สึกอย่างไรกับความสับสนของสถานะและตัวตนของตนเอง และวิธีที่พวกเธอตั้งขึ้นและเอาชนะวิกฤตเหล่านั้น ชเวจองฮีพยายามทำให้ชีวิตของผู้หญิงมีมนุษยธรรมโดยอธิบายอย่างเย็นชาในงานของเธอ หากนางเอกของนิยายของชเวจองฮีถูกวางตำแหน่งให้เป็นเหยื่อของอุดมการณ์ปีตาธิปไตยภายในครอบครัวอย่างสมบูรณ์ ทว่ามีความพยายามที่จะพึ่งพาตนเอง ชี้นำให้ผู้อ่านตั้งคำถามอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับชีวิตของผู้หญิงภายใต้อุดมการณ์ของปีตาธิปไตย การค้นพบตัวเองและความพยายามที่จะหลุดออกจากชีวิตดังกล่าว แต่จุดจบของเรื่องที่ไม่สมบูรณ์ก็เป็นการสะท้อนถึงข้อจำกัดของผู้หญิงในสังคมในเวลานั้น

นอกจากนี้ ชเวจองฮียังแสดงมุมมองใหม่เกี่ยวกับการเป็นแม่ด้วยการแสดงภาพผู้หญิงที่กลายมาเป็นแม่ แต่ยังคงใช้ชีวิตตามความปรารถนาของตัวเอง และแสดงออกด้วยภาพของผู้หญิงรูปแบบต่าง ๆ เช่น ผู้หญิงที่ละทิ้งหน้าที่ความรับผิดชอบของแม่ ผู้หญิงที่ยอมละทิ้งความเป็นตัวเอง เพราะยึดติดกับลูกมากเกินไป หรือผู้หญิงที่ป่วยเป็นโรคประสาท ชเวจองฮีเน้นย้ำใจความที่ว่าในสังคมนี้จำเป็นต้องมีเหตุผลสำหรับการเป็นแม่ เหนือสิ่งอื่นใด ผู้หญิงที่ปล่อยให้ ‘ความปรารถนา’ อยู่เหนือ ‘ความเป็นแม่’ คือผู้หญิงที่มีปัญหา นอกจากนี้ ยังแสดงออกถึงความคิดเชิงวิพากษ์เกี่ยวกับ ‘ลูกนอกสมรส’ ซึ่งเป็นผลพวงของความรักอิสระ ไปจนถึงการเน้นย้ำว่าความเป็นแม่นั้นขยายไปถึง ‘แม่เลี้ยงและพ่อเลี้ยง’ ด้วย (심진경, 2006) ชเวจองฮีแสดงมุมมองที่เท่าเทียมของความเป็นแม่ที่ไม่จำกัดเพศและสถานะ

หลังสงครามเกาหลี ชเวจองฮีเขียนผลงานที่แสดงผลจากสงครามในหลากหลายแง่มุม โดยเน้นไปที่มุมมองในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งชี้ให้เห็นว่าเหยื่อรายใหญ่ที่สุดของสงครามคือผู้หญิงและเด็ก นอกจากนี้ ชเวจองฮียังขยายขอบเขตผลงานสู่มุมมองทางสังคมและประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนวนิยายเรื่องอินกันซา (인간사) ที่แสดงให้เห็นหนทางจากการปลดปล่อยตัวตนของมนุษย์ หลีกหนีจากความรู้สึกของการตกเป็นเหยื่อจากบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งดังที่แสดงไว้ในผลงานในยุคก่อนหน้านี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งมีโนทัศน์สตรีนิยมที่ปรากฏในนวนิยาย

ยุคหลัง ๆ ไม่นับย้าความเป็นสตรีแต่เน้นย้าแนวคิดมนุษยนิยมที่แสดงออกถึงชีวิตมนุษย์ แสวงหาการอยู่ร่วมกันและสันติภาพในหมู่มนุษย์

๖. แนวคิดสตรีนิยมในสังคมไทยและมโนทัศน์สตรีนิยมในนวนิยายของสุวรรณีย์ สุขนรา

ในอดีตไม่ใช่เรื่องเกินจริงที่จะกล่าวว่าวรรณกรรมมีไว้สำหรับผู้ชาย จนถึงกลางศตวรรษที่ ๑๙ การศึกษาการรู้หนังสือยังมุ่งเน้นไปที่บุตรชายของราชวงศ์หรือชนชั้นสูง และจุดประสงค์คือการแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการ นี่เป็นเพราะครอบครัวสามารถได้รับเกียรติยศและความมั่งคั่งและรับประกันชีวิตที่มั่นคง ในจิตสำนึกทางสังคมนี้ ผู้หญิงถูกเปรียบเป็น “ช้างเท้าหลัง” หรือ “ผู้หญิงเป็นควาย ผู้ชายเป็นคน” และใช้ชีวิตตามที่คุณชายกำหนด (รีนฤทัย สัจจพันธุ์, ๒๕๓๔)

สถานภาพและบทบาทสตรีในสังคมไทยนั้นถูกจำกัดอยู่เพียงการเป็น “แม่และเมีย” ที่ดีมาตั้งแต่สมัยอดีต ด้วยเหตุผลทางสรีระของเพศหญิงที่เกี่ยวกับเรื่องการสืบเผ่าพันธุ์มนุษย์ให้ดำรงอยู่ ดังนั้น ร่างกายของผู้หญิงจึงถูกผูกโยงเข้ากับกระบวนการหล่อหลอมทางสังคมซึ่งเข้ามาเน้นย้าและเสริมสร้างคุณลักษณะของสตรีให้ดำรงศักยภาพความเป็นแม่และเมียที่ดีต่อไป (ธัญญา สังขพันธ์านนท์, ๒๕๕๙) ดังตัวอย่างที่เห็นได้จากการที่เด็กผู้หญิงจะถูกกล่อมเกล่าให้มีคุณสมบัติของความเป็นกุลสตรีไทยที่มีกิริยามารยาทงดงาม เพื่อสร้างเอกลักษณ์เฉพาะให้แตกต่างจากเด็กผู้ชาย พัฒนาการทางด้านความต้องการที่จะเป็นแม่และความต้องการที่จะเป็นผู้หญิงเกิดขึ้นในช่วงอายุต้น ๆ ของเด็กผู้หญิง ดังนั้น เพศสภาพของเด็กผู้หญิงไม่ได้เกิดจากการเลือกแต่เป็นการถูกยึดเหนี่ยวภายใต้เงื่อนไขที่ยังรากลึกลงไปในระดับจิตสำนึกมากกว่า จากความแตกต่างทางสรีระระหว่างผู้ชายและผู้หญิงดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความแตกต่างด้านการปฏิบัติต่อทั้งสองเพศต่อมา ดังจะเห็นได้จากวัฒนธรรมที่มีระบบ (เสาวณิต จุลวงศ์, ๒๕๕๔)

ต่อมาบทบาทของสตรีไทยในสมัยรัชกาลที่ ๖ ถึงรัชกาลที่ ๗ มีโอกาสส่งผ่านความคิดโดยการสื่อสารทางสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ มากขึ้น นักเขียนสำคัญที่เสนอแนวคิดเรื่องความเสมอภาคของสิทธิสตรีในขณะนั้นคือ เทียนวรรณ วัฒนาโก (พ.ศ. ๒๓๘๕-๒๔๕๘) เทียนวรรณได้เน้นย้าถึงเรื่องความจำเป็นของการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ในการเปลี่ยนแปลงการเมือง เศรษฐกิจและระบบสังคมของสยามเพื่อที่จะเป็นสมัยใหม่และเป็นที่ยอมรับจากสังคมโลก เพราะในบริบททางสังคม

เทียนวรรณกล่าวว่า
“การครอบครองเพียงความสวย
แต่ปราศจากความรู้เป็นเรื่องที่
โง่งมที่สุด” ดังนั้น ผู้หญิงควร
ได้รับการศึกษา “เพื่อความ
เท่าเทียมกับชายในทุก ๆ ทาง
รวมทั้งการเรียนกฎหมายและ
การเมืองด้วย”

ที่จำกัดสิทธิสตรีผนวกกับการเติบโตเรื่องการให้ความสำคัญกับตัวปัจเจก ทำให้ตลาดแรงงาน มองความสวยและความสาวของผู้หญิงเป็นสินค้าเพื่อขาย เทียนวรรณกล่าวว่า “การครอบครองเพียงความสวย แต่ปราศจากความรู้เป็นเรื่องที่โง่งมที่สุด” ดังนั้น ผู้หญิงควรได้รับการศึกษา “เพื่อความเท่าเทียมกับชายในทุก ๆ ทาง รวมทั้งการเรียนกฎหมายและการเมืองด้วย” เทียนวรรณ ยังได้อธิบายถึงการปรับปรุงสภาพของผู้หญิงในสังคมร่วมสมัย เพื่อให้เกิดความเสมอภาค ในสิทธิของสตรี โดยเสนอรัฐบาลในการให้การศึกษาศตรีเพื่อทัดเทียมกับชาย (ตรีศิลป์ บุญจรงค์, ๒๕๒๕)

เช่นเดียวกับสถานะและบทบาทของสตรีไทยในยุคของระบอบเผด็จการ ขอบเขตของกิจกรรมของผู้หญิงถูกจำกัดไว้เฉพาะในครอบครัว ดังนั้น สถานะและบทบาทของพวกเขา ในฐานะลูกสาว ภรรยา และมารดาจึงถูกเน้นย้ำ ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงจึงทำลายสถานะและบทบาทดั้งเดิมของพวกเธอและเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลง ผู้หญิงไทยในศตวรรษที่ ๒๐ ไม่เพียงแต่ตระหนักว่าสิทธิและหน้าที่ของตนมีความสำคัญต่อสถานะและบทบาทในสังคมเช่นเดียวกับที่บ้านเท่านั้น แต่ยังมีความรู้สึกถึงภารกิจในฐานะผู้หญิงยุคใหม่อีกด้วย (วารุณี ภูริสินสิทธิ, ๒๕๔๕) การเปลี่ยนแปลงในสังคมและมโนทัศน์สตรีนิยมส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นในนวนิยายซึ่งเป็นวรรณกรรมรูปแบบใหม่

การเปลี่ยนแปลงสถานะและอำนาจของสตรีในประเทศไทยอาจกล่าวได้ว่ามีพัฒนาการผ่านการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมหลายประการ ประการหนึ่งคือตั้งแต่ปลายศตวรรษ

“การศึกษาการรู้หนังสือของสตรีอย่างเต็มรูปแบบ เริ่มขึ้นเมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวประกาศใช้กฎหมายการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. ๒๔๖๔ (ค.ศ. ๑๙๒๑) และกำหนดให้เด็กอายุ ๗ ถึง ๑๔ ปีต้องได้รับการศึกษาภาคบังคับ”

ที่ ๑๙ การศึกษาแบบตะวันตกได้เผยแพร่ไปสู่คนทั่วไป และเกิดชนชั้นที่มีการศึกษาขึ้น การตีพิมพ์หนังสือพิมพ์และนิตยสารที่เริ่มต้นโดยนักเรียนที่ศึกษาในต่างประเทศ ทำให้กลุ่มปัญญาชนใหม่นี้จริงจังกับการเปลี่ยนแปลงในจิตสำนึกดั้งเดิมและเป็นผู้นำ ประการที่สองคือเศรษฐกิจการเมืองและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมหลังปี พ.ศ. ๒๔๗๕ (ค.ศ. ๑๙๓๒) ด้วยการนำระบอบประชาธิปไตยมาใช้ จิตสำนึกทางสังคมเรื่องความเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิงจึงเกิดขึ้น และทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมเปลี่ยนไปอย่างมากเช่นกัน (ตรีศิลป์ บุญขจร, ๒๕๒๕)

ในอดีตผู้หญิงไทยตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชายในระบบสังคมแบบปิตาธิปไตย และใช้ชีวิตตกเป็นเครื่องมือหรือของเล่นของผู้ชายในสภาพสังคมที่มีผู้ชายเป็นใหญ่ ทั้งการมีภรรยาหลายคน ความเจ็บปวดจากการถูกพ่อแม่หรือสามีข่มเหง และอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถเรียกร้องสิทธิมนุษยชนหรือแก้ไขความเป็นอยู่ด้วยตนเองได้ สถานะและภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทยในสมัยโบราณและสภาพความเป็นจริงของสังคมสตรีดังกล่าวนี้ปรากฏให้เห็นมากมายในวรรณกรรม ในยุคปัจจุบันสังคมไทยก็เริ่มเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตามกระแสโลก ความทันสมัยเกิดขึ้นในประเทศไทยพร้อมกับการหลั่งไหลของวัฒนธรรมตะวันตกที่ก้าวหน้า และเหนือสิ่งอื่นใด การแพร่กระจายของการศึกษาใหม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของสตรีไทย

อาจกล่าวได้ว่าการศึกษาการรู้หนังสือของสตรีอย่างเต็มรูปแบบเริ่มขึ้นเมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวประกาศใช้กฎหมายการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. ๒๔๖๔ (ค.ศ. ๑๙๒๑) และกำหนดให้เด็กอายุ ๗ ถึง ๑๔ ปีต้องได้รับการศึกษาภาคบังคับ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาคนทั่วไปจึงมีโอกาสได้รับการศึกษาระดับประถมแม้ว่าจะมีน้อยก็ตาม พ่อแม่ชนชั้นสูงที่ตระหนักว่าการแนะนำและการได้มาซึ่งวัฒนธรรมตะวันตกเป็นหนทางหนึ่งในการทำให้สถานะทางสังคมของบุตรหลานดีขึ้น ได้ส่งบุตรหลานของตนเข้าโรงเรียนชั้นสูงซึ่งเป็นโรงเรียนแบบตะวันตก การที่ภาษาต่างประเทศรวมอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนสตรีชั้นสูงแบบตะวันตกแสดงให้เห็นว่าความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้หญิงใหม่ในเวลานั้น พ่อแม่ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ให้โอกาสทางการศึกษาใหม่แก่ลูกสาวตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในสมัยนั้น

“๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ (ค.ศ. ๑๙๗๓) ยังเป็น เหตุการณ์ที่เปลี่ยนจิตสำนึกทางการเมืองของประชาชน และสร้างความตระหนักในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ด้วยจิตสำนึกที่ว่าการเมืองไม่ใช่สมบัติเฉพาะตัวของนักการเมือง ความปรารถนาประชาธิปไตยจึงเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความตื่นตัวทางการเมืองและการมีส่วนร่วมของนักเขียนสตรี”

ในเวลานั้นมีนักเขียนสตรีที่สร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรมสะท้อนสังคมปรากฏขึ้น นวนิยายในหนังสือพิมพ์และนิตยสารวรรณกรรมเป็นที่นิยมในหมู่ปัญญาชน ในช่วงนี้นักเขียนสตรี เช่น ก.สุรางคนางค์ ดอกไม้สด แสดงแนวคิดเกี่ยวกับการปลดปล่อยของผู้หญิง เช่น การมีคู่สมรส คนเดียว ความเท่าเทียมทางเพศ การศึกษาใหม่ของผู้หญิง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ของผู้หญิง การจ้างงานของผู้หญิง การออกเดทอิสระ การแต่งงาน และการหย่าร้าง ผ่านตัวละครผู้หญิง ที่ได้รับการศึกษาแบบใหม่ ผู้เขียนปฏิเสธวิธีการแต่งงานแบบดั้งเดิมในนวนิยายในเวลานั้น เลือกรูปร่าง ด้วยความรักอิสระ ปฏิเสธการมีภรรยาหลายคนและยีนกรานที่จะมีคู่สมรสคนเดียว ปรับปรุงสถานะ ทางสังคมของผู้หญิงและเข้าสู่สังคม ผู้หญิงถูกแสดงเป็นลูกสาว ภรรยา และแม่ทั้งที่บ้านและที่ทำงาน นอกบ้าน เนื่องจากกิจกรรมทางสังคมเพิ่มขึ้นหลังจากยุคปัจจุบัน

เห็นได้ว่าบทบาทของผู้หญิงในครอบครัวมีมากขึ้นไม่เหมือนในอดีต ผู้หญิงยอมจำนน ที่อ่อนแอและพึ่งพาผู้ชายหายไปและผู้หญิงที่เป็นอิสระและกระตือรือร้นก็ปรากฏตัวขึ้น ผู้หญิง ได้เปลี่ยนมาเป็นผู้หญิงดูแลบ้าน เลี้ยงลูก และเมื่อจำเป็นก็ทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวให้สำเร็จด้วย วิจารณ์ญาณที่มีเหตุผลและหลักแหลมที่ไม่เป็นสองรองใคร อย่างไรก็ตาม แม้ว่านวนิยายในยุคนี้ จะยืนยันถึงความรักอิสระและการมีคู่สมรสคนเดียว แต่คุณธรรมดั้งเดิม เช่น พรหมจรรย์ของสตรี และหน้าที่ความเป็นมารดา ยังคงถูกเน้นย้ำอยู่

นอกจากนี้ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ (ค.ศ. ๑๙๗๓) ยังเป็นเหตุการณ์ที่เปลี่ยนจิตสำนึกทางการเมืองของประชาชนและสร้างความตระหนักในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ด้วยจิตสำนึก ที่ว่าการเมืองไม่ใช่สมบัติเฉพาะตัวของนักการเมือง ความปรารถนาประชาธิปไตยจึงเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความตื่นตัวทางการเมืองและการมีส่วนร่วมของนักเขียนสตรี ในบทความเรื่อง “อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของวรรณกรรมไทย” ตรีศิลป์ บุญขจร กล่าวว่า ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ มีอิทธิพลอย่างมากต่องานเขียนของนักเขียนสตรี และนวนิยายก็แสดงภาพการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของประเทศไทยและการปรับตัวของประชาชน รวมไปถึงมุมมองต่ออนาคตของประเทศไทย

ภายใต้อิทธิพลของ ๑๔ ตุลา ปัญญาชนทั้งชายและหญิงได้กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในประเทศไทย ประเด็นทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในประเทศไทย สถานภาพของผู้หญิงในบ้านและสังคมดีขึ้น และกิจกรรมทางสังคมของผู้หญิงเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจำนวนผู้หญิงที่สนใจในประเด็นทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมเพิ่มขึ้น ผู้หญิงไทยส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาในบรรยากาศทางสังคมและครอบครัวที่เสรีเช่นเดียวกับผู้ชาย แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันไปตามฐานะของครอบครัว แต่เป็นเพราะวัฒนธรรมตะวันตกได้เข้ามาสู่สังคมไทยอย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน และผู้หญิงไทยได้ตระหนักว่าหากพวกเขาเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตตามกระแสแห่งการเปลี่ยนแปลงและหากตามไม่ทันพวกเธอจะถูกกีดกันจากสังคม ผู้หญิงในนวนิยายมักแสดงภาพของลูกสาวหรือภรรยาที่มีสิทธิ์ที่จะคิดและตัดสินใจด้วยตัวเอง ดังนั้น พวกเธอจึงสามารถคบหากับเพศตรงข้ามและทำกิจกรรมทางสังคมได้อย่างอิสระ เรียนเต้นรำ เรียนดนตรี ออกกำลังกาย ซี่มา และขับรถ มีความสุขกับชีวิตตนเองและกลายเป็นคนที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของตนเองออกมาอย่างชัดเจนและกระตือรือร้น

ภาพลักษณ์ใหม่ของสตรีในยุคประชาธิปไตยเปลี่ยนแปลงไปเมื่อระดับการศึกษาของผู้หญิงเพิ่มขึ้น ผู้หญิงจำนวนมากให้ความสำคัญกับอนาคตของประเทศและการพัฒนาสังคมมากกว่าความสุขส่วนตัว ในนวนิยาย ตัวละครหญิงที่พยายามตระหนักถึงความผืนอันทะเลเหวทยานในการมีส่วนร่วมพัฒนาประเทศและสร้างอนาคตที่สดใสโดยให้การศึกษาแก่เด็ก ๆ ในชนบทที่ล้าหลัง เมื่อระดับการศึกษาของผู้หญิงเพิ่มขึ้น ลักษณะนิสัยของผู้หญิงก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นจากลักษณะที่ประหลาดหรือยอมจำนนในอดีตไปสู่ผู้หญิงที่มีเหตุผล มีบุคลิกที่แข็งแกร่ง และกล้าหาญนำสิ่งที่เธอคิดว่าถูกต้องไปปฏิบัติ (พรสวรรค์ สุวรรณธาดา, ๒๕๕๒)

ผู้หญิงส่วนใหญ่ในนวนิยายของสุวรรณี สุขนธาได้สร้างภาพลักษณ์ที่หลากหลายของผู้หญิง และมีมุมมองที่ไม่เหมือนใครในการทำความเข้าใจชะตากรรมของผู้หญิง ผู้หญิงในนวนิยายของเธอไม่มีทางเลือกอื่นเมื่อต้องเผชิญกับชีวิตที่ยากลำบากโดยไม่มีที่พึ่งพิง ถูกสังคมรอบข้างตัดสินด้วยมุมมองทางจารีตประเพณี ทั้งความบริสุทธิ์ การข่มขืน การเป็นแม่หม้าย โสเภณีที่แสดงออกมาในรูปแบบของผู้หญิงที่ก้าวร้าวซึ่งล้อมรอบด้วยอำนาจของผู้ชายและแสดงให้เห็นถึงการร้องไห้ที่ว่างเปล่าภายในจิตใจของผู้หญิง

ภายใต้ระเบียบสังคมแบบปิตาธิปไตย ผู้หญิงมักถูกมองว่าเป็นคนชายขอบ เมื่อผู้หญิงรับรู้ถึงแรงกดดันเหล่านี้ พวกเธอก็เตรียมก้าวใหม่ด้วยการต่อต้าน สุวรรณี สุขนธาซึ่งเน้นย้ำภาพทั่วไปของผู้หญิงที่ถูกกดขี่โดยระบบปิตาธิปไตยชี้ว่าผู้หญิงเป็นส่วนประกอบของผู้ชายในสังคมชายเป็นใหญ่ โดยบรรยายถึงโคกนาฏกรรมของผู้หญิงและการถูกทำร้ายและตัดสินโดยสังคม ผู้หญิง

ในนวนิยายของสุวรรณี สุคนธาสร้างสถานะในสังคมผ่านการแต่งงาน การแต่งงานไม่ใช่ข้อสรุสำหรับผู้หญิงและมาจากผลประโยชน์ทางการเงิน และยกระดับสถานะทางสังคม ในอีกแง่มุมหนึ่ง การแต่งงานก็เป็นสิ่งที่เลือกได้ ทั้งการเลือกที่จะเริ่มชีวิตการแต่งงานหรือยุติการแต่งงาน โดยไม่สนใจอคติทางสังคม

สุวรรณี สุคนธาแสดงภาพว่าระบบครอบครัวเป็นต้นตอของการกดขี่ผู้หญิง และบ้านควรเป็นสถานที่ที่สงบและสะดวกสบาย แต่การดูแลชีวิตสมรสและชีวิตที่ปราศจากความรักระหว่างชายและหญิงทำให้ผู้หญิงออกจากบ้าน นอกจากนี้ ยังเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับวัยเด็กและการแต่งงานที่ไม่ประสบความสำเร็จ สุวรรณี สุคนธาแสดงภาพผู้หญิงที่มีพลังกำลังที่แข็งแกร่ง เธอเชื่อว่าลัทธิสตรีไม่สามารถบรรลุได้ด้วยการพึ่งพาแต่ผู้ชาย เพื่อให้ชะตากรรมของผู้หญิงได้รับการปลดปล่อยอย่างสมบูรณ์ ผู้หญิงต้องพึ่งพาตนเอง เลือกเส้นทางของตนเองเอาชนะจิตใจของตนเอง เยียวยารักษาบาดแผลลึกลับภายใน และสร้างความเข้มแข็งทางจิตใจ

๗. บทสรุป

บทความนี้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมและชีวประวัติของนักเขียนสตรีชาวเกาหลีและไทยในมุมมองสตรีนิยม อันนำไปสู่การวิเคราะห์และเปรียบเทียบมโนทัศน์สตรีนิยม (a concept of feminism) สถานภาพและปัญหาสตรีของเกาหลีและไทยในนวนิยายของชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธา บทความนี้ใช้เป็นการวิจัยเปรียบเทียบแบบคู่ขนานซึ่งไม่ได้สันนิษฐานถึงความสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลทางวรรณกรรม โดยพิจารณาว่าการแลกเปลี่ยนระหว่างวรรณกรรมเกาหลีและวรรณกรรมไทย ซึ่งทำการศึกษาภูมิหลังของแนวคิดสตรีนิยมและประวัติศาสตร์วรรณกรรมสตรีของประเทศเกาหลีและประเทศไทยตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ ๑๙ รวมทั้งภูมิหลังทางสังคม ชีวิตและประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันของนักเขียนทั้งสอง

ชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธา เป็นนักเขียนสตรีในช่วงรอยต่อที่สังคมเดิมกำลังก้าวเข้าสู่สังคมใหม่ ผลงานวรรณกรรมของทั้งสองได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง แม้ว่านักเขียนทั้งสองไม่ได้เริ่มสร้างสรรค์ผลงานในเวลาเดียวกัน แต่มีผลงานร่วมสมัยกัน และได้เป็นพยานการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของสังคมเกาหลีและสังคมไทยในยุคสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ผลงานของทั้งสองปรากฏลักษณะที่คล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะในด้านมโนทัศน์สตรีนิยมและการแสดงตัวตนของผู้หญิง และนับได้ว่าเป็นนักเขียนที่แตกต่างไปจากบรรดานักเขียนสตรีในยุคเดียวกัน โดยทั่วไปทั้งในด้านการประพันธ์ แนวคิด บุคลิกภาพและประสบการณ์ชีวิต วรรณกรรมของทั้งสองคนให้ความสนใจกับชีวิตของคนธรรมดาในรอบข้างอย่างลึกซึ้ง เขียนความรัก

ระหว่างชายหญิงด้วยความละเอียดอ่อนและอารมณ์นึกคิดของผู้หญิง เขียนประสบการณ์ชีวิตของตนที่เคยมานความเข้าใจที่มีต่อชีวิต วรรณกรรมของชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธาโดยส่วนใหญ่แล้วไม่ได้ให้ความสนใจกับเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ หรือปัญหาสังคมโดยตรง พวกเขาเขียนชีวิตสามัญชนอย่างสมจริงและซึ้งใจ งานของพวกเขาไม่ได้มุ่งเน้นอุดมการณ์ในงานประพันธ์ของเธอสองคน แต่วรรณกรรมของพวกเขาทำให้เข้าถึงชีวิตและความคิดของผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงที่ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม แม้ว่าทั้งสองจะไม่ได้เป็นนักเขียนที่มีเชื้อชาติเดียวกัน แต่ลักษณะร่วมที่แสดงออกมาอย่างเด่นชัดที่สุดคือตัวตนของผู้หญิงที่ดิ้นรนเพื่อแสวงหาความรักซึ่งเป็นพื้นที่ที่ต้องห้ามสำหรับผู้หญิงในอดีตที่ต้องเรียบบ่อย เชื้อฟังก่อแม่ เชื้อฟังก่อแม่ ความรักเป็นสิ่งที่ต้องเก็บกด ดังนั้น ในสังคมเดิมทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ผู้หญิงไม่มีสิทธิที่จะคาดหวังและพูดถึง ลักษณะร่วมดังกล่าวทำให้ชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธาโดดเด่นในสมัยที่พวกเขาเป็นอยู่ แม้ว่าจะประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในด้านการประพันธ์ แต่พูดได้ว่าชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธาเป็นผู้หญิงที่ไม่ได้รับการยอมรับจากวัฒนธรรมแบบเก่าในสมัยนั้น แต่ความสำเร็จของพวกเขาไม่ใช่เรื่องบังเอิญ หากแต่เป็นปัญหาที่ซับซ้อนน่าสนใจซึ่งเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทางสังคม เนื่องจากเป็นนักเขียนในช่วงรอยต่อทางสังคมวัฒนธรรม แนวคิดที่แสดงออกมาในวรรณกรรมยิ่งทำให้เห็นถึงการปะทะกันและการหล่อหลอมกันของค่านิยมดั้งเดิมและค่านิยมใหม่ที่มีต่อผู้หญิงในสังคมเกาหลีและสังคมไทย และแสดงให้เห็นพื้นที่ของผู้หญิงซึ่งเป็นพื้นที่ที่ถูกปิดกั้นไว้ในอดีตที่เปิดกว้างมากขึ้น เป็นการแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้อย่างชัดเจน

ชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธาเปิดเผยปัญหาของผู้หญิงผ่านวรรณกรรม นักเขียนทั้งสองมีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน เช่น การแต่งงานที่ไม่ประสบความสำเร็จ การหย่าร้างที่ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม และการแต่งงานหลายครั้ง ตัวละครหญิงส่วนใหญ่ในนวนิยายของนักเขียนทั้งสองแสวงหาสถานะของตนเองและต่อต้านสังคมเก่า ในรูปแบบตัวละครที่หลากหลาย เช่น ตัวละครหญิงที่ต่อสู้เพียงเพื่อความรักโดยไม่คำนึงถึงสถานะที่แท้จริงของตนเอง ผู้หญิงที่ไม่สามารถออกจากพันธนาการทางศีลธรรมหรือยั้งยั้งราคาของตนได้ ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตตามความปรารถนาของตนโดยไม่สนใจความต้องการของสังคม ผู้หญิงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตกเป็นเหยื่อของระบบสังคมที่มีผู้ชายเป็นใหญ่ เป็นต้น

ภาพผู้หญิงที่อยู่ในวรรณกรรมถูกแสดงออกโดยเปิดกว้างในปัจจุบันตามสังคมที่เปลี่ยนแปลง วรรณกรรมของนักเขียนสตรีพัฒนาและได้รับการยอมรับในฐานะปัจเจก นวนิยายของชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธา เป็นส่วนหนึ่งในการต่อสู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น และสะท้อนปัญหาสิทธิสตรีและมโนทัศน์สตรีนิยมของผู้หญิงเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน ผลงานวรรณกรรม

ของชเวจองฮีและสุวรรณี สุคนธามีจำนวนมาก ในบทความนี้จึงไม่สามารถศึกษาเปรียบเทียบ ในรายละเอียดครบทุกเรื่อง หากทำได้เพียงเลือกตัวอย่างมาศึกษาในภาพรวมเพื่อแสดงประวัติ ผลงาน และมโนทัศน์สตรีนิยมของนักเขียนทั้งสองในเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งควรมีการศึกษาผลงานวรรณกรรม เฉพาะเรื่องในโอกาสต่อไป

แง่มุมของการวิจัยวรรณกรรมเปรียบเทียบอาจเป็นเพียงแง่มุมเล็ก ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเมือง เศรษฐกิจ และสังคม แต่ผู้วิจัยเชื่อว่าวรรณกรรมสามารถทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อม ที่สนับสนุนความเข้าใจอันดีและความแน่นแฟ้นในด้านสังคมวัฒนธรรมได้อย่างมั่นคงจากมุมมอง มหภาค เพื่อให้การวิจัยวรรณกรรมเปรียบเทียบมีการเติบโตมากขึ้น หวังว่าจะมีความเป็นไปได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปในการแลกเปลี่ยนในด้านการศึกษาวิจัยด้านวรรณกรรมและการแปลในเชิงลึก เพื่อศึกษาและ เผยแพร่งานวรรณกรรมที่มีคุณค่าอื่น ๆ ต่อไปในอนาคต

บรรณานุกรม

- จงจิต อนันต์คูศรี. (๒๕๔๐). *มโนทัศน์สตรีนิยมในนวนิยายของซีโมน เดอ โบวัวร์, ซิลเวีย พลาซ, บริกิตเทอะ ชไวเกอร์และศิเรมอร อุณหุรูป*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. (๒๕๒๕). “อดีต ปัจจุบันและอนาคตนวนิยายไทย: ข้อสังเกตบางประการ.” *วารสารธรรมศาสตร์*, ๑๑(๑) (มีนาคม ๒๕๒๕).
- ทิพวัลย์ ศรีพรหมษา. (๒๕๔๔). *ลักษณะและบทบาทของสตรีในนวนิยายของสุวรรณณี สุกนธา*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (๒๕๕๙). *แว่นวรรณคดี ทฤษฎีร่วมสมัย (Contemporary Literary Theory)*. ปทุมธานี: นาคร.
- นพพร ประชากุล. (๒๕๕๒). “แนวคิดสกุล “สตรีนิยม” (Feminism).” *ยกอักษรร้อยความคิด เล่ม ๒ ว่าด้วยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*. กรุงเทพฯ: อ่าน.
- พรสวรรค์ สุวรรณธาดา. (๒๕๕๒). *นักเขียนนวนิยายสตรีกับการเสนอมโนทัศน์สตรีนิยมในนวนิยายไทยร่วมสมัย*. วิทยานิพนธ์วิทยานิพนธ์ดุขภูบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รชฎี สาตราวุธ. (๒๕๕๙). “สร้างเสรีภาพด้วยเพศ: ข้อเสนอของซีโมน เดอ โบวัวร์.” *วารสารสังคมศาสตร์*, ๑๒(๑) (มกราคม-มิถุนายน ๒๕๕๙). มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
- รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (๒๕๓๔). *ตัวละครหญิงในวรรณคดีไทยสมัยอยุธยาและสมัยรัตนโกสินทร์ ตอนต้น (พ.ศ. ๑๘๙๓-๒๓๙๔)*. วิทยานิพนธ์ดุขภูบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วารุณี ภูริสินสิทธิ์. (๒๕๔๕). *สตรีนิยม : ขบวนการและแนวคิดทางสังคมแห่งศตวรรษที่ ๒๐*. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- วิศัลย์ศยา กิติรัตน์ตระการ. (๒๕๔๙). *การวิเคราะห์การวิจารณ์เชิงเสียดสีผู้ขายของนักเขียนสตรีในสื่อวรรณกรรมร่วมสมัย*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ. (๒๕๓๘). *การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันกับไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวณิต จุลวงศ์. (๒๕๕๔). “ทรงสนะวิจารณ์ของหม่อมหลวงบุญเหลือ เทพยสุวรรณ.” *วรรณวิทัศน์*, ๑๑ (พฤศจิกายน ๒๕๕๔). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๑-๒๐.
- อิงอร สุพันธุ์วณิช. (๒๕๔๓). *เลื่อมลายสายรุ้ง : ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bassnett, Susan. (1993). *Comparative Literature – A Critical Introduction*. Blackwell.

Moers, Ellen. (1976). *Literary Women*. New York: Oxford University Press.

Bassnett, Susan. (1993). *Comparative Literature – A Critical Introduction*. Blackwell.

Moers, Ellen. (1976). *Literary Women*. New York: Oxford University Press.

김미영. (2016). 최정희의 초창기 단편소설 연구. *구보학보*, 15, 180–211.

김윤경. (2021). 2 세대 신여성의 이상과 좌절의 서사. *문화와융합*, 43(1), 503–520.

방민호. (2006). 1930년대 후반 최정희 소설에 나타난 여성의 의미. *현대소설연구*, 30, 61–91.

심진경. (2006). 최정희 문학의 여성성-여성작가로 산다는 것. *한국근대문학연구*, 13, 93–120.

이병순. (2005). 최정희 소설에 나타난 모성 연구. *여성문학연구*, 13, 217–240.

รัฐสภาสาร ฉบับพิเศษ

ในโอกาสครบรอบ ๖๕ ปี แห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต
ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี